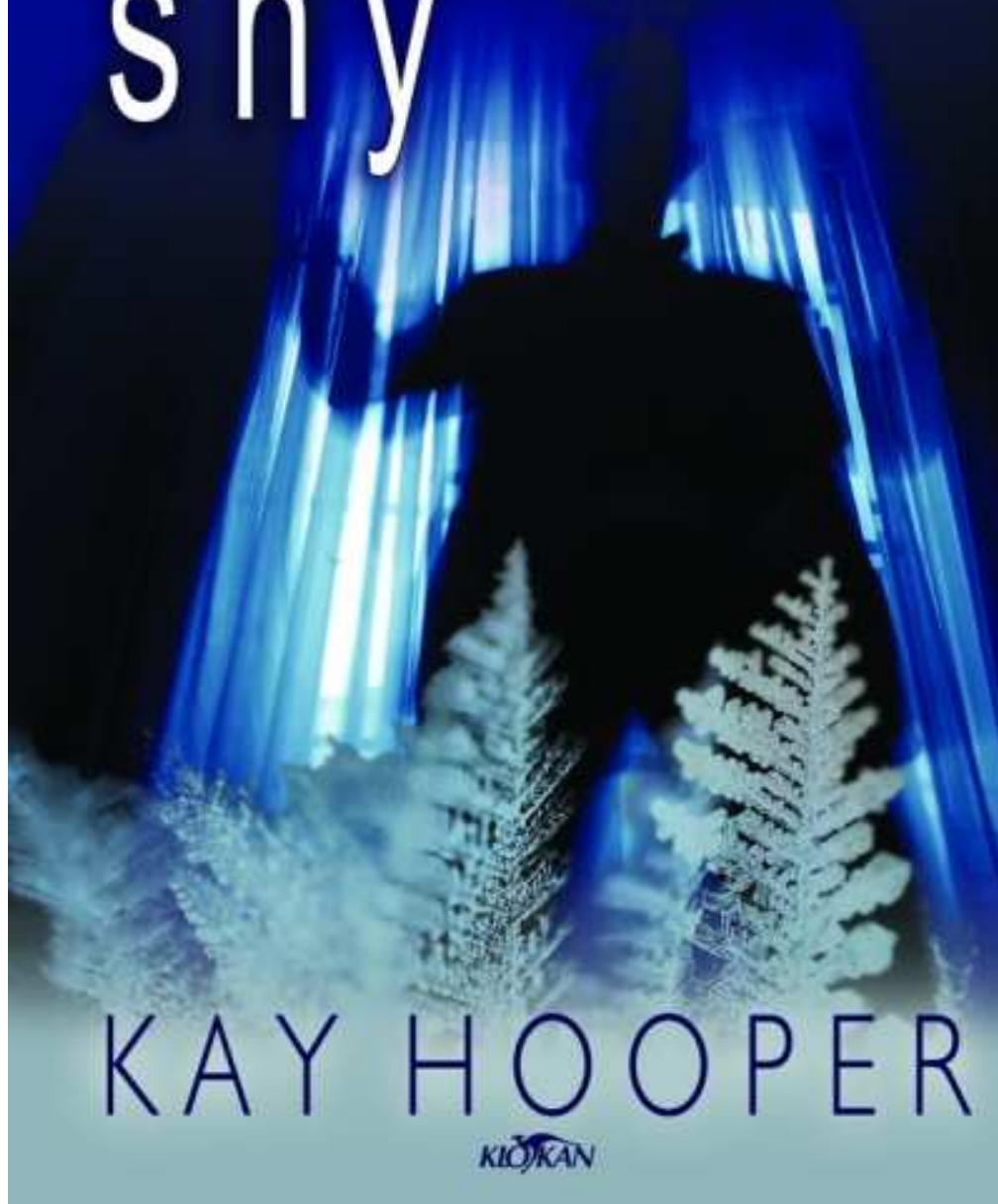

mrazivé sny

m r a z i v é s n y

KAY HOOPER

Copyright © 2007 by Kay Hooper
Translation © Šárka Tulcová, 2008
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu BLOOD DREAMS
přeložila Šárka Tulcová
Redakční úprava Melita Denková
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokán, 2008
shop@alpress.cz
Tisk a knihařské zpracování Centa, spol. s r. o., Vídeňská 113, Brno
Vydání první

ISBN 978-80-7362-631-0

Prolog

Jako kdyby se vyplnila moje nejhorší noční můra, blesklo Dani hlavou.

Přesně jako v té vizi.

Z pachu krve se jí zvedal žaludek a v očích ji řezal hustý štiplavý dým. Co ji tak dlouho provázelo jako mlhavý sen, se stalo palčivou skutečností, z níž se jí strachem svíralo hrdlo. Na okamžik zůstala jako omráčená.

Všechno se splnilo do posledního puntíku.

Navzdory tomu, jak se všemožně snažila tomu zabránit. Přes veškerá její varování se zase všechno-

„Dani?“ Hollis se objevila vedle ní, jako by se zhmotnila z kouře. Připravená se zbraní v ruce mhouřila zářivě modré oči před štiplavým zápachem. „Kde to je?“

„Já – já nevím. Teda, myslím, že nedokážu-“

„Dani, jsi náš jediný trumf. A hlavně *jejich* jediná naděje. Chápeš to?“

Dani se zoufale snažila najít v sobě sílu, přestože si vůbec nebyla jistá, že ji vůbec má. Vykoktala: „Kdyby mě někdo poslouchal, dokud byl čas –“

„Přestaň se ohlížet na to, co bylo. To nám nijak nepomůže. Záleží na tom, co uděláme teď. Tak kudy, Dani?“

Ačkoli se to jevilo jako nemožný úkol, Dani se přinutila soustředit na pach krve, který nikdo jiný necítil. Ta pachová stopa představovala jejich jediné vodítko. Málem se

pozvracela, pak mávla rukou a přidušeně řekla: „Tamtudy. Zezadu. Ale...“

„Ale co?“

„Někam dolů. Je to ve sklepe.“ Schody. Zcela jasně si vybavovala, jak po nich sestupuje dolů. Až do pekla.

„Na plánech není žádný sklep zakreslený.“

„Já vím.“

„Nejhorší místo, kam člověk může v hořící budově vlézt,“ poznamenala Hollis. „Klidně nás to tam může pohřbit zaživa, když se zřítí střecha.“

Bishop se vynořil z kouřové clony tak náhle jako předtím Hollis. Také se zbraní v ruce a přestože se mu ve tváři nehnul ani sval, v očích se mu zračily obavy. „Musíme si pospíšet.“

„No jo,“ ušklíbla se Hollis, „to víme taky. Barák v plamenech a někde uvnitř se schovává vraždící maniak. Zdá se, že zlo má zase jednu navrch. Celkově to vypadá na pěkně nepříjemnou situaci.“ Slova i tón zněly lehkomyšlně, ale v jejím pohledu se zračilo soustředění, jak bedlivě zvažovala všechny okolnosti.

„Ještě jsi zapomněla na potenciální oběť v rukou toho šílence,“ připomněl Bishop, aniž se snažil říct to stejně nezúčastněně jako ona.

„V žádném případě. Dani, tys ten sklep viděla, nebo máš akorát pocit, že tam je?“

„Viděla jsem schody.“ Připadalo jí, jako by na ramenou nesla tíhu celého světa, možná to na ni tak dolehlo. Nebo... „A cítím..., že on je někde dole. Jakoby pod námi.“

„Takže se poohlídneš po schodech.“

Dani se rozkašlala. Snažila se myslet, vzpomenout si. Ale když se pokoušela vybavit si matné a křehké sny – ani její věštecké sny nebyly v tomto ohledu výjimkou – nikdy si nemohla být zcela jistá, že si je vybavuje přesně. Až příliš palčivě si uvědomovala, jak utíkají cenné minuty. Podívala

se na masivní hodinky na zápěstí, kde tlusté digitální číslice oznamovaly 2:47 odpoledne v úterý 28. října.

To je divné. Nikdy přece hodinky nenosila. Tak proč je má na ruce zrovna teď? A proč jí na útlém zápěstí připadají... tak cize?

„Dani?“

Setřásla ze sebe chvilkový zmatek, alespoň se o to pokusila. „Ty schody nejsou tam, kde by je člověk normálně hledal,“ vysoukala ze sebe nakonec a znovu se rozkašlala. „Nacházejí se v jakémsi kumbále. Možná v malé kanceláři nebo něčem podobném. Ale ne na chodbě. Chodby –“ *Zahlédla záblesk nekonečně dlouhých, ale jinak bezvýrazných chodeb, ostře osvětlených...*

„Co je s nimi?“

Obraz v její mysli se rozplynul stejně rychle, jako se vynořil, a Dani nad ním v duchu mávla rukou, protože jí připadal bezvýznamný, když ho vystřídal pocit naprosté jistoty. „Do háje. Ten sklep je rozdělený na dvě části tlustou zdí. Vlastně ho tvoří dvě velké místnosti, do kterých se dá dostat jedině po samostatných schodištích. Každé vede z jiné části budovy.“

„Co je to za blbý výmysl?“ rozčilovala se Hollis.

„Jestli z toho vyvážneme živí, můžeš se zeptat architekta.“ Pach krve byl téměř nesnesitelný a Dani příšerně rozbolela hlava. *Žádné chodby, jen dvě oddělené místnosti...* Ještě nikdy se nepřemáhala tak dlouho bez přestávky a už vůbec ne tak intenzivně.

Bishop spíše konstatoval, než že se zeptal: „Nevíte, v které části jsou.“

„Ne. Mrzí mě to.“ Měla pocit, jako kdyby se tomu muži omlouvala bez přestání od chvíle, kdy se seznámili. Krucinál, taky to byla pravda.

Hollis stáhla obočí a skoro se na Bishopa obořila: „No paráda. To je prostě super. Tvoje schopnosti jsou úplně mimo provoz, moje kvůli bouřce taky značně pošramocené,

lezem do obrovského hořícího baráku a nemáme ponětí kudy kam.“

„Od toho je tu Dani.“ Bledé ostražitě oči se zabodly do jejího obličeje.

Dani si připadala naprosto neschopná. „Když já – nevím – teda vím akorát, že ten mizera je někde dole.“

„A Miranda?“

To jméno ji zasáhlo jako blesk a na nepatrný okamžik Dani zachvátil pocit podivné závratě, jako kdyby tu něco nehrálo. Ale měla pro něj odpověď. I když všelijakou. „Není – mrtvá. Zatím. Použil ji jako návnadu, ale to určitě víte. Vždycky ji bral jen jako prostředek, jak sem nalákat vás.“

„A taky vás,“ doplnil Bishop.

To Dani nechtěla slyšet. Z nějakého důvodu, který neuměla vysvětlit, na to nedokázala ani pomyslet. „Už musíme jít,“ slyšela svůj vlastní naléhavý hlas. „Tentokrát nebude čekat.“ *A není jediný.*

Rozhovor trval jen pár minut, ale kouř přesto ještě zhoustl, i praskající burácení ohně jim připadalo hlasitější a horko nesnesitelnější.

Hollis podotkla s hořkostí v hlase: „Musíme se řídit *jeho* časovým rozvrhem, stejně jako předtím. Vlastně pořád. Vždycky jsme v poklusu, nedovolí nám se ani na chvíli zastavit, nenechá nás zamyslet.“

Bishop se otočil a vyrazil směrem k zadní části budovy obrácené k jihu. „Já půjdu tudy, vy dvě běžte z východního rohu.“

Dani uvažovala, jestli i jeho vede nějaký instinkt, ale k Hollis prohodila jenom: „Jemu je úplně fuk, podle čího harmonogramu se máme řídit, že jo? On by té chvíli stejně nevyužil, ani kdyby ji měl. Chci říct, aby se zastavil a zamyslel.“

„Pokud by tím, že by se snažil vzdorovat, měl ztratit jedinou minutu při záchraně Mirandy? Tak to si piš, že je mu

to fuk. Ono by to stačilo už samo o sobě, jenže on si navíc tenhle malér dává za vinu.“

„Vždyť nemohl vědět –“

„Ale ano, mohl. Dokonce to nejspíš věděl, a proto si myslí, že je to jeho chyba. Tak pojd', jdeme na to.“

Dani se vydala za ní, ale neubránila se, aby se nezeptala: „Ty si taky myslíš, že za to může?“

Hollis se na okamžik zarazila, ohlédla se přes rameno, v očích se jí podivně zablýsklo a pohled jí trochu ztvrdl. „Jo, myslím. Prostě to s tím hraním na pánaboha tentokrát přepískl. A za jeho domýšlivost musíme zaplatit i my.“

Dani ji následovala se staženým hrdlem a nijak nepomohlo, že když dorazily k zadní části budovy, ani zdaleka tam nebyl dým tak hustý. V malé místnosti, jež kdysi mohla sloužit jako miniaturní kancelář, brzy objevily dveře, které se lehce a nehlučně otevřely na schodiště.

Už se tam svítilo.

„Trefa,“ vydechla Hollis.

Dani chtěla namítnout, ať raději počkají. Aspoň chvíli, než Bishop stihne prohlédnout druhou část budovy, ale instinkt společně s horkou vlnou, která se jí opřela do zad, ji přesvědčily, že nemůžou plýtvat časem.

Hollis uchopila zbraň pevně oběma rukama a vrhla na Dani letmý pohled. „Jsi připravená?“

Dani se nenamáhala pozastavovat nad tím, jak prokristapána může někdo být na něco podobného připravený. Radši se soustředila na svou jedinou zbraň, ukrytou v hlavě, jež jí třeštila bolestí, a přikývla.

Hollis stihla udělat sotva krok, když se za nimi ozvala ohlušující rána a nesnesitelně žhavá vlna je málem smetla ze schodů.

Zřítila se střecha.

Vyměnily si pohledy, pak Hollis bez jakýchkoli emocí pokynula Dani: „Zavři dveře.“

Dani sebrala veškerou odvahu, která jí ještě zbývala, a přestože nemohla soupeřit s bohorovným klidem své kolegyně, alespoň se jí nechvěl hlas.

„Hned to bude,“ hlesla. Zavřela dveře a začaly sestupovat do pekla.

1

Úterý, 7. října

„**D**neska v noci se ti zase něco škaredého zdálo, že jo?“
Dani mlčky hleděla na hrnek s kávou, až se ticho neúnosně protáhlo, a teprve potom pohlédla sestře do tváře.
„Jo. Už zase.“

Paris se posadila u stolu naproti ní, v rukou svírala svůj hrnek. „Stejný sen jako předtím?“

„Víceméně jo.“

„Takže *nebyl* úplně stejný. V čem se lišil?“

Dani se zrovna moc nechtělo odpovídat, ale znala svou sestru natolik, aby se nepouštěla do předem prohrané bitvy. Stejně jako by nikdo nedokázal zadržet mořský příliv, i Paris, když se do něčeho vložila, nebyla k udržení. „Tentokrát se odehrával konkrétní den v konkrétní dobu. Přesně ve dvě čtyřicet sedm odpoledne, dvacátého osmého října.“

Paris se otočila k nástěnnému kalendáři, který visel na ledničce připevněný magnetickými postavičkami ze seriálu *South Park*. „Osmadvacátého, jo? Letos?“

„Jo.“

„To je ode dneška za tři týdny.“

„Taky jsem si to spočítala.“

„A pořád šlo o stejné lidi?“

Dani přikývla. „Stejní lidé. Ty samé rozhovory. Totéž hořící skladiště. I stejný pocit neodvratné záhuby.“

„Takže kromě toho, že tentokrát víš i čas, se to odehrávalo úplně stejně?“

„Nikdy to není *naprosto* identické, to víš sama nejlíp. Něco z toho bych zřejmě měla brát pouze symbolicky, jenže nemám nejmenší tušení, které části nemůžu brát doslova. Vím jen to, co vidím, a vždycky se vyskytnou drobné, někdy zvláštní změny. Občas padne rozdílné slovo, nějaké gesto nahradí jiné. Myslím, že Hollis tentokrát neměla stejnou zbraň jako posledně. A Bishop byl v černé kožené bundě, zatímco minule přišel v tmavé větrovce.“

„Ale vždycky tam jsou. Ti dva se v tom snu vyskytují pokaždé.“

„Naprosto spolehlivě.“

„Lidi, které vůbec neznáš.“

„Zatím je neznám.“ Dani se na okamžik zamračila na hrnek s kávou, pak potřásla hlavou a znovu se střetla s neuhýbavým pohledem své sestry. „V tom snu mám pocit, jako kdybych je znala strašně dobře. Skvěle si rozumíme, ani nedokážu vysvětlit až jak bezvadně.“

„Možná proto, že jsou taky senzibilové.“

Dani se nahrbila. „Možná.“

„A skončilo to...“

„Jako vždycky. Konec se nikdy nemění. Zavřu za námi dveře a scházíme po schodech dolů. Vím, že se střecha začala propadat a že se nemůžeme dostat ven stejnou cestou, jakou jsme přišly. Taky cítím, že nás v tom sklepe čeká něco hrozného, ztělesněné zlo, že je to past.“

„Ale stejně pokaždé jdeš dovnitř.“

„Vypadá to, že nemám na vybranou.“

„Nebo sis třeba zrovna tohle vybrala ještě předtím, než jsi do té budovy vešla,“ přemýšlela nahlas Paris. „Možná o

tom rozhoduješ právě teď. Jak jsi vůbec poznala, co bylo za den?“

„Podle hodinek.“

„Tys tedy měla na ruce hodinky? Zvláštní. Ani jedna je přece nemůžeme nosit.“

Stále poněkud zdráhavě Dani podotkla: „A navíc ještě takové, které bych si stejně v životě nevzala, i kdybych je mít mohla.“

„Jak vypadaly?“

„Jako... z armádní výstroje. Obrovské černé digitálky. Spousta čudlíků a víc displejů. Měla jsem dojem, že bych na nich našla i čas v Pekingu a přesné souřadnice. Krucinál, co já vím, klidně mohly i umět překládat ze sanskrtu.“

„Co to podle tebe znamená?“

Dani vzdychla. „Protože máš za sebou rok psychologie, tak si myslíš, že všechno musí mít nějaký význam.“

„Pokud jde o sny, tak rozhodně ano, všechno něco znamená. To víme obě dvě. No tak, Dani. Pokolikáté se ti ten sen zdál?“

„Nevím, párkrát.“

„Minimálně šestkrát, co vím já – a vsadím se, žes mi o něm nejdřív neřekla.“

„No a?“

„Dani.“

„Hele, vždyť je úplně jedno, kolikrát se mi to zdálo. Nic to neznamená, protože se nejedná o předtuchu.“

„Málem bych ti na to skočila.“

Dani vstala a zanesla hrnek od kávy do dřezu. „Tvůj sen to není, tak co.“

Paris se na židli otočila, ale zůstala sedět. „Tys přijela do Venture kvůli tomu, že? Ne abych se ti mohla vyplakat na rameni, protože se potýkám s nechutným rozvodem, ale kvůli tomu snu. Je to tak?“

„Nevím, o čem mluvíš.“

„Přestaň s tím hloupým vykračováním!“

„Paris, já –“

„Chci slyšet pravdu. Nerada bych ji z tebe tahala násilím, tak mě k tomu nenut’.“

Dani se otočila zády ke kuchyňské lince a opřela se o pracovní desku. Nezbyvalo jí než zase odevzdaně čelit skutečnosti, že před sestrou se jí nikdy nepodaří skrývat pravdu, alespoň ne na dlouho.

Patřilo to k tomu, že byly dvojčata.

Paris si nechala zářivě měděné vlasy zastříhnout nakrátko – říkala, že to symbolizuje její znovuzrození po rozvodu – a momentálně byla dost pohublá, ale jinak to Dani připadalo, jako kdyby se dívala do zrcadla. Už dávno si na to zvykla a chápala to spíš jako výhodu, protože když pozorovala, jak se v Parisině tváři promítají nejrůznější pocity, naučila se lépe skrývat ty svoje.

Alespoň před ostatními, jen ne před Paris.

„Slíbily jsme si,“ připomněla jí sestra, „že si navzájem nebudeme zasahovat do života, do vlastních myšlenek a pocitů. A velmi dobře se nám dařilo střežit ty zavřené dveře. Já si ale pamatuju, jak je otevřít, Dani. Obě to umíme.“

Samozřejmě nebylo nic moc neobvyklého na tom, že jako dvojčata sdílely určité pouto, ale spojení mezi Dani a Paris působilo, řečeno slovy kamaráda z dětství, „tak trochu strašidelně“. Bylo v tom víc než obyčejná blízkost, nešlo jen o to, že jedna za druhou dokončovala věty, že se stejně oblékaly nebo hrály obvyklou hru dvojčat a vyměnily si role.

Dani a Paris se zvlášť v raném dětství spíše cítily jako dvě poloviny jednoho celku než jako dvě samostatné bytosti. Paris představovala tu slunnou část, věčně rozesmátá, pořád vtipkovala a překypovala veselím, nosila srdce na dlani a sama každému důvěřovala, dokonalý extrovert. Dani byla tichá a klidnější, chovala se opatrně, snad až podezřívavě a tajnůstkářsky. Nenechala se jen tak rozhodit, ale taky mnohem déle trvalo, než si někdo získal její důvěru. Oproti

sestře se mnohem více pozorovala a pátrala, co se děje v jejím nitru.

Noc a den, nazýval je otec – a nebyl jediný, kdo si špatně vyložil to vnější zdání.

Dani a Paris to nijak nevadilo, spíše naopak, rády sdílely pravdu jen mezi sebou a svěřovaly se jedna druhé navzájem. Naučily se skrývat nebo maskovat lehce přístupné myšlenkové i citové spojení, kterého přirozeně využívaly, a časem zjistily, jak vytvořit ony zmiňované „dveře“.

Díky nim si mohly užívat soukromí vlastního myšlenkového světa. Většina lidí si vůbec neuvědomovala a nedokázala ocenit, jak může být takový stav vzácný. Dvojčatům to konečně umožnilo získávat životní zkušenosti jako samostatné osobnosti a ne jako dvě části jednoho celku.

Dani však jejich dřívější blízkost scházela. Sice je oddělovaly jen dveře – jenže ty teď, když dvojčata překročila třicítku a zvolila si velmi rozdílné životní cesty, zůstávaly většinou zavřené.

Pomalu přikývla a promluvila: „Tak jo. Ten sen se mi poprvé zdál před pár měsíci, už někdy v létě. Když v Bostonu ten sériový vrah zabil senátorovu dceru.“

„Myslíš toho, co ho ještě nechtyli?“

„Jo, přesně toho.“

Paris se zamračila. „Zřejmě mi nedochází souvislost.“

„Taky jsem nejdřív žádnou neviděla. Neexistuje vůbec žádné spojení mezi mnou a těmi vraždami, neznala jsem žádnou z obětí, ani vyšetřovatele. A nikdy nemívám vize o něčem, co se nevztahuje přímo ke mně nebo aspoň k lidem v mém bezprostředním okolí. Proto mě zpočátku vůbec nenapadlo, že by mohlo jít o předtuchu.“

Aniž by se pozastavila nad sestřiným přiznáním, Paris napověděla: „Jenže pak se něco změnilo. Co?“

„Sledovala jsem televizní zprávy. Tím mužem z mého snu je federální agent, který vede vyšetřování těch bostonských případů. Bishop.“

„Pořád nechápu –“

„Jeho žena se jmenuje Miranda Bishopová.“

Paris se na židli narovнала. „Páni. Ta nás přece přivedla do Útočiště.“

„Hm.“ Stalo se to zhruba před rokem a půl v Atlantě. Paris s manželem se už hádali skoro bez přestání, takže bylo jen otázkou času, kdy se rozejdou, a Dani v té době neměla žádnou práci a zrovna ani nevěděla, co si se sebou počít. Ani jedna neměla zájem vstoupit do federálních služeb, totéž platilo i o speciální jednotce, s jejíž existencí je Miranda Bishopová seznámila.

Nechtěly nosit zbraň a neuměly si představit, že by se z nich staly policajtky. Ovšem práce pro Útočiště, soukromě spravované sdružení civilistů, kteří prováděli vyšetřování s pomocí svých výjimečných schopností – to znělo lákavě.

Paris nepřítomně poznamenala: „To byla pro Dannyho poslední kapka. Když jsem chtěla používat své schopnosti, protože jsem konečně měla práci, která je přímo vyžadovala. Viděla jsem, jak mu z toho naskakuje husí kůže. Jak bych mohla žít s někým, kdo má z části mé osobnosti takové pocity?“

„No jo, já vím. Většina mých známostí se jen stěží vyrovnávala se skutečností, že mám sestru dvojče k nerozeznání. Moje sny, které se doslova plní, zrovna nebrali jako žádoucí plus.“

„Zvlášť pokud se ti zdálo o nich, vid’?“

„To hrozí každému, s kým se víc sblížím. A vzhledem k tomu, že se mi nezdává o prosluněné louce a rozverných štěňátkách, nikdo se mnou nezůstal dost dlouho, aby si vyslechl také něco o mém neodvratném osudu.“

„Znám jednoho, co nikdy neutíkal.“

Dani se zamračila. „No jo. Ale stejně by dřív nebo později zdrhl.“

„Víš to jistě, nebo jenom hádáš?“

„Nemůžeme se radši bavit o tom snu?“

Od chvíle, kdy v dětství složily slavnostní slib, obě se úzkostlivě střezily zasahovat do milostného života té druhé. Kvůli vlastnímu vratkému manželství to Paris vnímala velmi přecitlivěle, a proto si nedovolila naléhat. „Dobrá. Takže zpátky k tvému snu – chceš říct, že to má něco společného s tím masovým vrahem?“

„Myslím, že jo.“

„Proč?“

„Mám takový pocit.“

Paris z ní nespouštěla oči. „A dál?“

Dani váhala s odpovědí, ale nakonec se pokusila o vysvětlení: „Tam dole ve sklepě byl – bylo – čiročiré zlo. Nic podobného jsem ještě nikdy předtím necítila. Úplně mě to vyděsilo. A v každém snu se vždycky opakuje to, že Miranda je v moci toho zla.“

„Jako rukojmí?“

„Spíš návnada.“

Byla moje jediné dítě.“

„Ano, já vím.“

Senátor Abe LeMott vzhlédl od zářámované fotografie, kterou si prohlížel, a věnoval pozornost muži, jenž seděl naproti přes stůl. Jeho tvář se mu za poslední měsíce vryla do paměti skoro stejně dobře jako dceřina podoba.

Obličej zvláštního agenta Noaha Bishopa, šéfa speciální jednotky FBI, rozhodně patří k nezapomenutelným, soudil LeMott. Jednak díky tomu, že Bishop je neobyčejně pohledný, ale ještě více díky bledým stříbřitě šedým očím, kterým nic neuniklo, a slabě viditelné, přesto výrazné jizvě na levé tváři, jež svědčila o drsné minulosti. Když se k tomu přičte ještě sněhobílý pramen na levém spánku, v silném kontrastu k havraní černi ostatních vlasů, pak takového muže málokdo přehlédne, natož aby jeho tvář snadno zapomněl.

„Vy a vaše žena nemáte děti.“ LeMott odložil fotografii opatrně stranou, na její obvyklé místo napravo od diáře.

„Ne.“

Senátor vykrouzlil chabý úsměv. „Jenže svým způsobem ano. Minimálně máte bratry a sestry, blízké příbuzné. Nebo lidi z vašeho týmu.“

Bishop přikývl.

„Už jste někdy přišel o některého kolegu?“

„Ne. Párkrát to sice bylo o vlasek, ale ne.“

Zatím ne.

Ten nevyřčený dovětek mezi nimi zůstal viset a LeMott zádušně pokýval hlavou. „Určitě k tomu jednou dojde. Při vaší práci, kdy každý den čelíte nepopsatelnému zlu. Dříve nebo později... budete muset zaplatit nepříjemně vysokou cenu. Vždycky dojde na zúčtování.“

Bishop se k tomu nechtěl vyjadřovat, proto stočil hovor jinam. „Jak jsem vám říkal, ztratili jsme tu nepatrnou stopu, co jsme sledovali, někde v okolí Atlanty. Nevíme, jestli náš muž pobývá přímo ve městě nebo v jeho blízkosti, ale je někde v té oblasti. Dokud však neudělá další krok...“

„Máte na mysli, dokud zase někoho nezabije.“

„Rozhodl se stáhnout a podle mě se objeví, až se nebude cítit tak ohrožený. Tak pronásledovaný. Nebo dokud ho navzdory nebezpečí nedonutí jednat jeho nutková potřeba.“

„Začíná to být osobní, že ano? Mezi vámi dvěma, lovec a štvanec.“

„Jsem policajt. Mám v popisu práce pronásledovat takovou zvěř, jako je on.“

LeMott zavrtěl hlavou. „Kdepak, pro vás to vždycky znamená mnohem víc. Vidím vám to na očích. Hergot, to by poznal i slepý. Vsadím se, že on to taky ví. Že po něm jdete a dostal jste se mu do hlavy.“

„Nedostal jsem se dost daleko,“ namítl Bishop se stopou hořkosti v hlase. „I tak se mu podařilo zabít Annie a jedenáct dalších mladých žen a já mám jen jedinou jistotu: že ještě neskončil.“

„Už celé měsíce neudeřil. Opravdu myslíte, že čeká, až se situace uklidní? Že by odešel z Bostonu právě kvůli tomu?“

„Myslím, že to k tomu rozhodně přispělo. Jemu nešlo o to, aby se ocitl v centru pozornosti médií. Netoužil vyprovokovat policii, aby si změřil své síly s našimi. Tohle není jeho styl a není to důvod proč zabíjí.“

„A co z toho teda má?“

„Strašně rád bych vám tuhle otázku zodpověděl, kdybych měl aspoň špetku jistoty, ale sám víte, že to nejde. To nejhorší na pronásledování sériového vraha je, že fakta vyjdou najevo, až když ho dostaneme. Do té doby pracujeme pouze s domněnkami a dohady. Takže jisté jsou jen střípky a těch máme zoufale málo. A to i navzdory tolika mrtvým, které za sebou zanechal.“

„Ale s Annie udělal chybu, že ano?“

Bishop zaváhal, než přikývl. „Myslím že ano. Jde po určitém typu, záleží mu jen na vzhledu a Annie mu dokonale odpovídala stejně jako ty ostatní. Kdyby pro něj bylo důležité kromě vzhledu i něco jiného a snažil by se vypátrat o vyhlédnutých obětech něco víc, zjistil by, o koho se jedná, a že v jejím případě podstupuje šílené riziko. Ale protože žila v ústraní, nelišila se od ostatních dívek z Bostonu, a v jejím nenápadném chování ho nic nepřipravilo na okamžitou a bouřlivou reakci, která po jejím zmizení propukla.“

„A proto si dal od té doby pohov?“

Na Bishopa doléhalo velmi intenzivně vědomí, že před sebou nemá pouze truchlícího otce. LeMott působil spoustu let jako žalobce ve velkoměstě, a proto byl velmi dobře obeznámený s krutostmi, jichž je člověk schopen – možná tak dobře jako agent sám. Bishop však nedokázal zapomenout na jeho otcovskou roli a bavit se s ním o případu klidně a bez emocí jako s odborníkem.

Nevypracoval jsem jenom profil toho vraha, pane senátore. I vás jsem pozorně studoval. A mám vážné obavy,

že to nebude trvat dlouho, než vezmete vyšetřování do vlastních rukou.

Nebezpečných rukou.

„Bishope? Přestal kvůli tomu?“

„Řekl bych, že to určitě byl jeden z důvodů. Najednou byla všude kolem strašná spousta policajtů, všechno se propíralo v médiích, zkrátka příliš mnoho nechtěné pozornosti. Křížilo to jeho plány, nedokázal se soustředit na lov. Kořist najednou zpozorněla, byla přehnaně ostražitá. Navíc ho to rozptylovalo, což si nemohl dovolit, zvláště v tom stadiu. Potřeboval se soustředit na to, co dělá, protože – nevím, jak to lépe vyjádřit – trénoval. Objevoval a zdokonaloval svůj rituál. Proto –“

Když se agent náhle odmlčel, LeMott s naprostým klidem dokončil jeho postřeh. „Proto vypadala každá vražda jinak, používal různé zbraně a uplatňoval i rozdílnou míru brutality. Experimentoval. Teprve se snažil přijít na to, co mu přináší největší... uspokojení.“

Potřebujete to omílat do omrzení, že jo? Jako když někdo pořád strhává strup z rány, protože ho jediné ta bolest udržuje při životě.

„Ano.“

„Už to zjistil?“

„Víte, že vám na to nedokážu odpovědět. Máme moc málo důkazů.“

„Od vás mi bude stačit, když se se mnou podělíte o své domněnky.“

Protože víte, že se jedná o víc než o pouhou domněnku. A já zase vím, že jsem udělal chybu, když jsem vám prozradil, co je na speciální jednotce zvláštního.

Stejně dobře však Bishop věděl, že podobné výčitky svědomí jsou zcela zbytečné. Co se stalo, nedá se odestát. Teď se musel vyrovnat s následky.

Zhluboka se nadechl a pomalu vydechl. „Domnívám se, respektive věřím, že ho reakce na Anniino zmizení škaredě

vykolejila. Do té doby se věnoval uspokojování svých nutkavých potřeb se slepou zaníceností. Že zabil dvanáct obětí ani ne za měsíc znamená, že ho k tomu běsnění muselo něco podnítit. Určitě nějaká velmi traumatizující událost. Ale ať už to bylo cokoli, ten spouštěcí mechanismus zničil člověka, kterým byl do té doby, nebo minimálně uvolnil něco, co dlouho dřímalo v jeho nitru.“

„Nějaké zlo.“

„O tom nemám nejmenších pochyb.“

LeMott se mračil. „Ale i zlo se řídí pudem sebezáchovy. A ten se probudil, nebo alespoň převzal kontrolu, když se vrah po Anniině smrti ocitl v záři reflektorů.“

„Tak nějak.“

„A proto se stáhl, našel si nějakou bezpečnou skrýš.“

„Dočasně. Aby se mohl zase sebrat, zamyslet se a zvážit, jaké má možnosti. Snad se i pokouší najít způsob, jak svůj rituál přizpůsobit novým okolnostem.“

„Protože už ví, že ho pronásledujete.“

Bishop přikývl.

LeMott zjevně nedbal Bishopova varování a věnoval se studiu kriminální psychologie, nechal se pohltit kombinací umění a vědy, jež představovalo sestavování profilů. Teď se zamračil ještě víc.

„I kdyby zkoušel, co vydrží, nebo se jen snažil zjistit, co potřebuje k uspokojení svých choutek, je divné, že předtím zabil tolik lidí během krátké doby a pak přestal, jako když utne. Jak dlouho asi může odolávat nutkání, které ho sžírá?“

„Podle mě moc dlouho ne.“

„Ale už je to víc než dva měsíce.“

Bishop mlčel.

„Anebo možná není,“ pronesl LeMott pomalu. „Třeba se nejen stáhl, ale už se i přizpůsobil novým okolnostem: že je zároveň štvancem i lovcem, a možná už změnil svůj postup. Jistě, na chvíli se určitě musel ztratit z dohledu, ale přemístil

se a začal zabíjet jinde. A jinak než předtím. To si myslíte, že?“

Do háje.

Bishop opatrně vážil slova. „Většinou to vypadá tak, že sériový vrah operuje několik měsíců, někdy dokonce i let, než policie zjistí, s kým má co dělat. Proto máme více materiálu, s nímž můžeme pracovat. Mapování aktivních a neaktivních cyklů v průběhu určitého časového období, studování vzorců a fází jeho chování. Což nám u tohohle parchanta chybí. Prozatím. Jednal příliš rychle. Objevil se, zmasakroval a pak zase zmizel zpátky do stejné pekelné díry, ze které vylezl. Neměli jsme vůbec čas ho blíž poznat. Podařilo se nám ho identifikovat jako sériového vraha jedině kvůli nepopiratelné podobnosti obětí. Klidně by mohly být sestry, jak se sobě podobaly. Nic víc jsme neměli a pořád nemáme, víme jen, že se zaměřuje na ženy menší postavy, štíhlé, až hubené, s velkýma očima a krátkými tmavými vlasy.“

„Vypadají skoro dětsky,“ doplnil Abe LeMott tichým vyrovnaným hlasem.

Bishop přikývl.

„Vím, že už jsem se jednou ptal, ale –“

„Jestli se domníváme, že by mohl začít zabíjet i děti? Současný profil to připouští. Já bych řekl, že to není pravděpodobné. Celou dobu vlastně zabíjí pořád dokola jednu ženu a *přesně* tenhle zážitek si pokaždé opakuje. Může se změnit spousta věcí, ale potřebuje stále stejnou ženu.“

LeMott se zachmuřil. „Jenže pokud opravdu zamýšlí změnit svůj rituál nebo k tomu už došlo, pokud ví, že po něm jdete, a jestli je tak chytrý, jak předpokládáte, pak přece musí vědět, jaké společné znaky bude policie hledat ve všech vraždách. Určitě ví, že jeho pracovní postup zná každá policejní stanice v zemi. Můžeme za takových okolností předpokládat, že se pořád bude zaměřovat na ženy, které budou odpovídat popisu jeho obětí?“

Bishopa nijak zvlášť neuchlácholil senátorův klidný výraz a věcný, profesionální tón. Naopak, spíše ho to zneklidňovalo.

Jako nitroglycerin v papírovém kelímku. Vnější zdání může hodně klamat.

LeMott držel své emoce pod pokličkou už příliš dlouho a Bishop věděl, že dříve nebo později vybuchne a ta poklička poletí až ke hvězdám.

Být truchlícím otcem je už samo o sobě dost hrozné. Truchlící otec, který už nemá co ztratit, je ještě horší. Ovšem pokud takový truchlící otec ještě zastává funkci vlivného senátora Spojených států a kdysi pracoval jako státní žalobce s pověstí velmi tvrdého odpůrce kriminality a nezdolným přesvědčením, že spravedlnosti musí být učiněno zadost za každou cenu, pak se z něj stává nebezpečný člověk.

Bishop však pouze prohodil: „Nemůže změnit svoji podstatu, i kdyby se snažil sebevíc. Samozřejmě se o to pokusí. Bude chtít překonat své nutkání nebo zkusí ukojit své choutky jiným způsobem, který ho hned neprozradí. Ale časem se stejně projeví. Vždycky to tak dopadne.“

„Takže nakonec ho pronásledovatelé, kteří vědí, na co se zaměřit, odhalí.“

„Není problém vědět, na co se zaměřit, nejhorší je vědomí, že musí dojít k vraždě, než budeme mít něco na zaměření.“

„Celou dobu předpokládáme, že dosud nespáchal vraždu, která by se natolik lišila od jeho postupu, že by si ji nikdo nedal do souvislosti.“ Bylo jasné, že LeMott nehodlá od tématu jen tak upustit.

Bishop souhlasil. „Samozřejmě s takovou možností musíme taky počítat. Možná je dokonce velmi pravděpodobná. Nejsem schopný s jistotou tvrdit, jestli znovu zabíjel nebo ne od chvíle, kdy zavraždil vaši dceru.“

Pokud doufal, že záměrnou zmínkou o dceři LeMotta nějak rozptýlí nebo vyvede z míry, donutí ho, aby se stáhl,

pak ho čekalo zklamání, protože senátorem to nijak neotřásl. Dokonce ani nehnul brvou. Zareagoval pouze na informaci, kterou mu Bishop poskytl předtím.

„A přesto jste si jistý, že zamířil na jih a momentálně se vyskytuje někde v okolí Atlanty.“

Do prčic.

„Vy víte, jak si tím asi můžu být jistý – bez jakéhokoli důkazu – když federální i policejní jednotky stále pročesávají Boston.“

„Jste si jistý?“

„Ano, v tom mám jasno. Určitě není v Bostonu, je někde poblíž Atlanty. Nejspíš ne přímo v tomhle městě, ale jistě v dost velkém, aby se tam mohl ztratit.“

„Máte tam někoho?“

„Pane senátore, budováním sítě jsem strávil spoustu let a pořád se rozšiřuje. V podstatě všude jsou naši lidé.“

„Jenže lidé jsou omylní.“

Bishop postřehl hořkost, s jakou to vyslovil. „Ano, bohužel. Jsme přesvědčeni, že se pohybuje v té oblasti. Máme podezření, že znovu zabíjel. Ale ani jednu domněnku nemáme podloženou důkazy – a zjevná stopa končí v Bostonu.“

„Jak je možné, že toho víte tolik – a přitom žádné podstatné informace.“

Bishop mlčel.

LeMott potřásl hlavou a ušklíbl se. Poprvé po delší době mrkl, dokonce odvrátil zrak, i když jen krátce. „Omlouvám se. Bůh je mi svědkem, že si uvědomuji, že jste do toho vložil nejen svou energii a čas, abyste toho zmetka našel a zastavil. Jen... mi pomozte pochopit, proč nemůžeme nic dělat, jen sedět se založenýma rukama a čekat, až znovu udeří.“

Bishop opět volil slova velmi pečlivě. „Oficiální cestou to prostě nejde. Veškeré důkazy, které se nám podařilo proti vrahovi nashromáždit, jsou jenom v Bostonu. Všechny oběti,

o nichž můžeme s jistotou tvrdit, že zemřely jeho rukou, žily a pracovaly právě tam. A vyčleněné jednotky stále sledují tato vodítka, pravděpodobně jim to ještě pár měsíců potrvá. Můj tým dostal rozkaz setrvat v Bostonu až do odvolání a spolupracovat s místní policií. Takže dokud a pokud nezískáme jasné důkazy, že se vynořil někde jinde, musíme zůstat tady.“

„Považuji to za plýtvání federálními zdroji.“

„Oficiálně se tomu říká přesně opačně. Obyvatelé města jsou pořád jako na trní, celostátní média se tu stále zdržují v plné polní a všechna média – od televize přes noviny až po internetové komentáře – denně volají po tom, aby se něco podniklo na dopadení toho vraha, než zase zaútočí na další mladou ženu. Skutečnost, že se jeho poslední obětí stala dcera senátora Spojených států, nám víceméně garantuje, že případ bude centrem zájmu ještě hodně dlouho a bude se neustále živě rozebírat.“

„Mohly by padat hlavy.“

„Přesně tak.“

„A v čele FBI stojí nový ředitel,“ podotkl LeMott.

„Ano.“ Bishop neznatelně pokrčil širokými rameny. „Jde o politický tah. Byl do té funkce vybrán, aby napravil, co nebylo v pořádku uvnitř, a vylepšil obraz úřadu v očích veřejnosti, protože po sérii nešťastných okolností se na nás začali dívat poněkud negativně. Proto si v současné chvíli nemůže dovolit odvolat nejlepší agenty z vyšetřování, které sleduje celý národ. Podřezal by si pod sebou větev.“

„Mohl bych –“

„Byl bych radši, kdybyste se v této záležitosti neangažoval. Možná budeme váš vliv v průběhu vyšetřování potřebovat, ale pokud byste se ho snažil využít teď, nepomohlo by to ani nám – ani objasnění případu.“

LeMott zvolna přikývl. „V tomto ohledu se musím řídit vaším úsudkem.“

Ať chcete nebo ne. „Děkuji.“

„Ale namítal by ředitel něco proti výměně některých vašich kolegů za agenty, kteří používají konvenční metody?“

„On v podstatě nevidí žádný rozdíl.“

„Aha. Zase jsme u jádra věci. On nevěří na parapsychologické schopnosti.“

„Ne, nevěří.“ S dalším krátkým pokrčením ramen Bishop dodal: „Přestáli jsme už jednu výměnu stráží, přežijeme i tuhle. Naše vysoké procento úspěšnosti se nedá jen tak ignorovat, ať už si ředitel o našich metodách myslí, co chce. Ale v mezičase...“

„Musíte dodržovat rozkazy.“

„Pokud chci, aby moje jednotka mohla fungovat i nadále, tak to jinak nejde. Prozatím. Alespoň oficiálně.“

„A neoficiálně?“

S neochotou pramenící z mnoha důvodů Bishop odpověděl: „Neoficiálně se můžeme obrátit na Útočiště.“

2

Čepel řezacího nože na karton byla nová a ostrá. Zacházel s ním velmi opatrně, když láskyplně vyřezával postavu ženy na fotografii.

Je krásná.

Vždycky si vybere hezkou holku.

Líbily se mu křivky jejího těla. I z toho důvodu dával přednost fotografiím před obrázky z novin, protože nožem mohl pomalu – beze spěchu – laskat její oblín.

Dával si záležet i na obličejích, ačkoli kontury nosu, brady a čelisti ho nijak nevzrušovaly.

Zato hrdlo. A nenápadné, něžné křivky jejích ňader, ten nepatrný příslib ženskosti. Křehká oblina boků. Na těch spočíval čepelí déle.

Někdy fotky přenesl do počítače a vytvářel fotomontáže, které ladily s jeho rozmanitými představami. Mohl zaměnit oblečenou postavu za nahé tělo, vyzkoušet všechny možné účesy, až nakonec dospěl ke krátkým tmavým vlasům, sestřihu, který se mu na ní vždycky líbil nejvíc. Mohl si ji upravit do jakékoli pozice a vydovářet se s barvami a jinými efekty. Dokonce našel i nějaké fotografie z pitvy a přenesl její hlavu k rozkuchanému tělu s obnaženými orgány, které se leskly v chladném neosobním světle.

Zjistil však, že mu takovéhle věci nepřinášejí moc uspokojení. Připadalo mu to příliš... vzdálené.

V tom to zřejmě bylo. Ale taky mohla příčina ležet někde jinde.

S jistotou mohl říct, že ačkoli počítač sloužil jako cenný pomocník při průzkumu, o uspokojení svých potřeb by se s ním pokoušel marně.

Ale fotky...

Dokončil poslední řez na téhle fotografii a opatrně vyjmul postavu ženy. Šlo o momentku, kdy ji zachytil, jak vycházela z lékárny ověšená taškami a tvářila se ustaraně.

Přestože byl říjen, udělalo se teplo, takže měla krátké rukávy, lehkou letní sukni a sandály.

Představoval si, že má nalakované nehty na nohou. Sytě rudou nebo třeba ostře růžovou. Byl si tím téměř jistý, i když fotografie tu slibnou představu nemohla potvrdit.

Na chvíli podržel vystřiženou postavičku v misce z dlaní a prostě se z ní těšil. Palcem jemně přejel po lesklém papíru, hladil rozvlněnou sukni i nahá stehna pod jejím okrajem.

Pozorně vnímal každický detail, snažil se vtisknout si ji do paměti.

Zavřel oči.

A dotýkal se jí ve svých představách.

Hebká hřejivá pleť. Téměř chvějící se radostí ze života.

V druhé ruce držel chladnou čepel.

Rozevřel rty a začal zprudka dýchat.

Teplá poddajná kůže. Ted' to s ní škublo. Radostné chvění se změnilo ve zděšené zmítání a bolest, která vysílala do jeho těla žhavé plameny.

Hladká pleť. Mokrý. Lesklý.

Rudý.

Rozmazal jí tu rudou po nadrech, která se jí trhavě zvedala. Sledoval, jak se leskne ve světle pokaždé, když se pohne. Naslouchal nesouvislým přiškrceným vzlykům, kterými se hlásila ke slovu agónie. Hučelo mu v uších jako šum křídel, jako tlukot srdce, jako jeho vlastní zrychlený pulz.

Oheň v jeho těle sálal čím dál palčivěji – dýchal přerývaně, zatímco rukou s čepelí silou bodal, znovu a znovu –

Skoro neslyšel chraplavý výkřik svého uspokojení přes její neartikulované pronikavé výkřiky, když umírala.

Hebká plet’.

Mokrá.

Lesklá.

Rudá.

3

Středa 8. října

Dani se v podstatě nechtěla vrátit do Venture, relativně malého města v Georgii poblíž Atlanty, proto se na to nijak nenachystala. Pořád měla být v Atlantě a v něm většinu oblečení a dalších věcí. Sbalila si, jako kdyby jela tak na týdenní dovolenou.

To bylo skoro před měsícem.

Nedostatkem oblečení rozhodně netrpěla, jelikož bydlela se sestrou dvojčetem. Ale obě, jak Dani tak i Paris, se mermomocí snažily žít každá svůj život od chvíle, kdy dospěly, a zrovna jim v tom nepomáhalo, že se zase sešly pod jednou střechou.

Naopak se ukázalo, že je velmi jednoduché sklouznout k návykům a rutině z dětství. Jako pravidelně jednou za týden zajít do Smithovy lékárny v centru města, protože jediné tady prodávali poctivou domácí zmrzlinu, na kterou stále chodilo množství zákazníků z celého Venture. Celý život měla dvojčata ve zvyku dát si večer před spaním zmrzlinu.

Po tomhle se Dani v Atlantě stýskalo. Ne že by přestala pěstovat zmrzlinový rituál; zkrátka nedokázala usnout, když večer nesnědla aspoň jednu miskou. Ale musela se spokojit s

hotovými značkami, protože domácí nikde nevedli, a podle ní se to vůbec nedalo srovnávat.

Páni.

Zmrzlina.

Jednatřicetiletá ženská se celý den těší na to, až si před spaním se ségrou smlsnou na pár kopečcích.

Většinou chodily spát kolem jedenácté.

„Jsem k smíchu,“ zamumlala a postavila na zem dvě z několika tašek, které jí překážely, když se snažila vylovit z kabelky klíče od auta.

„Dovolíš?“

Dani ztuhla, v šoku hleděla na mužné ruce, které zvedly odložené tašky. Pomalu klouzala pohledem vzhůru, a když se narovnal, musela uznat, že je stále štíhlý, má pořád široká mohutná ramena a vypadá stejně dobře jako dřív, jako hrdina z románů pro ženy.

Tmavé vlasy mu teprve začaly na spáncích prokvétat stříbrem a možná mu kolem modrých očí přibyla nějaká vráska od smíchu, ale pořád měl tvář, díky které by dobyl nejedno ženské srdce.

Marcus Purcell.

Venture je dost malé město, takže s tím počítala, že na něj dříve nebo později narazí. Jenom pořád věřila, že to bude spíš později.

Mnohem později.

„Ahoj, Dani. Jak ti jdou kouzla?“

Zaskočil ji jejich pozdravem z dětství. Když promluvila, doufala, že se jí podařilo zamaskovat, jak má stažené hrdlo. Odpověděla mu tak jako vždycky: „Sice mi utekl králík, ale pořád ještě mám klobouk. A co tvoje kouzelnická show – jak jsi na tom s novinkama?“

„Obávám se, že jsem se v poslední době nenaučil žádné nové triky. Moje krásná asistentka dostala lepší nabídku a pak už jsem v podstatě neměl důvod pokračovat.“

A bylo to venku.

Na Marka Purcella se dá spolehnout, že nebude chodit kolem horké kaše, i když ona by se tomu tématu vyhýbala, jak dlouho by to jenom šlo.

Vyhýbat se něčemu byl její způsob obrany, ovšem jeho určitě ne.

„Nešlo o lepší nabídku,“ vypadlo z ní k jejímu překvapení. „Jen... zkrátka jsem potřebovala změnu. Oba jsme ji potřebovali. Tys chtěl zůstat tady, a já ne.“

„Nikdy ses mě neptala, Dani.“

To jí otřásl, i když jen na okamžik. „Vždycky jsi tu měl kořeny. Na to jsem se nemusela ptát. A dobře jsi věděl, že když se Paris rozhodla zůstat, já –“

„Tak ty musíš pryč.“ Pokrčil rameny. „Ale teď jsi zase zpátky.“

„Jsem jenom na návštěvě. Protože mě Paris momentálně potřebuje.“

„To jo. Jak se někdo rozvádí, vždycky se to strašně přetřásá. Nemá to holka lehký. Ale bez něj jí bude líp.“

„Ále? A pročpak?“ Byla ochotná bavit se o čemkoli jiném, dokonce i o nepříjemném rozvodu své sestry. Což leccos prozrazovalo o jejích vlastních pocitech a to ji vyvádělo z míry.

„Zkrátka protože by chlap o své ženě některý věci prostě říkat neměl. Ani když se ožeře. Nebo možná zvlášť když je namol. A už vůbec ne cizímu člověku.“

Dani se nedokázala zeptat nahlas, ale věděla, že je jí ta otázka vidět na očích.

„Já bych to nechtěl ani opakovat, Dani. Ale on si často pustil hubu na špacír a že dost služebně cestoval, tak nejspíš ve všech hospodách podél východního pobřeží. Říkal jí doslova koule na noze. Prý ho pořád omezuje. Že nemůže mít nic pro sebe, dokonce ani své myšlenky a sny. Nemá žádné soukromí, kam by nedokázala proniknout. Říkal, že občas mu z ní běhá mráz po zádech.“

„Věděla jsem, že to trochu hůř zvládá, ale...“

„Vůbec to nezvládal, na to můžeš vzít jed. Dan se s tím nedokázal smířit, nikdy si nezvykl. Naopak to vyloženě nesnášel, což je samo o sobě dost hrozné, když uvážíš, že se s Paris přesto oženil. Nicméně vykládat cizím lidem na potkání, že tvoje žena zná všechny tvé myšlenky i sny a že se ti z toho zvedá žaludek, to už podle mě hodně přehnal.“ Marc pokrčil rameny. „Jestli ho někdo bral vážně nebo si mysleli, že blábolí z chlastu, to vůbec nesnižuje fakt, že se choval jako vůl. Ke konci už pil dost hodně. Nejednu noc střízlivěl u nás v cele.“

Paris jí prozradila, že se z Marka stal šerif, ale Dani měla nutkání to komentovat. A zároveň změnit téma rozhovoru. „Nikdy mě nenapadlo, že skončíš jako strážce zákona.“

„No jo, časy se mění.“

Ale některé věci ne, pomyslela si Dani, ale cítila se nesvá. Navíc si palčivě uvědomovala, že stojí na chodníku před lékárnou v centru Venture, kde je může vidět půlka města, a lidi je jistě sledují se zájmem.

„Budu muset jít,“ vyhrkla náhle. „Rozteče se mi zmrzlina.“

Ulevilo se jí, že si odpustil ironické poznámky, jaké si tahle chabá výmluva jistě zasluhovala, a jen konstatoval: „Myslím, že hledala klíče. Už jsi je našla?“

Dani vytáhla svazeček klíčů a pomocí dálkového ovládání otevřela džíp zaparkovaný opodál, který blikl světly na znamení, že ji poznává. Vzala si od Marka tašky.

„Měj se, Dani.“

Zaznělo v tom cosi jako definitivní konec, za což měla být vděčná, ale Marc ušel sotva pár kroků, když promluvila. A už během toho si s osudovou jistotou uvědomovala, že v jejím životě dochází k vážnému zvratu.

A přitom neměla nejmenší tušení, co ji čeká.

„Marku?“

Zastavil se a se zdviženým obočím se obrátil, ale jinak na sobě nedal nic znát.

„Stalo se ve Venture... v poslední době něco divného? Nebo v okrese? Chápeš, mám na mysli něco hrozného. Sice čtu noviny, ale –“

„Myslíš nějaký zločin?“

„Přesně tak.“

Tentokrát se zamračil. „Nic neobvyklého. Pár loupeží, drobné výtržnosti, taky jsme odhalili pár domácích laboratoří na výrobu pervitinu.“

„Nic víc?“

Pomalů připustil: „Dvě pohřešované osoby, z čehož nemám dobrý pocit.“

„Ženy?“

„Před pár týdny se ztratila jedna nezletilá holka; její rodiče si myslí, že utekla z domova. A jedna žena, jejíž vyděšený manžel tvrdí, že by ho z vlastní vůle nikdy neopustila.“

„Ta zmizela kdy?“

„Minulý týden. A zatím po ní není ani stopy. Co o tom víš, Dani?“

„Nic. Teda... zatím nevím nic... jistě. Jen... buď opatrný, to je všechno.“

Marc se k ní přiblížil a ztišil hlas, ačkoli poblíž nikdo nebyl. „O čem se ti zdálo?“

Nedokázala od něj odtrhnout oči. A nemohla lhát.

Markovi ne.

„Opravdu nic konkrétního. Neznám žádné jméno ani tvář. Dokonce si ani nemůžu být jistá, že došlo k nějakému zločinu, akorát... že je to strašně zlé.“ Pomyslela na tu zmizelou dívku a milovanou manželku a navzdory teplému odpolednímu říjnovému slunci se zachvěla zimou. „Vím, že tu někde obchází zlo, je jako jed. Zlý člověk, o kterém nic víc nevím.“

„Dani, oba víme, že se špatní lidé nedají poznat podle rohů a ocasu. Jestli mi můžeš prozradit ještě nějaké podrobnosti –“

„Není co. Aspoň zatím ne.“

Marc se zachmuřil o poznání víc a přistoupil k ní ještě o krok blíž. „Ten sen se ti zdál víckrát?“

Mlčky přikývla, protože nechtěla přiznat, že se v poslední době opakuje noc co noc.

„Dobře. Dneska večer mi zavolej, ano? Chci, abys mě vzala s sebou.“

Teprve později Dani došlo, že ji ten nápad nešokoval, jak by ve skutečnosti měl. V té chvíli však jen zavrtěla hlavou a hlesla: „To nejde.“

„Ale jasně že jde. Bralas mě i dřív.“

„To bylo před několika lety, Marku. Skoro mi to připadá jako v jiném životě.“ *A hlavně jsem neměla páru, jak to může být nebezpečné.*

Přiblížil se o další krok, až stál těsně před ní, takže musela zaklonit hlavu, když mu chtěla vidět do tváře.

„Dani, mně z toho nikdy neběhal mráz po zádech,“ skoro zašeptal. „Nikdy mě to neděsilo a rozhodně mi to nepřipadalo odporné. Bral jsem to tak, že žena, kterou miluju, je o to pozoruhodnější a naprosto výjimečná. Já jen kdybys to nevěděla.“

Matně se podezírala, že má otevřenou pusou.

„Přijď pro mě dnes večer,“ zopakoval Marc svou prosbu, načež se otočil a odešel.

Dani se nějak podařilo dostat sebe i tašky do džípu. Prolétlo jí hlavou, že tu domácí rozinkovou buchtu nejspíš rozmačkala, protože k sobě tašky s nákupem křečovitě tiskla, jako kdyby jí šlo o život. A s jistotou věděla, že teď už se zmrzlina roztekla určitě. Obojí jí bylo docela jedno.

Kdyby to náhodou nevěděla.

Prý kdyby to náhodou nevěděla.

Ježíšku na křížku.

Ještě se úplně nevzpamatovala, když jí zazvonil mobil. Vyhrával docela dlouho, protože trvalo, než ho vyhrabala z kabelky. V duchu se zapřísahala, že si pořídí novou, nebo

aspoň vymyslí, jak lépe uspořádat věci v téhle. Přijala hovor, a aniž se musela dívat na jméno volajícího, věděla, že to je Paris.

„Máme návštěvu,“ vyhrkla sestra bez úvodu.

Dani zavřela oči. „Neříkej.“

„Už je to tak. Přijela Miranda s Johnem.“

Jordan Swain byl policista, který si velmi zakládal na svém profesionálním přístupu, stejně jako na své horlivosti, inteligenci a ostrovtipu. Zároveň byl patřičně hrdý i na to, že vypadá skvěle v uniformě; díky blondatým vlasům a pohledné tváři, jež mu nadělily geny, a díky tomu, že každé ráno poctivě cvičil.

Také byl pověstný svým kachním žaludkem, ovšem právě ten ho ve středu večer nechal na holičkách.

„Omlouvám se,“ zamumlal, když se vrátil ze spěšné návštěvy nedalekého křoví, které se nacházelo až za územím ohraničeným žlutou policejní páskou.

„Ještěže se ti podařilo vyběhnout až za pásku,“ zabručel šerif. „Vážně by mě naštvalo, kdybys zasvinil místo činu, Jordane.“

„Jak bych ho mohl zasvinít ještě víc, než už je?“

„Móc vtipné.“

„Já to vůbec nemyslel jako vtip.“ Jordan naprázdno polkl a snažil se nemyslet na všechnu tu krev a vnitřnosti, jimiž bylo potřísněno a poseto celé okolí. Šlo to jen těžko zvládnout, vzhledem k tomu, že ten marast byl opravdu všude kolem a těžko se dal přehlédnout.

Dům byl prázdný a cedule v upravené předzahrádce hlásala „NA PRODEJ“. Nacházel se na konci dlouhé příjezdové cesty a obklopoval jej rozsáhlý pozemek, což jistě přispělo k tomu, že si nikdo nevšiml, jaká jatka se odehrála na dokonale udržované zadní terase s bazénem, která původně sloužila jako velmi malebné zákoutí pro poklidné posezení.

Nikdo na nic nepřišel, tedy dokud se neobjevil zahradník kvůli pravidelné údržbě a nezajel za roh s kolečkem zaplněným nářadím, které potřeboval, aby zahradu připravil na nadcházející zimu.

Kolečko zůstalo ležet převržené kousek od bazénu, kde je nechal, když vzal nohy na ramena, jenom co zahlédl to krveprolití.

A že se opravdu jednalo o hodně krvavou podívanou. Jordana napadlo – a kvůli tomu si musel odběhnout ulevit do křoví – že to spíš vypadá jako kdyby někdo nacpal průměrně velkou krávu do drtičky na dřevo.

„Ježíši, Marku, jaká zrůda může něco takového udělat?“

„Zrovna ta, kterou musíme chytit.“ Marc zvedl průhledný igelitový sáček na důkazy s obrovským zakrváceným loveckým nožem se zubatým ostřím. Zamračeně jej studoval. „Kde myslíš, že se tohle může prodávat?“

„Pch, krucinál, aspoň ve dvou desítkách obchodů v okrese. A to nepočítám zastavárny.“

Marc přikývl. „Taky jsem to tak tipoval. Myslím, že nůž pro nás nepředstavuje žádné užitečné vodítko. A fakt, že jsme ho našli přímo na místě činu, navíc znamená, že buď máme co dělat s absolutním blbcem – nebo si je náš pachatel naprosto jistý, že ho podle toho nože určitě nevystopujeme.“

„Vůbec se mi nelíbí, že by někdo tak brutální mohl být zároveň velmi chytrý,“ poznamenal Jordan. „Ale zřejmě bysme litovali, kdybysme předpokládali opak.“

„Jo. Ale stejně se pokusíme zjistit, co se dá.“

„Třeba se nám poštěstí něco najít,“ souhlasil Jordan dost pochybovačně.

Marc ho počastoval úšklebkem, pak mávnutím ruky přivolal jednoho ze dvou vyšetřovacích techniků, které měl k dispozici, a předal mu nůž. „Prcku, podařilo se vám s Terezou vypátrat něco, co jsme možná přehlédli?“

„Zatím ne, šerife.“ Prcek, který se – jak už to u přezdívek chodí – tyčil nad oběma muži a vlastně vyčníval nad většinou lidí, zamžoural ospalými očky a potlačil zívnutí. „Ale asi bude zapotřebí o kapku posunout pásku; zdálo se mi, že jsem pár kousků z mrtvé zahlédl úplně na kraji.“

Jordan se zrovna chystal pronést sžíravou poznámku, jestli Prcka nebudí, ale po téhle nové informaci se mu znovu křečovitě stáhl žaludek.

Zato Marc konstatoval klidně: „Takže oběť je žena.“

„Těžko říct, když chyběj... ty podstatný části anatomie,“ pokrčil rameny Prcek, „ale Tereza myslí, že jo. Já taky. Našli jsme špičku prstu s nalakovaným umělým nehtem. Nejspíš malíček.“

Jordan se opět rychle vzdálil do křoví.

Prcek se za ním krátce ohlédl a znovu se obrátil k šerifovi, který ani nehnul brvou. „Já zdůvodňuju svou otrlost pěti lety v atlantský márnici,“ prohodil. „A čím vy?“

„Vztekem,“ vysvětlil Marc Purcell stručně.

„Aha, používáte vztek jako štít. Znam pár dalších policajtů, co to taky dělají.“ Prcek pokýval hlavou a nepokrytě si šerifa prohlížel. Ve zdejší spíše venkovském okrese se lidé setkávali s vraždami jen zřídka, a když už ano, tak se převážně jednalo o rodinné záležitosti, nebo se někdo nechal unést nenávistí. V každém případě byl vrah stejně jasný jako oběť, jako kdyby ho chytili nad mrtvým tělem, s nechápavým výrazem ve tváři a v ruce s kouřící pistolí nebo zakrváceným nožem.

Vyšetřování se dalo zvládnout levou zadní.

Za dva roky, co Prcek pracoval na prophetském policejním okrsku, se teprve teď sešel s Purcellem na místě činu opravdické vraždy.

Zajímavý chlap, pomyslel si Prcek. Narodil se tu a vyrůstal. Pak odešel na špičkovou univerzitu v Severní Karolíně, získal titul doktora práv a vrátil se pracovat do Venture. Na stanici se tradovalo, že mu je odedávna souzené

zastávat nějaké místo ve státní sféře, protože to tak u něj v rodině chodilo už po generace, a všechny překvapilo, že se dal k policii, místo aby dělal kariéru v politice.

Prcka to neudivovalo. V dospělosti strávil celý život mezi policajty, takže na Markovi hned poznal, že je polda až do morku kostí. Někteří zkrátka byli takoví, možná díky hluboce zakořeněnému smyslu pro spravedlnost anebo ze vzteku – jak už Purcell přiznal – že ve světě vládne chaos, a tak se někdo musí alespoň pokusit nastolit pořádek.

Jenže to je marný boj, přemítal Prcek, protože za zlými hochy dneska stojí hodně peněz a mají přístup k nepřebernému množství nebezpečných hraček. Ale co na tom? Existují i horší věci, kterým člověk může zasvětit život. Tím si byl úplně jistý vzhledem k tomu, že sám neměl nijak přehnané ambice a obvykle mu stačilo, když na příští víkend sehnal jakékoli živé a poddajné tělo.

Šerif si zjevně nevšiml, že se stal předmětem Prckova zkoumavého pohledu. „Pletu se, když předpokládám, že ji přímo tady nejen rozsekal na kusy, ale taky zabil?“

„U bazénu to vypadá jako kdyby tam prýštila krev z tepny, takže bych řekl, že je to možný. Nemám tucha jestli byla při vědomí, ale myslím, že žila ještě dost dlouho od chvíle, kdy začala krváčet.“

„Chcete naznačit, že ji mučil?“

„Jen tvrdím, že chtěl, ať dlouho krvácí. A podle těch krvavých stop bych řekl, že ji záměrně vlácel sem a tam.“

„Proč, proboha?“

„Třeba nám chtěl namalovat nějaký umělecký dílo.“ Prcek se ušklíbl, když na něj šerif vrhl nevěřící pohled. „Je mi to líto, ale neříkám to jen tak. Podle těch stop po vlečení soudím, že byla buď mrtvá nebo v bezvědomí, každopádně nehybná.“ Ukázal na krví potřísněný beton poblíž, ze kterého by i laik poznal, že tudy někdo vlekl krvácející tělo.

„Jako tady například. A na druhý straně bazénu. Sice nejsem odborník na profily, ale viděl jsem za život slušnou

řádku míst, kde došlo k vraždě, takže můžu zodpovědně prohlásit, že tohle vypadá... fakt dost divně.“

„Radši bych slyšel odporně nebo děsivě.“

Prcek si ho zvědavě změřil pohledem a pokrčil rameny. „Jak jsem řek, už jsem viděl různý místa činu. Většinou k vraždě došlo, protože se někdo neuvěřitelně naštvál a prostě začal vysilovat. Pokud je vražednou zbraní nůž, tak útočník bude bodat, řezat, honit oběť tak dlouho, dokud se hýbe. Ale potom s mrtvým tělem manévruje jen proto, aby se ho zbavil.“

Pokračoval, aniž by dal šerifovi možnost promluvit: „Tenhle maník se buď nemohl rozhodnout, kde nechá tělo nebo... se zkrátka dobře bavil. Třeba se snažil o nějaký uspořádání. Odřízl z ní kousek tu, pak zase tam. Přísahal bych, že minimálně některý orgány schválně naaranžoval – a hodně důmyslně.“

„Jako třeba srdce na konci skákacího prkna?“ zeptal se Purcell bezvýrazně.

„Přesně. Umím si představit, že cvokař by z toho měl úplný Vánoce. Taky by určitě popsal celou stránku, možná i dvě, aby vysvětlil, proč ten magor obtočil třicet centůků tenkýho střeva támhle kolem růžovýho keře a proč položil přesně polovinu jater doprostřed ptačí vaničky. Druhou půlku jsme zatím nenašli.“

Purcell se zhluboka nadechl. „Prcku, kolik jí tady chybí?“

„No, docela dost. Jediná kost, co jsme objevili, byla v tý špičce prstu. Kůže se našlo dost, i když je úplně na kousky, jako všechno ostatní. Našli jsme i většinu vnitřních orgánů včetně mozkový hmoty.“

„Vykuchal ji a dokonce otevřel i lebku.“

„Vypadá to tak. Zatím se nám nepodařilo najít skoro žádný vlasy, ale na okraji bazénu je zásek jako po sekyře a tam se taky nachází mozková hmota.“

„Nožem nešlo...?“

„Nee, k tomu potřeboval něco těžšího a s pevným ostřím. Určitě použil minimálně sekyrku a musela být dost dobře nabroušená. Mohl mít i nějaký větší nástroj, ale ten zásek v betonu má od kraje do kraje zhruba deset centů, takže bych nehádal, že by to mohl udělat nějakou dlouhou zahnutou čepelí. Vsadil bych si na sekeru.“

„Ale žádnou jsme nenašli.“

„Zatím. Třeba to je jeho oblíbená hračka, tak se jí nechtěl vzdát.“

„No jo, možná jo.“

„V té štěrbině po záseku ulpěly nějaké vlasy. Přes ten marast nešly vidět. A teď jsou tak nasáklé krví, že se nedá určit barva, ale až se dostaneme do laborky, tak o ty ženské aspoň zjistíme něco víc. Zase, netroufám si dělat závěry o jeho úmyslech, ale připadá mi to, že nám nechtěl zanechat žádný vlasy, proto by to mohl být důležitý objev.“

Purcell hleděl upřeně přes zruřovělou vodu v bazénu na kraj skákacího prkna, kde stále leželo srdce zavražděné ženy, a Prcka napadlo, že se musí svého vzteku držet zuby nehty a taky pekelnou silou vůle.

„Ten kousek malíčku,“ promluvil nakonec šerif, „stačí na otisk prstu?“

„Měl by stačit.“

„Dobrá. Takže ho chci mít co nejrychleji, Prcku. A taky všechny další dostupné informace včetně vašich vlastních úvah a teorií. Chci slyšet i pouhé domněnky. Jasně?“

Prcek se neobtěžoval odpovídat, jenom přikývl a odešel o poznání rychleji, než u něj bylo zvykem, a vrátil se ke své práci. Vztek může sloužit jako skvělý štít, ale ten Purcellův se začínal žhavit doběla.

Nerad by zůstával poblíž, až nakonec vybuchne.

Věděla to.

Marc uvažoval, jestli se Dani zdálo právě o tomhle, a doufal, že snad ne. Taková hrůza.

Ale věděla, že se stane něco zlého nebo že už k tomu došlo, a Marc si dost těžko uměl představit něco horšího.

Až na to, že měl v žaludku nepříjemný pocit, který mu napovídal, že tohle je teprve začátek a bude to ještě mnohem horší, než začne svítat na lepší časy. Už to, jak se Dani tvářila ustaraně, bylo dost neobvyklé; nikdy nedávala moc najevo své pocity. Navíc vnímal i její strach, bylo to jako kopanec do břicha. Náhlé obnovení jejich dávného spojení ho úplně vykojelo.

A to tak moc, že prozradil o svých vlastních pocitech mnohem víc, než by chtěl.

„Marku? Omlouvám se.“ Jordan zněl tak mizerně, jak vypadal: měl chorobně pobledlou tvář a trpící oči. „Já asi zkrátka –“

„Vrať se na stanici!“ přerušil ho Marc, který se snažil soustředit na práci, a proto nechtěl řešit nepodstatné záležitosti. „Ověříš, jestli máme otisky prstů ženy Boba Norvella nebo té Huntleyovic holky, Becky. Pokud je v záznamech nenajdeš, pošli k nim domů pár lidí, ať je seženou tam.“

Jordanovi se nijak neulevilo, naopak vypadal ještě přepadlejší. „Rodina se určitě bude ptát proč. Co jim mám říct?“

Marc nezaváhal: „Že k nalezení pohřešované osoby potřebujeme veškeré dostupné informace a otisky prstů mohou být v některých případech užitečnější než fotky.“ Ted' se trochu zarazil, ale pak dodal pevným hlasem: „Řekni našim lidem, ať seženou něco, kde by mohly být vzorky DNA. Kartáč na vlasy, holicí strojek, kartáček na zuby, cokoli, z čeho bychom mohli získat, co je třeba. Ale upozorni je, ať to udělají nějak šetrně.“

„Takže rodinám těch pohřešovaných zatím neřekneme o... co se stalo?“

„Dokud nebudeme vědět něco jistě, tak ne. Do té doby chci, abys to držel co nejvíc pod pokličkou, Jordane,

rozumíme si? Jestli někdo cekne před novináři, zítra si může hledat novou práci a rozhodně nedostane dobré doporučení.“

„Jasně, Marku, tady to platí taky. Ale víš stejně dobře jako já, že se nám to nepodaří tutlat dlouho.“

„Tak dlouho, jak to půjde.“ Purcellovi zazvonil mobilní telefon; vzal ho, ještě než se zazvonění ozvalo podruhé. „No?“

„Marku, tady Dani. Vím, že máš teď hodně práce –“

„Ty víš, kde jsem? A hlavně – co je kolem mě?“ Marc si uvědomil, že to řekl dost ostře, ale nemohl s tím nic dělat.

Na druhé straně se rozhostilo krátké ticho, pak Dani tiše přiznala: „Vím. Ale ráda bych tě seznámila s nějakými lidmi. Jsou u Paris. Můžeš přijet?“

„Hned tam budu.“

4

Musel ji znovu vystříhnout, protože ta první se celá zmačkala, ale to mu nevadilo.

Vždycky si dělal několik kusů od každé fotky.

Když se napětí zmírnilo a palčivé nutkání otupělo, dokázal z obrázku pečlivě odstranit všechny nezajímavé části, aby zůstala jen ona.

Položil ji stranou a natáhl se pro další fotku. Tentokrát ji vyřezával na pozadí benzinové stanice, kde stála vedle svého auta a tankovala.

Na následující věnovala v parku psa. Chvilí uvažoval, ale nakonec psa taky odstříhl.

Hm. Na psy v podstatě nepomyslel, ale –

V duchu se otřásl a zamračil se. Kdepak, žádné psisko. Ani jiná zvířata.

Ona vlastně zvířata neměla nijak v lásce. Nikdy žádné nestrpěla ani na dvorku, natož v domě. Jsou špinaví.

„Fuj, fuj, špinaví!“

„Ne. Žádní psi, žádná zvířata. Na těch nezáleží.“

Odstranil psa z obrázku a hodil ho do koše.

Zůstala jen ona.

Sama samotinká.

Neúnavně se propracovával hromádkou fotografií, až je upravil všechny. Z každého snímku pečlivě vyřízl její postavu a zbytek vyhodil do koše.

Když byl hotový, opatrně obrázky sesbíral a odnesl do vedlejšího pokoje.

Místnost byla velká a díky tlustým betonovým zdem tu panoval chlad a každý zvuk se násobil ozvěnou. Obojí se mu zamlouvalo, ačkoli nedávnými úpravami o něco snížil ozvěnový efekt.

Jasný reflektor ozařoval stůl z nerezavějící oceli umístěný uprostřed místnosti, ale momentálně mu vůbec nevěnoval pozornost. Místo toho zamířil ke zdi, kde řada halogenových světel připevněných ke stropnímu trámu vytvářela světelné kužely. Ty byly pečlivě nasměrované na puntičkářsky geometricky uspořádané čtverce z korkových nástěnek, které pokrývaly celou stěnu na šířku i na výšku od betonové podlahy až po strop s nezakrytým trámovým.

Všechno do sebe dokonale zapadalo.

Použil na to laserovou vodováhu. Roztomilá věcička, moc užitečná.

Všechny korkové čtverce měřily přesně šedesát krát šedesát centimetrů a byly orámované pruhem černé barvy, který ho odděloval od sousedních čtverců. Tři z nich skoro celé zaplňovaly výstřižky tří různých žen, každá měla svůj vlastní čtverec a ty spolu nesměly sousedit, naopak se nacházely dost daleko od sebe.

„Každý žije sám,“ zamumlal. „A taky sám umírá.“

Na okamžik poodstoupil a pak si vybral čtverec téměř uprostřed; ujistil se, že je izolovaný od ostatních, přitáhl si blíž nerezový pracovní stolek na kolečkách, položil vystříhané obrázky na lesklou vrchní desku a otevřel připravený igelitový sáček s připínáčky.

Trvalo mu nejméně čtvrt hodiny, než obrázky pečlivě umístil a připíchl na korkovou nástěnku. Pochopitelně nechal volné místo na další fotky. Ještě přijdou další.

Tyhle tu musí být první. Dokumentace lovu.

Pak ona.

A postupně k nim bude přidávat fotky z její proměny, až do konce. Do konečného naplnění.

Nakonec se odvrátil od zdi s vystavenými fotografiemi a přešel do středu místnosti ke stolu.

Byla bezpečně připoutaná, samozřejmě. Na to si vždycky dával pozor. A drogy taky splnily účel; teprve začala přicházet k sobě, třepetala víčky a snažila se zaostřit pohled.

Počkal, až ho uvidí, a pozoroval, jak se jí oči náhle rozšířily hrůzou.

Usmál se na ni.

„Ahoj, zlatíčko. Užijeme si spolu spoustu legrace.“

5

Přestože ještě platil letní čas, slunce se už hodně chýlilo k obzoru a vzduch se citelně ochladil, když Marc zaparkoval svůj neoznačený policejní vůz na příjezdové cestě k domu Paris Kincaidové. Byla to opravená farmářská usedlost, která se nacházela na kraji města. Předpokládal, že Paris má BMW v garáži, protože ho nikde neviděl a protože všichni věděli, jak je háklivá na to, kdyby měla své auto nechat vystavené nepřízni počasí.

Danin džíp stál na příjezdové cestě před Markovým vozem a vedle něj parkovalo nenápadné černé terénní auto.

Nenápadné, to zrovna. Proč ho rovnou celé neoblepí nápisem FEDERÁLOVÉ?

Sice mělo běžnou georgijskou SPZ, ale Marc dokázal poznat federální vozidlo na první pohled.

Nechtěl však myslet na to, proč se tu federální agenti objevili zrovna dnes, když je nikdo nevolal a – dej bůh – nikdo je nebude potřebovat. Proto se raději soustředil na výraznou volbu vozu.

Ačkoli po cestách jezdilo hodně terénních aut, na tomhle bylo něco zvláštního, co prozrazovalo, čím je ve skutečnosti. Příliš okaté na Markův vkus. Marc nikdy nenosil uniformu, a pokud se tomu mohl vyhnout, tak ani zbraň na viditelném místě a snažil se, aby jeho neoznačený služební vůz vypadal spíš jako auto nějakého podnikatele než jako policejní.

Bděl nad pořádkem ve svém rajonu, ale sám nechtěl být moc na očích. Možná si někteří myslí, že kandidoval na úřad šerifa, aby si zajistil koryto, ale Marc to tak rozhodně nebral a o tom, co se děje ve Venture, věděl pravděpodobně daleko víc než kterýkoli šerif před ním.

Ne že by mu informovanost vždycky byla příjemná.

Například nyní. Z vědomí, že minimálně jeden občan Venture zemřel strašlivou smrtí a že z něj zatím našli jen kousky, se mu zvedal žaludek stejně jako jeho zástupci. Rozdíl byl v tom, že Jordan se doopravdy vyzvracel, a tak ze sebe víceméně ten jed dostal – a dnes bude spát jako nemluvně.

Zatímco Marc bude zažívat noci otrávené nočními můrami.

Teda pokud vůbec usne.

Dani ho vyšla přivítat na verandu. V bledém a napjatém obličejí se jí utrpení zračilo ještě výrazněji než předtím. „Je mi to líto,“ vyhrkla místo pozdravu. „Když jsme se potkali ve městě, nevěděla jsem o tom.“

„Ale něco jsi přece věděla.“ Nemyslel to – až tak úplně – jako obvinění.

„Něco jo, ale tohle ne. To, o čem vím – nebo si myslím, že vím – se ještě nestalo.“

Marc se nad tím krátce zamyslel, ale pak v duchu mávl rukou – tímhle se bude zabývat později. Momentálně ho dost zaměstnávalo to, co se už přihodilo, a ne co možná přijde. „Když jsi mi před chvílí volala, už jsi o tom věděla.“

„Protože mi někdo řekl, k čemu došlo. Pojd' dál, Marku. Chci ti někoho představit.“

Federálové. Ale proč přijeli takhle? Proč tak... neoficiálně? Nehnul se z místa. „Tos mi už řekla. Co je to za lidi?“

Dani nijak zjevně nepřekvapila ani neodradila jeho neústupnost a bez váhání odpověděla: „Zaprvé John Garrett. Asi jsi už o něm slyšel.“

„Vím, že je ohromně bohatý a velice vlivný muž. Ale netuším, co ksakru pohledává ve Venture.“

„Taky je hodný člověk a snaží se, aby svět byl lepším místem pro život. On a jeho žena Maggie provozují... společnost, pro kterou s Paris pracujeme. Znáš přece Útočiště.“

„Vím, že nespadá pod federální policii.“

„Ne, je to soukromá firma.“

„Žádné další informace se ke mně nedonesly. Vím, že Paris často někam pracovně jezdila, ale nevzpomínám si, že by se o své práci nějak podrobněji šířila, jen jednou mimochodem zmínila název společnosti. Zdálo se, že má velmi volnou pracovní dobu.“

„Lidé si toho zřejmě všimli,“ zamumlala Dani.

„Když na týden zmizíš a pak zase měsíc nebo déle nic neděláš, tak si toho nejde nevšimnout. Ale upřímně řečeno, většina lidí si myslí, že ten poslední rok Paris podporuje její bývalý manžel.“

„Zatraceně. To se jí nebude líbit, jestli se to dozví.“

„Udivilo by mě, kdyby o tom už neslyšela. Ve Venture se nedrbe potajmu, jde o společenskou záležitost. Mám ti spočítat, kolik měst za minulý rok Dan pracovně navštívil? Prý se snad i uzavíraly sázky, jestli se s Paris aspoň dvakrát sešli ve snaze se usmířit.“

„Doufám, že sis vsadil na ne.“

„Náhodou ano.“ A naschvál ještě dodal: „Vyznám se přece v Justiceových dvojčatech o něco lépe než běžní obyvatelé Venture.“

Na okamžik se mu zazdalo, že Dani bude chtít jeho tvrzení zpochybnit, ale nakonec to odbyla mávnutím ruky. „Jenže většina obyvatel neví nic o Útočišti. Ty sis zjistil něco víc?“

„Přiznávám, že jsem byl zvědavý, tak jsem se trochu poptal. Slušnější fámy říkají, že se jedná o civilní sdružení individualistických dobrodruhů, prý s parapsychologými

schopnostmi – zkrátka takoví šílenci, kteří ještě úplně nedozráli pro bláznec.“

„Pěkně děkuju.“

„Prodávám, jak jsem koupil.“

Navzdory tomu se nezdálo, že by se Dani urazila. Jen přikývla a řekla: „Dobře. A koupils ještě něco?“

„Že služby, které Útočiště nabízí, pokrývají širokou škálu od poradenství v policejních případech přes soukromé vyšetřování například pojišťovacích podvodů až po práci v utajení ve velkých podnicích při pátrání po průmyslové nebo korporáční špionáži. Zkrátka že jste ochotni vyšetřovat skoro všechno – za určitou cenu.“

Dani si polohlasem povzdechla: „John má pravdu. Musíme zapracovat na našem imidž.“

„Fámy se snad pletou?“

„V jádru ne. Většinou máme všichni nějakou mimořádnou schopnost, různého typu, nestejně intenzity a taky ji každý umí jinak zvládat. Hodně se u nás najdou takoví, kteří jsou... tak trochu abnormální i mezi senzibily, dokážou používat schopnosti, o nichž nenajdeš zmínku ani v odborných knihách. Máme velmi pružnou pracovní dobu, protože u každého případu se hodí rozdílné dovednosti, nikdy ne všechny. Paris a já... zrovna ty bys měl nejlépe vědět, že to co umíme, se nedá použít při vyšetřování za obvyklých okolností.“

„Když vezmu v úvahu, že tvé věštecké schopnosti se projevují pouze ve snech a u Paris těžko něco zaznamenáš, pokud nejste spolu, pak chápu, že může být dost složité používat tyto schopnosti jako nástroj při vyšetřování.“

„Přesně tak.“

„A přesto tu práci děláte.“

Přikývla. „Divil by ses, kolik neobvyklých okolností se naskytne. Zas na druhou stranu – tebe by to možná až tak nepřekvapilo. Ale já nestačila zírat.“

Místo aby se vyptával na podrobnosti, Marc se zajímal o jinou věc. „Měly drby pravdu v tom, co Útočiště nabízí?“

„Provádíme poradenství i vyšetřování. Spolupracujeme s policií, ale i se soukromými firmami nebo jednotlivci. A pokud to situace žádá, působíme v utajení.“

„Služby na prodej pro nejvyšší nabídku?“

Zavrtěla hlavou. „Ne, v téhle části se mýlí. Jsou úplně vedle. Hele, co víš o speciální jednotce FBI?“

Tak je to tedy.

Přítomnost federálního vozidla před Parisiným domem nyní začínala dávat smysl – přesto se Marc pořád nemohl zbavit podezření a dělalo mu starosti, proč se tu objevili zrovna teď.

„Už jsem o ní slyšel,“ odpověděl. „Její agenti si v posledních letech získali velmi dobrou pověst díky poctivé policejní práci a skvělým výsledkům. I všechna policejní oddělení, s nimiž spolupracovali, jim důvěřují, protože dělají to, co slibují – to znamená radí a pomáhají, ale nepřebírají velení. A ani jim nejde o veřejné uznání. Ve skutečnosti se pozornosti spíš vyhýbají jako čert kříži.“

„Útočiště je v podstatě civilní odnož speciální jednotky. John Garrett má mezi agenty dobrého přítele a jednou se připletl do vyšetřování jistého případu – a slovo dalo slovo... Myšlenka založit civilní organizaci se zdála dobrá – kdyby pro nic jiného, aspoň se takhle využilo talentů, kterými se jinak mrhá. Když šéf dával dohromady speciální jednotku, setkal se s mnoha lidmi, kteří vládli silnými schopnostmi, ale z nějakého důvodu zkrátka nebyli stvořeni pro policii nebo tajné služby ani nic podobného.“

„Individualisté?“

Dani nejprve zavrtěla hlavou, ale pak pokrčila rameny. „Někteří určitě ano. Neradi dodržují jakákoli pravidla, neumí se... přizpůsobit týmové práci. Citové problémy jsou spíše pravidlem než výjimkou, což může být občas na překážku. Ne každý to dobře snáší. Chci říct, že využívání

mimosmyslového vnímání může působit jako podfuk, a hodně z nás má špatnou zkušenost s policií. Navíc už jen ta skutečnost, že člověk vládne nějakou výjimečnou schopností, činí někoho... zranitelnějším. Někdo takový těžko spolupracuje s jinými lidmi nebo minimálně není schopen fungovat v rámci velmi striktních nařízení, která panují například v policejních složkách.“

„Takže nerespektujete zákon.“

„Nejsme zločinci ani podvodníci, Marku.“

„Opravdu?“

„Ne.“ Vzdychnula si a dodala: „Nemyslela jsem si, že budu muset přesvědčovat zrovna tebe.“

„Přesvědčovat mě o čem, Dani? Že existují nadpřirozené schopnosti? Oba víme, že tomu bez výhrad věřím. Což ale neznamená, že souhlasím s tím, aby labilní senzibilové naháněli vraha, který musí být úplně učebnicovým příkladem nevyváženého chování.“

Dani sebou viditelně trhla. „Miranda říkala, že je to hrozné, ale –“

„Kdo je Miranda? Pracuje pro federály nebo pro Útočiště?“

„Patří ke speciální jednotce. Její manžel, Noah Bishop, jednotku založil, nabral ty správné lidi a bije se za ně jako lev. On je oficiální šéf, ale v podstatě ji vedou spolu. Panuje mezi nimi... výjimečné pouto. Pojď dál, Marku, a poslechni si, co ti chceme říct.“

Pořád se nehýbal z místa. „Nevzpomínám si, že bych někoho žádal o pomoc.“

Dani zaváhala, nakonec klidně pronesla: „Umím si představit, že každý druhý šerif by v tvé pozici zvolil vyčkávání. Vyšetřoval by vraždu jako ojedinělý případ. Stejně tak i tu druhou. A možná u té třetí by mu došlo, že má co do činění se sériovým vrahem. Teprve tehdy by požádal o pomoc, jenže už by bylo pozdě.“

„Tak každý druhý šerif.“

„Přesně tak, ale ty ne.“

„Protože?“

„Protože tobě nejde o vlastní důležitost, ale záleží ti na spravedlnosti. Lépe než kdokoli jiný víš, že nás obklopují temné síly – jsou pořád všude kolem nás. A protože to, cos viděl dnes, představuje pouze špičku ledovce a ty to tušíš. Cítíš to někde hluboko uvnitř.“

„Dani –“

„Je to ztělesněné zlo, Marku. Za tím, cos dnes viděl, se skrývá čiré zlo. Něco takového se absolutně nedá zvládnout běžnými policejními prostředky.“

Zhluboka se nadechla a dodala: „A ty to dobře víš.“

Jordan Swain si kromě toho, že dobře vypadal, zakládal i na tom, že je dobrý policajt. Nenastoupil do služby jen proto, že to byla lepší práce než prodávat pojištění, dřít v realitní kanceláři nebo něco podobného.

Upřímně toužil pomáhat lidem.

Zatím se mu dařilo víceméně podle plánu.

Zatím.

„Jakmile budeme mít první volno,“ oznamovala mu Tereza Millerová zachmuřeně, „tak s Prckem všechny proškolíme, jak sbírat sotva znatelné otisky prstů a vzorky DNA.“

„Terezo, chápu, že po vás chci hodně, ale –“

„Hodně? Kristepane, Jordane, to vy jste dneska na místě činu házel šavli – aspoň dvakrát.“

„Nestydím se za to,“ odzbrojil ji naprostou upřímností. „Kdybych se chtěl zblízka šťourat v krvi a vnitřnostech, šel bych do vaší specializace. Ale tenhle obor jste si vybrala vy, Terezo. A dokud nedostaneme to volno, potřebuji, abyste vedla jeden tým a Prcek druhý do domu Huntleyových a Norvellových a snažili se tam zajistit otisky prstů a vzorky DNA.“

„Do prdele práce.“

„Dneska.“

„Dneska už to nemůžeme stihnout, Jordane. A proč to musí být teď hned?“

„Protože to šerif řekl. A jestli vám to nestačí, tak proto, že jsme je měli mít okamžitě, jak jsme dostali hlášení o pohřešovaných osobách.“

„Ale takhle se u pohřešovaných standardně nepostupuje.“

„Od teďka ano. Hele, Terezo, mrzí mě to. Ale potřebuju, abyste to pro mě s Prckem udělali. Oba dostanete dvojnásobek za přesčas, jestli vám to pomůže.“

Vzdychla si a najednou vypadala jenom strašně vyčerpaně. „Moc to nepomůže. Neumím si představit, jak se mám podívat do tváře příbuzným, když jsem nejspíš dnes odpoledne sbírala kousky jejich blízkých.“

„Jo. Já vím.“

Zatáhla ramena. „Tak jo, jdu říct Prckovi a bérem každý jeden tým. Ostatní můžou vzít otisky rodinným příslušníkům, ať je pak můžeme vyloučit, zatímco my posbíráme všechny otisky, co najdeme. A DNA, pokud něco objevíme.“

„Šerif nařídil, ať se snažíme rodiny moc nevyplašit, takže jim nemáme říkat, že potřebujeme vzorky DNA,“ připomněl Jordan.

„No jo. Stačí mi to říct jednou. Ale můžete za mě vyřídit šerifovi, že by měl před těma rodinama jít nejspíš s barvou ven – čím dřív, tím líp. Protože všichni víme, že se to k nim stejně donese.“

„Nejdříve potřebujeme oběť identifikovat, Terezo. Možná budeme moct aspoň jednu rodinu ušetřit zjištěním, že jejich dceru nebo ženu někdo zmasakroval a rozcupoval na milion kousků.“

Tereza se smutně zasmála. „Vy si to vážně myslíte?“

Vyvedla ho tou otázkou z míry. „Pokud zjistíme totožnost, můžeme vyloučit –“ Odmlčel se, protože Tereza pomalu kroutila hlavou. „Co je?“

„Jordane, nechala jsem udělat pár předběžných testů z těch vzorků krve a tkáně, co jsme našli.“

„No a?“ Najednou zatoužil vzít tu otázku zpět, ale už bylo pozdě.

„No a jde o to, že můžu potvrdit, že máme krev a tkáň přinejmenším dvou různých obětí. Opakuji, přinejmenším.“

Kdyby Marc nevěděl ještě předtím, než se navzájem představili s lidmi, kteří ho očekávali v Parisině obývacím pokoji, že Miranda Bishopová pracuje u speciální jednotky, byl by tipoval, že agent je ten druhý.

Na Johna Garretta se to hodilo mnohem více.

Chlap jako hora, široká ramena a atletická postava, tmavé vlasy a vyrovnaný pohled člověka, který je zvyklý rozkazovat – a tenhle dojem ještě utvrzoval jeho tmavý oblek.

Miranda Bishopová měla na sobě pohodlné džíny a hedvábnou halenku, což nijak neskrývalo její dokonalé proporce, polodlouhé černé vlasy nosila stažené do culíku – a byla to jediná žena, s níž se Marc osobně setkal, která byla prostě neuvěřitelně nádherná.

Takový na něj udělala první dojem.

Když si s ní za okamžik potřásl rukou a pohlédl do blankytně modrých očí, okamžitě pochopil, že ohromující vzhled je u ní to nejmenší. Teď už si ji lehce dokázal představit jako federální agentku, která sama zvládne jakoukoli nebezpečnou situaci.

A navíc –

„Vy jste telepat,“ konstatoval. „A nejen to. Ještě jasnovidka. A máte pěkně bytelný ochranný štít.“

„Já vám to říkala,“ poznamenala Dani.

Miranda pustila jeho ruku a pousmála se. „Vy jste zase,“ odvětila příjemným hlasem, „velmi zvláštní případ v našem světě. Sám nemáte žádné parapsychologické schopnosti, ale umíte je rozpoznat u druhých. Dokonce i ty schované za štítem.“

„Není to nijak výrazný dar,“ namítl Marc a ze všech sil se snažil vyhnout pohledu na Dani. „V podstatě velmi pasivní.“

„Ale mohl by být velmi užitečný,“ podotkl John Garrett, když si pro změnu podával ruku s šerifem on. „V určitých situacích by jistě přišel velmi vhod.“

„Možná. Zatím jsem se zřejmě s takovou situací nesetkal.“

Nato Paris suše prohlásila: „Zřejmě ses nedržel té správné party, Marku. Posad' se u nás.“

„Musím jít vyšetřovat vraždu,“ ohradil se.

„Nejel bys takový kus, kdybys nebyl ochotný nás vyslechnout. Takže si sedni.“

Má pravdu. Zatracená ženská.

Marc se usadil.

Pokoj byl na relativně malý dům dost prostorný, ale ne natolik, aby mělo pět lidí jeden k druhému nějak daleko. S výjimkou jich dvou.

Dani seděla na židli ani ne metr od Marka, ale cítil, že je mu velmi vzdálená navzdory slabému spojení, které stále cítil. Zdálo se, že se uzavřela do sebe a že to udělala záměrně.

Dělávala to i jako dítě, že se uzavřela před svými nejbližšími, když se něco zlého přihodilo. Ne proto, že by jí to bylo jedno, naopak vnímala věci mnohem intenzivněji a nechtěla to dávat najevo. Taky proto, že netoužila vidět některé věci, které se jí díky jejímu spojení s lidmi odhalovaly. A asi hrálo určitou roli i to, že pocházela z dvojčat, usoudil Marc. Potřeba být sama sebou, ne pořád s Paris.

Možná proto i v dospívání nechtěla, aby se jí někdo dostal pod kůži, bránila se pevným svazkům. Marc si kolikrát říkal, jestli když se ji před deseti lety snažil připoutat, nedělal chybu v tom, že se k ní příliš přimkl; třeba ji zrovna tím od sebe vlastně odehnal.

Zachytil pohled od Paris a uvědomil si, že i ona má o Dani strach. Což rozhodně nebylo dobré znamení. Jen v něm hlodala otázka, jestli Dani tak ovlivňuje daná situace – anebo lidé, kteří v ní hrají nějakou roli.

Snažila se snad pořád od něj odtáhnout? Konkrétně od něj, zvláště po těch unáhlených slovech, která na ni vychrlil dnes na chodníku všem na očích?

John Garrett přerušil jeho úvahy věcným konstatováním: „Víte, že já senzibil nejsem.“

Marc se nemusel nijak zvláště soustředit, ale přesto bylo nutné, aby věnoval pozornost tomu, co se právě dělo. Kupodivu to šlo mnohem hůř, než očekával. „To vím. Ale navzdory tomu vedete organizaci vytvořenou proto, aby využívala nadpřirozených schopností vašich lidí.“

„Moje žena má schopnost empatie a můj nejlepší přítel je věstec.“ Garrett se smutným úsměvem pokrčil rameny. „A já mám cit pro podnikání. Nějak to do sebe všechno zapadlo.“

„Tomu rozumím, ale nechápu, co děláte tady. Proč jste přijeli do Venture? Vy nebo agentka Bishopová.“

Miranda se neubránila přidušenému zasmání. „Prosím, říkejte mi Miranda. Většina lidí říká mému manželovi jen příjmením, takže je u nás v rodině jen jeden Bishop. A v jednotce jen jeden agent s tímto příjmením.“

„Tak jo, Mirando. Já jsem Marc.“

Přikývla a vyměnila si pohled s Garrettem. Pak řekla: „Jsme tady kvůli té krvelačné bestii, co se rozhodla udělat si ve Venture svůj lovecký revír. Dneska jste našli částečné pozůstatky jedné nebo více jeho obětí.“

„Jedné nebo více?“ Ve skutečnosti ho to však nezaskočilo tak, jak by si přál. Nepříjemný pocit v žaludku

mu celou dobu napovídal, že obě pohřešované ženy jsou už mrtvé.

„Zatím se zřejmě jedná o dvě oběti,“ upřesnila Miranda.

„A to si mám myslet, že to víte díky svým jasnovideckým schopnostem?“

„Pokud se chcete zeptat, jestli jsem věděla dopředu, že udeří právě tady, pak odpověď zní ne. Sledujeme ho z jeho posledního působiště s pomocí sítě agentů a Johnových lidí.“

„Sítě?“

Garrett přispěchal s vysvětlením: „Byl to Bishopův nápad. Vytkl si za cíl vybudovat síť lidí s parapsychologickými schopnostmi, kterou by bylo možno kdykoli okamžitě aktivovat, aby v dané oblasti pomáhala policii, zvláště při mimořádně náročném vyšetřování. Nejdříve dal samozřejmě dohromady svoji jednotku – federální agenty – a na tomto základě stavěl dál. Má kontakty po celých Státech, oslovil i některé policisty. Ti se sice věnují svým vlastním případům, ale vždycky ochotně přijdou na pomoc, když je potřebujeme. A já pokračuju v budování civilní odnože této sítě. Mám na mysli Útočiště. Nejsme policajti, ale většina našich aktivních vyšetřovatelů se proškolila a vlastní licenci soukromého detektiva.“

Marc se obrátil na Dani. „Ty jsi taky soukromý detektiv?“

Poprvé od chvíle, kdy vstoupili do domu, na něj přímo pohlédla, i když jen letmo. „Ne. Nejsem aktivní vyšetřovatel.“

„Daniny schopnosti,“ poznamenal Garrett, „jsou velmi zvláštního druhu, jak jistě víte.“

„Pasivní,“ konstatovala, aniž by o Marka znovu zavadila pohledem. „Dokonce i senzibilové můžou mít naprosto pasivní schopnosti.“

Marc si všiml, jak se Paris a Miranda zamračily, ale ani jedna nezpochybnila Danino prohlášení. Místo toho je federální agentka nasměrovala zpět k aktuálnímu tématu.

„Spojením speciální jednotky, dalších policistů a Útočiště se síť dostupných senzibilů rozrostla rychleji, než jsme původně předpokládali. Nedávno jsme si dovolili... trochu experimentovat.“

„Honíte vrahy?“ zeptal se Marc.

„Více méně.“

„Úspěšně?“

„Zaznamenali jsme úspěch jen tu a tam,“ připustila Miranda pohotově. „Což zřejmě nikoho nepřekvapí vzhledem k rozdílné intenzitě a druhu schopností u našich lidí.“

„Ale věříte si, že víte, kdo ve Venture zmasakroval v předešlých čtyřiašestech hodinách minimálně jednu mladou ženu?“

„Kdo? Svým způsobem ano. Ale ne tak, aby vám to okamžitě pomohlo najít ho. Nevíme, jak se jmenuje ani jak vypadá.“

„Takže co víte? Že je to sériový vrah, kterého jste sem vystopovali z předchozího působiště.“ Sám si svou otázku zodpověděl, protože nepochyboval o správnosti odpovědi.

Miranda přikývla: „Obávám se, že je to přesně tak, jak říkáte.“

„A jste si tím naprosto jistá?“

„Marku, nejsem si naprosto jistá ani tím, že zítra zase vyjde slunce. Ale jsem o tom hodně přesvědčena, ovšem ne absolutně.“ Pokrčila rameny. „Mohla bych to dosvědčit před soudem pod přísahou? Ne, protože to nemohu podložit fakty. Ale co se týká pocitů? Mimosmyslového vnímání? Pak ano, jsem si zcela jistá, co je to za hajzla.“

„Protože jste měla nějaké vidění?“

„Ne. Protože to uhádla jedna z našich kolegyně. A ta mívá velmi přesné odhady. Je to ten stejný vrah.“

„Ani jste se nebyli podívat na místě činu,“ namítl Marc, i když věděl, že protestuje jen aby se neřeklo.

„Ale ano,“ odporovala Miranda. „Já ho viděla. Jen jsem se tam nebyla podívat fyzicky.“

6

Jordan se nakonec rozhodl doprovázet Terezu a její tým do domu Boba Norvella. Ani ne proto, že by se chtěl poučit, jak získávat důkazy pro soudní lékařství, jako spíš kvůli přesvědčení, že sice nemusí být dobrý ve vědecké práci, ale rozhodně rozumí lidem. A hned na začátku policejní kariéry na vlastní kůži zjistil, že pro vyšetřování je daleko užitečnější získávat informace od lidí než z hlášení.

Na druhou stranu tohle byla Jordanova první zkušenost s pohřešovanou a patrně mrtvou osobou – a jejím zoufalým manželem.

Navíc s tím rozrušeným mužem chodil do školy.

„Jste si *jistí*, že o Karen nic nevíte?“ Bob Norvell mávnutím ruky nasměroval forenzní tým k ložnici v zadní části menšího, dokonale uklizeného domu, ale nespouštěl oči z Jordana.

„Děláme všechno, co je v našich silách, abychom ji našli, Bobe, vždyť to víš.“ Jordanovi byla návštěva mnohem nepříjemnější, než čekal, a musel se hodně snažit, aby si zachoval profesionální chování – a odstup.

„Nikdy by ode mě neutekla, Jordane. Je ti to jasné? Že by mě nikdy neopustila?“

„Jistě, Bobe. Všichni říkají, že jste byli – jste – takový šťastný pár.“

Jestli si Norvell přeřeknutí všiml, nedal to najevo. „Nikdy by neodešla dobrovolně a nikdo přece nemá nejmenší důvod jí ublížit. Vždyť Karen je takové sluníčko, opravdu. Všichni ji mají rádi.“

„Bobe, co kdybychom se na chvilku posadili? Ono to klukům asi bude pár minut trvat, takže...“

„Jo, jasně, promiň.“ Norvell ho zavedl do obývacího pokoje a dodal: „Můžu ti něco nabídnout? Dáš si kafe nebo něco jiného?“

„Ne, díky.“ Jordan okamžitě zalitoval unáhleného odmítnutí, protože si uvědomil, že by Norvellovi možná prospělo, kdyby ho trochu zaměstnal. Minimálně by se aspoň na chvíli zbavil jeho ostřížícího zraku, který z něj nespouštěl ani na vteřinu.

Zbabele! Dělej, sakra, svou práci!

Když se usadili, Jordan se ze všech sil držel profesionálního přístupu. „Samozřejmě jsem si přečetl hlášení, Bobe, ale stejně se chci zeptat, jestli bys mi to nemohl nějak doplnit. Třeba tě v posledních dnech napadlo ještě něco.“

„Jako co?“

„Než zmizela, nechovala se Karen náhodou nějak divně? Nezdálo se ti, že by byla nervózní nebo měla strach?“

Norvell zavrtěl hlavou. „Kdepak, byla stejná jako vždycky. Dal jsem jí pusu a šel jsem do práce – ona měla zrovna den volna, takže nemusela do banky – a když jsem se vrátil, nebyla doma.“ Náhle svažtil obličej potlačovaným pláčem. „Měl jsem jí koupit toho psa. Vždycky chtěla malého pejska, který by jí dělal společnost, když nejsem doma, zvlášť když jsem někdy byl služebně pryč i přes noc. Vážně jsem jí měl toho psa sehnat.“

Aby zažehnal nebezpečí citové bouře, jež hrozila vypuknout, Jordan se kvapně zeptal: „Ty sám jsi nic zvláštního nepozoroval? Myslím, jestli sis nevšiml, že by se

po okolí potloukal někdo cizí nebo zkrátka někdo, z koho by ti přeběhl mráz po zádech, aniž bys tušil proč?“

„Tady kolem? Ne.“

„A Karen se o ničem nezmínila? Nesetkala se s někým nebo něčím, z čeho by měla divný pocit?“

Norvell se náhle zachmuřil „Tak moment. Říkala, že si z ní holky z banky utahovaly, že má tajného ctitele – prý ji někdo fotografoval. Vysmála se jim, protože si myslela, že si z ní dělají legraci, sama si totiž nikoho nevšimla.“

„To se stalo kdy?“

„Pch, dávno, Jordane, už někdy v létě. To vím jistě, protože mi o tom vyprávěla až na dovolené u moře. Upřímně řečeno svým způsobem mi z toho vážně naskočila husí kůže, i když jen na okamžik. Však víš, jak to bylo v létě. Člověk nemohl zapnout zprávy, aniž by neslyšel o nějakém vrahovi nebo cvokovi, který sleduje ženské, jako kdyby tu žili samí šílenci, takže jsem dostal strach. Ale ona se tomu jen smála. A než jsme se vrátili domů...“

Po dovolené na podezření i znepokojivé pocity pochopitelně zapomněli.

„Promluvím si s děvčaty z banky,“ ujistil ho Jordan, „a uvidím, jestli si nevzpomenou ještě na něco, co by pomohlo. Asi to nikam nepovede, Bobe, ale nikomu neublíží, když to prověříme.“

„Dáš mi vědět, jestli něco zjistíte?“

„Samozřejmě. Spolehni se.“ Jordan si připadal jako největší sketa. Na jednu stranu ho chtěl varovat, že by už možná měl zahájit smutek, ale zvítězil v něm policajt, a proto mlčel.

„Měl jsem jí koupit toho psa,“ zamumlal Norvell na rozloučenou.

Pochopitelně to můžete udělat i oficiální cestou,“ navrhla Miranda Bishopová Markovi. „Kontaktovat

FBI, nahlásit, co se stalo, a své podezření, že ve Venture možná působí sériový vrah.“

„A dál?“

„A úřad to vezme úřední cestou: nejprve vyšlou specialisty na psychologii chování, aby prostudovali veškeré dokumenty z místa činu, zřejmě si promluví i s některými vašimi podřízenými a vytvoří profil neznámé osoby. Vašeho vraha.“

Nikdo nemohl Marka obviňovat, že by pomalu chápal: „Úřední šiml. Jak dlouho to může trvat?“

„Předběžný profil byste mohl dostat do týdne, ale vzhledem k množství práce, kterou je úřad momentálně zavalený, taky třeba až za dva či tři týdny. A samozřejmě to bude pouze na základě informací z tohoto místa činu, budou to posuzovat jako úplně nový případ.“

Marc se naklonil dopředu, opřel se lokty o kolena a upřeně se zadíval na Mirandu, ačkoli stále palčivěji vnímal Daninu blízkost i její naprosté mlčení. Proč, krucinál, neřekne ani slovo? Nebyl natolik nafoukaný, aby si myslel, že nemluví jen kvůli němu, tak proč teda?

Pohledem provrtával agentku a zeptal se: „A proto jste tady? Abyste mě varovala, že mi při vyšetřování FBI moc nepomůže?“

„Nic takového, jen vás chci upozornit, že – z různých politických a byrokratických důvodů, kterých je moc na to, abychom je rozváděli – se momentálně FBI potýká s jistými vnitřními problémy, které bohužel zasahují i do činnosti speciální jednotky. V ideálním případě by sem okamžitě vyslali tým našich zvláštních agentů, zejména vezmeme-li v úvahu brutalitu toho zločinu, aby vám a vašim lidem byli všemožně nápomocni.“

„Ale to se tentokrát nestane. Oficiálně.“

Miranda přikývla. „Noah umí velmi dobře chodit v politice, když je to potřeba, a momentálně je to naprosto nutné, pokud má speciální jednotka přežít. Takže její

nejlepší agenti včetně něj musí zůstat v Bostonu a spolupracovat s týmem, který v létě dostal na starosti vyšetřování série vražd, které se tam odehrály. Jistě si na ty případy pamatujete.“

Tentokrát přikývl Marc. „Ano. Vražda senátorovy dcery, stala se poslední z asi dvanácti obětí, ale potom řádění najednou ustalo.“

Miranda ho významně provrtávala očima.

„A do prdele. On je tady? To je ten stejný vrah? To předchozí působiště, odkud jste ho sledovali, byl Boston?“

„Je mi líto, ale je to tak.“

„Tak proč mi, ksakru, nedýchá na záda celý ten váš zatracený tým?“ Zvedl ruku, aby ji umlčel, ještě než stihla odpovědět. „Nemusíte nic říkat. Protože bez ohledu na to, co víte, nebo si myslíte, že víte, nemáte ani zrnko důkazu, který byste mohli předložit soudu.“

„Nebo aspoň řediteli FBI. A až nějaký mít budeme... No, řekněme, že jsme si s Noahem stoprocentně jistí jednou věcí: že tenhle vrah jedná rychle. V Bostonu zabil deset žen ani ne za měsíc. Pokud teď působí tady, jak se domníváme, tak určitě udeří rychle a zase brutálně – pak se třeba zase přesune do jiných lovišť.“

„Přesně takovou situaci Bishop očekával,“ řekl Garrett, „a byl to i jeden z důvodů, proč vzniklo Útočiště. Abychom mohli... obejít jakékoli politické či jiné okolnosti, které by dočasně ochromily speciální jednotku. Fungujeme velmi operativně a nekrmíme žádného úředního šimla.“

„Jenže nemáte žádný odznak,“ podotkl Marc.

„To sice ne, ale zato máme spoustu přátel na vlivných místech.“

Marc už pokyvoval hlavou. „Senátor Abe LeMott.“

„Ano, je naším nejnovějším vysoce postaveným příznivcem. Bez výhrad věří tomu, co může speciální jednotka a Útočiště dokázat, ať už společně nebo i když pracují nezávisle.“

„Proč nemůže on popohnat úředního šimla a poslat sem speciální jednotku – oficiálně.“

Na to odpověděla Miranda: „Nechceme využívat jeho vlivu, pokud to není absolutně nezbytně nutné. Zvláště když s novým ředitelem nesdílejí ani stejné politické přesvědčení. Kdyby se ředitel podvolil tlaku, což by určitě musel vzhledem k oblíbenosti senátora LeMotta mezi voliči, nesl by to – jemně řečeno – velmi nelibě. A dříve nebo později bychom za to zaplatili příliš vysokou cenu.“

„Ježíši, jak já nesnáším politikaření,“ ulevil si polohlasem Marc. A než mu mohl někdo připomenout, že on sám se do úřadu dostal také díky voličům, dodal: „Tak dobře, oficiálně mi speciální jednotka na pomoc nepřispěchá a všechno, oč bych požádal FBI, by nejspíš trvalo moc dlouho.“

„Tak nějak se věci mají.“

„Což, jestli všechno správně chápu, vysvětluje, proč přijel pan Garrett.“

„John,“ navrhl Garrett. „A máte pravdu. Senátor LeMott si najal služby Útočiště, na dobu neurčitou. Zjevně má silný zájem na tom, abychom toho vraha zastavili. Nejspíš mu až tak nezáleží na tom, jak to provedeme. Ve skutečnosti –“ John pohlédl na Mirandu a tázavě zvedl klenuté obočí.

Vzdychla. „Marku, máme vážné důvody se obávat, že jestli tady nějak nepokročíme ve stíhání toho vraha, LeMott je schopný... vzít tu záležitost do svých rukou. Momentálně představuje časovanou bombu a domnívá se, že už nemá co ztratit, tím spíš že jeho žena před pár měsíci spáchala sebevraždu. Brzy po Anniině pohřbu její matka spolykala hromadu prášků. LeMottovi na kariéře vždycky záleželo, ale myslíme si, že od chvíle, kdy ztratil dceru a pak i manželku, zůstává v úřadu jen kvůli vlivnému postavení a má v úmyslu svou moc nakonec využít. Jediné, co mu zbylo, je tahle... křížová výprava za vrahem, který zničil jeho rodinu.“

Po neznatelné odmlce pokračovala: „Dříve pracoval jako žalobce. Taky působil u námořnictva. Mohl by napáchat značné škody a hodně lidí by přitom mohlo zbytečně přijít k újmě. Zrovna teď je ve Washingtonu a my potřebujeme, aby tam zůstal. Což znamená, že s tím případem musíme nějak výrazně pokročit, a to co nejdřív.“

„Při vší úctě k senátorovu smutku,“ začal Marc zdvořile, „já chci toho hajzla chytit co nejdřív, protože masakruje mladé ženy.“ Podíval se Johna Garretta. „A je mi jedno, kdo bude platit účet, pokud všichni směřujeme ke stejnému cíli.“

„Máme stejný cíl,“ potvrdil John okamžitě.

Dani se ozvala poprvé za dlouhou dobu – trochu přiškrceně pronesla: „Ale speciální jednotka se do toho nezapojí, protože Miranda tu nezůstane. Že ne, Mirando?“

Tak o tom to je. Má strach o Mirandu. Pravděpodobně se jí něco stalo v tom snu. Marc se kolikrát v duchu dohadoval, jestli Dani v posledních letech pochopila alespoň to, že nedokáže ovlivnit osud o nic víc než kdokoli jiný, navzdory tomu, že občas nahlédne do ponuré budoucnosti. Teď konečně dostal odpověď: stále ještě svádí boj s nevyhnutelnou pravdou.

Agentka se na Dani zadívala – přinejmenším Markovi to tak připadlo – s podivně soucitným úsměvem a řekla: „Třeba to na věci nic nezmění, Dani. Jestli odjedu, nebo tu zůstanu. Dobře to víš.“

Zato Miranda je s tím smířená. Že osud se vždycky naplní, ačkoli se sebevíc snažíme ho změnit.

„Vím jistě, že musíš odjet. Zpátky do Bostonu nebo do Quantika nebo někam jinam. Prostě kamkoli, jen nesmíš zůstat tady. Jestli je tu on – ty tu zůstat nemůžeš.“

„Něco mi uniklo?“ dožadoval se vysvětlení Marc, protože by si rád potvrdil své podezření.

Paris poposedla a po dlouhé době teď taky promluvila. „Jde o Danin sen, Marku. Jak se ti o něm zmínila dnes odpoledne.“

Marc se otočil k Dani, upřeně se na ni zadíval a čekal, až k němu nakonec vzhledne. „Co se v tom snu stalo?“

Dani se zhluboka nadechla a pomalu vydechovala.

A pak mu začala vyprávět sen.

Marie Goodeová se jen tak něčeho nezalekla. Nebyla typ ženy, která se bojí i vlastního stínu nebo se nechá vyděsit duchařskými historkami, a kdyby ve svém bytě zaslechla uprostřed noci podivný zvuk, popadla by pepřový sprej a šla se podívat, co, pokud vůbec něco, to bylo.

Obvykle nenašla nic, jen jednou objevila na verandě mývala, který se snažil vyplnit krmítko pro ptáky. Při této příležitosti pepřový sprej použít nemusela, protože zvířátko z ní mělo ještě větší strach, než jaký nahnalo jí, a uteklo.

Její otec donekonečna opakoval, jak mu vadí, že Marie bydlí v přízemí bytového komplexu, a tak si podala žádost o větší byt ve vyšším patře, ale sama se ve svém současném bydlišti necítila nijak zranitelná. Dveře měly dobré zámky, a přestože se komplex nacházel až na kraji města, pořád to ještě byla bezpečná a dobře osvětlená oblast.

Za což byla dvojnásob vděčná zrovna teď, když musela dát do servisu staříčké auto v naději, že ho opraví, a zatím chodila pěšky domů z práce, z malé restaurace o pár ulic dál. Pokud ji někdo náhodou nesvezl.

Ve středu večer žádný odvoz nesehnala. Soukromý večírek – oslava připravované svatby – se docela protáhl, což znamenalo, že se po té, co pomohla podnik zavřít, vydala na pěší procházku domů o něco později než obvykle.

Nebyla nijak nervózní.

Zpočátku.

Z kraje října se ještě moc neochladilo, zato léto bylo neskutečně horké a hodně suché, takže většina stromů jednoduše poráženecky shodila seschlé hnědé listy, aniž by předvedla obvyklou hru barev. Během dne působily všudypřítomné hromady spadlého listí dost depresivně, v

nocí, když se do nich opřel silnější vánek, dokonce trochu strašidelně.

Listy šramotily a ševalily, jak je zachytil poryv vzduchu a nechal je sklouznout po chodníku a otírat o stěny budov, které Marie míjela. Měla pocit, že ji následuje hlouček lidí tak, aby je nebylo vidět, a tiše si mezi sebou šeptají svá tajemství.

Tak tohle je určitě dost zvláštní představa, usoudila Marie. Proč mě vůbec napadají takové absurdní myšlenky?

Uvědomila si, že se jí doslova zjezily jemné chloupky na zátylku. Přejela po nich rukou.

Ale zdravý selský rozum se rozhodl rázně vypořádat s přecitlivělou představivostí; Marie se zastavila na chodníku, aby se pozorně rozhlédla kolem sebe. Neobjevila však nic neobvyklého.

Větrík se zrovna na chvíli uklidnil, proto i listí zůstalo nehybné a tiché. Chodník byl dobře osvětlený a stejně tak i celá cesta k jejímu bytu.

Kolem projelo auto, za chvíli další v opačném směru.

Noc jako každá jiná ve Venture.

Tak vidíš. Všechno je v nejlepším pořádku. Jen tvoje představivost přehání –

Ve chvíli naprostého ticha, poté co projelo auto, a předtím, než se znovu zvedl vítr, Marie něco zaslechla. Velmi zřetelný zvuk, který poznala.

Cvaknutí a zavrčení fotoaparátu.

Ne digitálního, jaké v dnešní době převládají, ale toho staromódního, kam se musel dávat film a kde se nastavovala různá clona podle světla, a –

Zaslechla to znovu. Vyschlo jí v ústech a cítila, jak jí v hrudi vyděšeně tluče srdce.

Bez váhání pokračovala v cestě domů, přičemž jednou rukou zalovila v kabelce a sevřela do pěsti aspoň trochu uklidňující plechovku s pepřovým sprejem, zatímco druhou rukou nervózně probírala svazek klíčů, který už měla

připravený, aby nahmatala píšťalku. Kráčela svižně s hlavou vzhůru, přesně jak ji to učil táta.

„Nesmíš vypadat jako oběť, Marie. Jdi pevným krokem, prostě jako za svým cílem, ale ne abys koukala jen dopředu, bedlivě sleduj okolí. A dej na instinkt. Pokud ti přikáže, ať se rozběhneš, utíkej jako o závod. Kdyby tě nabádal, ať křičíš, tak si klidně vyrvi hlasivky. Použij píšťalku. Neměj strach, že by ses mohla ztrapnit, když se ukáže, že o nic nejde. Z trapasu nebudeš mít trvalé následky. Zato ze smrti už se nevzpamatuješ.“

O tom jako doktor musel vědět své.

Marie pozvedla píšťalku k ústům, ale v půli cesty se zarazila. Protože jak náhleji strach zachvátil, stejně rychleji zase opustil. Všechno bylo pryč, už nevnímala pocit ohrožení ani úzkosti. Přesto dál pokračovala rychlým krokem a nepřestávala sledovat okolí.

Nepolevila v ostražitosti, ani když vstoupila do bytu, přestože ji přivítala načasovaná světla, a zamkla za sebou na tři západy.

Neuvolnila se doopravdy, dokud neprošla celým bytem a systematicky nezkontrolovala okna a dveře, dokonce i skříň. Nahlédla i pod postel, do vany a do sprchy.

Teprve potom klesla s rozechvělým povzdechem úlevy na zem u postele a pustila pepřový sprej a píšťalku, které do té doby svírala jako o život.

A tehdy spatřila na prádelníku položený náhrdelník.

Jako kdyby se vyplnila moje nejhorší noční můra, blesklo Dani hlavou.

Přesně jako v té vizi.

Z pachu krve se jí zvedal žaludek a v očích ji řezal hustý štiplavý dým. Co ji tak dlouho provázelo jako mlhavý sen, se stalo palčivou skutečností, z níž se jí strachem svíralo hrdlo. Na okamžik zůstala jako omráčená.

Všechno se splnilo do posledního puntíku.

Navzdory tomu, jak se všemožně snažila tomu zabránit.
Přes veškerá její varování se zase všechno –

Moment. Nesedí mi –

„Dani?“ Hollis se objevila vedle ní, jako by se zhmotnila z kouře. Připravená se zbraní v ruce mhouřila zářivě modré oči před štiplavým zápachem. „Kde to je?“

„Já – já nevím. Teda, myslím, že nedokážu –“ *Proč se cítím tak zmatená? Vždyť už jsem tu předtím byla a procházela tím samým. Tak proč mi to všechno připadá... jiné?*

„Dani, jsi náš jediný trumf. A hlavně jejich jediná naděje. Chápeš to?“

Dani zaprotestovala: „Kdyby mě někdo vyslechl, když to šlo ještě změnit –“

Ale vždyť naslouchali. To přece vím.

To si pamatuju.

Nebo snad ne?

„Přestaň se ohlížet na to, co bylo. To nám nijak nepomůže. Záleží na tom, co uděláme teď. Tak kudy, Dani?“

Ačkoli se to jevilo jako nemožný úkol, Dani se přinutila soustředit na pach krve, který nikdo jiný necítil. Ta pachová stopa představovala jejich jediné vodítko. Málem se pozvracela, pak mávla rukou a přidušeně řekla: „Tamtudy. Zezadu. Ale...“

„Ale co?“

„Někam dolů. Je to ve sklepě.“

„Na plánech není žádný sklep zakreslený.“

„Já vím.“

Tohle všechno už jsem ti přece říkala tolikrát předtím. Nebo snadné?

Že by ne?

„Nejhorší místo, kam člověk může v hořící budově vlézt,“ poznamenala Hollis. „Klidně nás to tam může pohřbít zaživa, když se zřítí střecha.“

Bishop se vynořil z kouřové clony tak náhle jako předtím Hollis. Také se zbraní v ruce a přestože se mu ve tváři nehnul ani sval, v očích se mu zračily obavy. „Musíme si pospíšet.“

„No jo,“ ušklíbla se Hollis, „to víme taky. Barák v plamenech a někde uvnitř se schovává vraždící maniak. Zdá se, že zlo má zase jednu navrch. Celkově to vypadá na pěkně nepříjemnou situaci.“ Slova i tón zněly lehkomyšlně, ale v jejím pohledu se zračilo soustředění, jak bedlivě zvažovala všechny okolnosti.

„Ještě jsi zapomněla na potenciální oběť v rukou toho šílence,“ připomněl Bishop, aniž se snažil říct to stejně nezúčastněně jako ona.

„V žádném případě. Dani, tys ten sklep viděla, nebo máš akorát pocit, že tam je?“

Cítit? Počkat. Takhle přece moje schopnosti nefungují. Mně se pouze zdají sny. Neumím předpovídat.

To dělá Paris.

Paris...

„Viděla jsem schody.“ Připadalo jí, jako by na ramenou nesla tíhu celého světa, možná to na ni tak dolehlo. Nebo...

„A cítím..., že on je někde dole. Jakoby pod námi.“

„Takže se poohlídneš po schodech.“

Dani se rozkašlala. Snažila se myslet, vzpomenout si. Ale když se pokoušela vybavit si matné a křehké sny – ani její věštecké sny nebyly v tomto ohledu výjimkou – nikdy si nemohla být zcela jistá, že si je vybavuje přesně.

Ale tohle přece je můj věštecký sen. Vím to jistě. Je to můj věštecký sen a poprvé v životě si to uvědomuju i uprostřed snění.

Protože já sním.

Musí to být sen.

Až příliš palčivě si uvědomovala, jak utíkají cenné minuty. Pohlédla na zápěstí a z nablýskaných rolexek vyčetla, že je 1:34 úterý odpoledne 28. října.

Moment. Proč mám jiné hodinky? A proč se liší čas? Tohle je víc než o hodinu dřív. Proč by k tomu mělo dojít dřív?

„Dani?“

Setřásla ze sebe chvilkový zmatek, alespoň se o to pokusila. „Ty schody nejsou tam, kde by je člověk normálně hledal,“ vysoukala ze sebe nakonec a znovu se rozkašlala. „Nacházejí se v jakémsi kumbále. Možná v malé kanceláři nebo něčem podobném. Ale ne na chodbě. Chodby –“

„Co je s nimi?“

Ačkoli se pocit náhlé jistoty v její mysli jenom mihl, věděla, že to tak určitě je. „Do háje. Ten sklep je rozdělený na dvě části tlustou zdí. Vlastně ho tvoří dvě velké místnosti, do kterých se dá dostat jedině po samostatných schodištích. Každé vede z jiné části budovy.“

„Co je to za blbý výmysl?“ rozčilovala se Hollis.

„Jestli z toho vyvážneme živí, můžeš se zeptat architekta.“ Pach krve byl téměř nesnesitelný a Dani příšerně rozbolela hlava. Ještě nikdy se nepřemáhala tak dlouho bez přestávky a už vůbec ne tak intenzivně.

Marc se vynořil z kouřové clony stejně nečekaně jako ti dva před ním a vzal ji za ruku. V druhé třímal obrovskou automatickou pistoli.

Tak to prr. Policajti přece nosí revolvery, nebo ne?

„Kam máme jít?“ zeptal se. „Přes ten pitomý kouř vidím úplný – houby.“

A proč mi vadí, jakou drží zbraň, když by tu Marc vůbec neměl být?

Co tu, ksakru, Marc dělá?

Hollis mu odpověděla: „Dani nás povede.“

Pohlédl na ni; sice se tvářil naprosto profesionálně, ale v očích mu prokmitly obavy a něha. „Stejně jsem věděl, že opravdový kouzelník je ta krásná asistentka,“ řekl. „Jako neviditelné ruce za oponou. Takže kudy, Dani?“

Na okamžik ji přepadla slabost, snad způsobená nezvladatelnou nejistotou. To je špatně. Tolik věcí tu nesedí.

Vždyť takhle to vůbec nemělo být?

Bishop spíše konstatoval, než že se zeptal: „Nevíte, v které části jsou.“

„Ne. Mrzí mě to.“ Měla pocit, jako kdyby se tomu muži omlouvala bez přestání od chvíle, kdy se seznámili. Krucinál, taky to byla pravda.

Hollis stáhla obočí a skoro se na Bishopa obořila: „No paráda. To je prostě super. Tvoje schopnosti jsou úplně mimo provoz, moje kvůli bouřce taky značně pošramocené, lezem do obrovského hořícího baráku a nemáme ponětí kudy kam.“

„Od toho je tu Dani.“ Bledé ostražitě oči se zabodly do jejího obličeje.

Dani si ani trochu nevěřila, že to zvládne, a připadala si strašně zmatená. „Já – vážně nevím – vím jen, že se nacházejí někde dole.“

„A Miranda?“

To jméno ji zasáhlo jako blesk a na nepatrný okamžik Dani zachvátil pocit podivné závratě, jako kdyby tu něco nehrálo.

Jak by to mohla být Miranda? Varovala jsem ji. Varovala jsem ji a ona odjela zpátky do Bostonu za Bishopem. Jenže on je tady, a vlastně – vždycky sem patřil. Ale ona tu nemá co hledávat.

A... kde je Paris?

Jak to, že ji nikde nevidím, a proč vládnu jejími schopnostmi?

„Dani?“ Bishopův obličej prozrazoval nesnesitelné vypětí. Miranda. Ptal se na Mirandu.

A Dani ví, co mu odpovědět. Tak trochu. „Není – mrtvá. Zatím. Použil ji jako návnadu, ale to určitě víte. Vždycky ji bral jen jako prostředek, jak sem nalákat vás.“

„A taky vás,“ doplnil Bishop.

To Dani nechtěla slyšet. Z nějakého důvodu, který neuměla vysvětlit, na to nedokázala ani pomyslet.

Proč na to odmítám myslet? Co jsem udělala, že nastalo tolik změn – ještě ke všemu k horšímu?

„Už musíme jít,“ slyšela svůj vlastní naléhavý hlas. „Tentokrát nebude čekat.“ *A není jediný.*

Rozhovor trval jen pár minut, ale kouř přesto ještě zhoustl, i praskající burácení ohně jim připadalo hlasitější a horko nesnesitelnější.

„Honí nás čas, a to v každém ohledu,“ přizvukoval Marc a pevněji sevřel v dlani Daniny prsty. „Celé týdny ani nekrápl, ale tady to hoří jak krabička zápalek. Nahlásil jsem požár.“

Bishop polohlasně zaklel. „Marku –“

„Nemějte obavy, vysvětlil jsem, že tu máme rukojmí, takže nepůjdou dovnitř. Ale můžou to pokropit alespoň kolem a zachránit nejbližší budovy.“ Po krátké odmlce dodal: „Je to jenom můj dojem, že ten parchant to celé naplánoval do nejmenších podrobností včetně toho, že je všechno vyschlé na troud?“

„Není to jenom váš dojem,“ ujistila ho Hollis. „Všichni se musíme řídit jeho časovým rozvrhem, stejně jako předtím. Vlastně vždycky. Pokaždé děláme to, co od nás očekává, jako poslušní vojáci.“

Říkala to i předtím? Vsadím se, že tohle neřekla.

Bishop se otočil a vyrazil směrem k zadní části budovy obrácené k jihu. „Já půjdu tudy, vy tři běžte z východního rohu.“

Dani uvažovala, jestli i jeho vede nějaký instinkt, ale k Hollis prohodila jenom: „Jemu je úplně fuk, podle čího harmonogramu se máme řídit, že jo? On by té chvilky stejně nevyužil, ani kdyby ji měl. Chci říct, aby se zastavil a zamyslel.“

„Pokud by tím, že by se snažil vzdorovat, měl ztratit jedinou minutu při záchraně Mirandy? Tak to si piš, že je mu

to fuk. Ono by to stačilo už samo o sobě, jenže on si navíc tenhle malér dává za vinu.“

Není to jeho vina.

Ach, Bože, myslím, že za to můžu já.

„Vždyť nemohl vědět –“

„Ale ano, mohl. Dokonce to nejspíš věděl, a proto si myslí, že je to jeho chyba. Tak pojd'te, jdeme na to.“

Dani s Markem ji následovali, ale Dani to nedalo, aby se nezeptala: „Ty si taky myslíš, že za to může?“

Hollis se na okamžik zarazila, ohlédla se přes rameno, v očích se jí podivně zablýsklo a pohled jí trochu ztvrdl. „Jo, myslím. Prostě to s tím hraním na pánaboha tentokrát přepískl. A za jeho domýšlivost musíme zaplatit i my.“

Jenže to není jeho vina. Vím skoro jistě, že...

Následovali Hollis. Dani se chytla Markovy ruky pevněji; ani nedýchala a hrdlo měla stažené navzdory tomu, že když došli k zadní části budovy, kouř zde nebyl zdaleka tak hustý. Velmi rychle se zorientovali a vzadu v malé místnosti – dříve zřejmě sloužila jako kancelář – našli dveře, které se lehce a tiše otevřely na schodiště.

Už se tam svítilo.

„Trefa,“ vydechla Hollis.

Jenže to je past. Všichni to víme. Proč tam klidně jdeme, když to víme?

Vůbec to nedává smysl!

Paris... kde je Paris?

Dani chtěla navrhnout, ať raději počkají. Aspoň chvíli, než Bishop stihne prohlédnout druhou část budovy, ale instinkt společně s horkou vlnou, která se jí opřela do zad, ji přesvědčily, že nemůžou plýtvat časem.

Vědomě lezeme do pasti a je nám to jedno.

Proč nám to nevadí?

Hollis uchopila zbraň pevně oběma rukama a vrhla po Dani s Markem letmý pohled. „Připraveni?“

Dani se nenamáhala pozastavovat nad tím, jak prokristapána může někdo být na něco podobného připravený. Místo toho mlčky přikývla.

Marc jí stiskl ruku, pak ji pustil a postoupil o krůček k Hollis, zatímco Dani přikázal: „Drž se za mnou. Ty jediná nejsi ozbrojená.“

„Nepotřebuje pistoli,“ ušklíbla se Hollis.

Že ne? A proč?

„Přesto chci, aby se kryla za mnou,“ trval na svém Marc tónem, proti němuž by se málokdo odvážil protestovat. „Tak pohněme kostrou.“

Hollis stihla udělat sotva krok, když se za nimi ozvala ohlušující rána a nesnesitelně žhavá vlna je málem smetla ze schodů.

Zřítila se střecha.

Vyměnili si pohledy, pak Hollis bez jakýchkoli emocí pokynula Dani: „Zavři dveře.“

Do prkýnka.

Takhle to vždycky končí.

Dani sebrala veškerou odvahu, která jí ještě zbývala, a přestože nemohla soupeřit s bohorovným klidem své kolegyně, alespoň se jí nechvěl hlas.

„Hned to bude,“ hlesla. Zavřela dveře a začali sestupovat do pekla.

Dani se v posteli s prudkým trhnutím posadila a potom pár dlouhých vteřin nemohla popadnout dech, protože měla plíce ještě zahlcené kouřem. Nepříjemný pocit naštěstí postupně přecházel a ona se nechápavě rozhlížela po příjemném pokoji pro hosty v Parisině domě, který poznávala i v temných hodinách po půlnoci.

„Dnes večer mi zavolej, ano? Chci, abys mě vzala s sebou.“

To byla jeho slova. Předtím, než tušil, do čeho vlastně jdou, jí to řekl.

Aby ho zavolala a vzala s sebou do svého snu.

„Ale vždyť jsem to neudělala,“ zaprotestovala šeptem ve ztichlé místnosti. „Nebrala jsem ho s sebou. Zkrátka se tam objevil. Až se to stane, on u toho bude taky.“

Co to jen udělala?

Dobrý Bože, co jsem to způsobila?

Zjistil, že přípravy ho baví stejně jako to, co následovalo. Možná dokonce úplně nejvíc.

Poprvé se dopustil té chyby, že ji nechal při vědomí, což mu způsobilo spoustu problémů, mimo jiné i příšerný nepořádek.

Podruhé ji zase nadopoval přespríliš, takže byla úplně nehybná, velice špatně se s ní manipulovalo a hlavně – měla zavřené oči.

Když ho nemohla vidět, tak ho to dostatečně neuspokojovalo.

Tentokrát experimentoval s jistým typem léků, velmi podobným nechvalně proslulému narkotiku, které muži používali, aby holka „byla povolnější“: pozvali ji na rande, nasypali jí to do pití, a až se dostavily účinky, znásilnili ji. Druh, který zkoušel on, by měl – při správném dávkování – udržovat pacientku v poslušném polovědomí. Bude se moci pohybovat a plnit rozkazy, ale v podstatě nebude mít žádnou fyzickou sílu.

Obával se jen toho, že se nedá dopředu odhadnout, jak bude reagovat její mysl. Dalo se to zjistit pouze vyzkoušením.

Opravdu si nepřál, aby byla jak zfetovaná a neuvědomovala si, co se s ní děje.

To by mu zkazilo veškeré potěšení.

„Slyšíš mě, miláčku?“ zeptal se s nepředstíranou něhou, divže nešíšlal.

Zamrkala ospalýma očima, byla trochu zmatená a zněla, jako kdyby se zrovna vrátila od zubaře, když zamumlala: „Slyším. Kde to šem – jsem?“

„Tohle je moje tajná laboratoř a já jsem doktor Frankenstein.“ Zasmál se. „Kdepak, miláčku, jsme u mě doma. Teda od teďka je to i tvůj domov. Moc jsem se snažil na tvůj příchod připravit.“

Stáhla obočí námahou, jak se snažila myslet jasně. „Vášně – vážně?“

„Doopravdy.“

Pokusila se pohnout a tehdy se v rozšířených zorničkách poprvé objevil záblesk zděšení. „Já – nemůže se –“

„Musíš hezky klidně ležet, miláčku, buď moje hodná holčička.“ Zkontroloval pečlivě podložené kožené řemínky, kterými byla připoutána na zápěstích a na kotnících, a pak se vrátil zpátky k čelu stolu.

Kde taky spočívala její hlava.

Zamračil se, starostlivě posunul prohnutou zarážku pod jejím krkem a ještě přitáhl přenosné umyvadlo pod vodopádem dlouhých blond vlasů.

Měla moc dlouhé vlasy. Až příliš.

„Už dávno ses měla nechat ostříhat,“ pokáral ji a z pojízdného stolku s náradím vzal nůžky.

„Já-já nevím –“

„To nic, to je v pořádku. Chápu, že jsem tu nebyl, abych ti to připomněl. Ale už je to pryč.“ S až bázlivou opatrností – musel totiž překonat odpor, který v něm vyvolával ten lechtavý dotyk – uchopil do hrsti hustý pramen jejích vlasů a pustil se do stříhání.

„Ne – to ne –“

„Přestaň vyvádět, miláčku. Vždyť víš, že se mi na tobě vždycky líbily krátké vlasy.“

Z koutků očí jí stékaly slzy, a tak na okamžik ustal v práci, aby se pokochal tím, jak se lesknou v ostrém světle reflektorů zavěšených na stropě.

Pak se znovu věnoval jejímu krátkému sestřihu, zatímco jí nadšeně oznamoval: „Víš, neměl jsem nejmenší tušení, kolik existuje odstínů hnědé. A nedokázal jsem si vzpomenout, který mám nejraději. Tak jsem jich koupil asi pět. Neboj, najdeme ten správný.“

„Ach, Bože,“ vzlykla šeptem.

„Přesně ten pravý. Uvidíš.“

Pokračoval v práci a umyvadlo se pod její měnící se hlavou plnilo dlouhými blondátými kadeřemi.

Bishop se s trhnutím posadil v posteli, srdce mu divoce bušilo a prudce oddychoval, jako kdyby uběhl několik kilometrů. Žaludek se mu svíral tíživým pocitem a na okamžik ho napadlo, že jediný způsob, jak ze sebe dostat ten jed, je doslova ho vyzvracet.

Ale ne.

To by tentokrát stejně nebylo nic platné.

Nakonec vyklouzl z postele a potmě vešel do koupelny. Vypláchl si ústa, aby se zbavil kyselé pachuti, a osvěžil si obličej studenou vodou.

Ani se v té tmě neobtěžoval pohlédnout do zrcadla.

Když se vrátil do pokoje, šel rovnou k oknu. Ze zvyku se postavil stranou a odtáhl kraj těžkého závěsu natolik, aby mohl vyhlédnout ven.

Na parkovišti motelu se nic nehýbalo. Ani nikde kolem. A Bishopa přepadl nepříjemný pocit, že jde o víc než jen obvyklý noční klid. Že se jedná o něco nepřírozeného, o hrozbu, kterou však nedokáže vycítit ani s pomocí svých schopností.

Potřebuješ se vyspat, Noahu. Tak supem do postele.

V duchu slyšel hlas své ženy. To mu přišlo přirozené a známé stejně jako vlastní myšlenky a navíc na něj působil uklidňujícím dojmem.

Musím toho parchanta chytit dřív, než ublíží další ženě. Dřív, než dostane tebe.

Jsem v bezpečí.

Opravdu? Tak proč se Dani pořád zdá, že ti něco hrozí?

Ale na to přece odpověď znáš. Oba víme proč.

Bishop se opřel spánkem o tvrdý okenní rám a nepřestával vyhlížet ven do tiché nehybné noci, aniž ovšem cokoli z toho vnímal.

Nemohl bych riskovat, že tě ztratím.

Já vím a rozumím ti.

Ale co Dani nebo ti ostatní? Pochopí to někdy?

Ale ano. Až bude po všem. Až tu bestii zabijeme nebo dostaneme za mříže a svět zase bude o něco bezpečnější. Pak to pochopí i oni. Neměj obavy, Noahu.

„Doufám,“ zamumlal Noah Bishop nahlas. „Ano, v to vážně doufám.“

8

Čtvrtek 9. října

„Nechápu, proč Bishop s Mirandou poslali zrovna tebe,“
durdila se Dani.

„Dávej si pozor na jazyk, nebo nakonec raníš mé city.“
Hollis Templetonová stála rukama opřená o velký stůl v
zasedací místnosti, kde si prohlížela fotky z místa činu
pořízené předchozí den.

„Však víš, jak to myslím. Vyprávěla jsem Mirandě svůj
sen do nejmenších podrobností, pokud jsem si dokázala
vzpomenout. Určitě ti všechno řekla, nebo ne?“ Dani to
velmi znepokojilo a nepokoušela se své obavy skrývat.

„Jo.“

„Tak co tu, ksakru, teda děláš? Chci říct, proč místo tebe
nepřijel jiný agent? Jestli to dopadne tak, jak jsem viděla,
bylas u toho taky. Scházíme dolů do nastražené pasti,
abychom se postavily – smrtelnému zlu. Neříkej mi, že ses
na něco takového dobrovolně přihlásila.“

Hollis se narovnala a počastovala ji smutným úsměvem.
„Netušila jsem do čeho jdu, už když jsem se nechala
naverbovat do speciální jednotky. Myslím, že to nevěděl
pořádně nikdo. A každopádně není nouze o dobrodružství,

jaká bych si dřív, kdy jsem ještě žila normálně, ani neuměla představit.“

„Dobrodružství je jedna věc,“ namítla Dani, „ale dobrovolně se ujmout případu, který se vší pravděpodobností skončí tvojí vlastní násilnou smrtí, to je přece čiré – čirá –“

„Hloupost?“

Dani rozhodila rukama v bezmocném gestu. „No je, uznej.“

„Nezdá se mi, že ty by ses chystala někam prchnout.“

„To je něco jiného.“

„Vážně? A proč?“

„Protože tady jde o můj sen, krucinál.“

Na Hollisiných rtech stále pohrával nepatrný úsměv. „A vždycky se splní, co se ti zdá?“

„U těch věšteckých ano.“

„Opravdu vždycky? Úplně na sto procent tak, jak se ti to zdálo?“

„Mno... pokaždé se najde pár rozdílných drobností.“

„A některé věci jsou zase míněny symbolicky?“

„Někdy. No dobře, dost často. Ale hlavní prvky, ty, co se nemění, se téměř vždy vyplní do puntíku. A v tomhle snu se úplně pokaždé a beze změny opakuje jedna věc, a to konec. Scházíme do sklepa nějakého skladiště a nad námi se zřítí střecha.“

„A dál?“

Dani nechápavě zamrkala. „Jak jsem řekla, takhle to vždycky končí.“

„Takže vůbec netušíš, co se bude dít dál?“

„No... ne.“

„Tak to jsi vlastně viděla jen úvod prvního dějství. Všichni herci dostali přidělené role, atmosféra houstne kouřem a pocitem ohrožení, zkrátka všechno nasvědčuje tragickému závěru.“

„Tobě to nestačí?“

Tentokrát se Hollis usmála vřele. „Věř mi, že mám silně vyvinutý pud sebezáchovy. Myslím opravdu silně. Jednou ti to povykládám. Ale jinak jsem se během působení u speciálky naučila, že vesmírné síly se postarají o to, abychom byli právě tam, kde je nás třeba. Co se týká tvého věšteckého snu, беру to varování vážně. Jasně se jedná o nepříjemnou situaci, ať se na to podívám z kterékoli strany. Samozřejmě, pokud se nám ji nepodaří změnit.“

Dani se na ni zamračila.

Hollis se usadila na židli na své straně stolu. „Dani, vím, že u vás v Útočišti nemáte stejný režim, neřídíte se stejným mottem, kčertu, možná ani nesdílíte stejné přesvědčení jako my ve speciálce. Ale existuje jedna pravda, na kterou jsem si zvykla spoléhat, a jsem si jistá, že ji znáš taky.“

Dani neochotně pronesla: „Že některé věci se zkrátka musejí stát tak, jak se stanou.“

„Přesně tak.“

„A naše smrt v plamenech patří mezi ně?“

„To nevím. A jak jsi sama před chvílí přiznala, ty vlastně taky ne. Alespoň ne jistě. Protože kdyby sis byla stoprocentně jistá, že to dopadne přesně tak, už bys dávno zdrhla.“

Byla to pravda, ale nijak to nepomohlo. Dani nesnášela pocit zodpovědnosti za osud jiných lidí a už začínala litovat, že se s obsahem svého snu nesvěřila jen Paris.

Až na to, že...

Miranda to stejně věděla, aniž by jí musela cokoli říkat. Sice se Dani vyptávala na podrobnosti, to jo, ale zároveň jí jasně naznačila, že s Bishopem viděli ve své společné vizi něco, co je přivedlo rovnou k Dani.

Což Dani nijak nepomohlo, aby si přestala dělat starosti a výčitky. Tíha, kterou vnímala během svého snu, a tlak, jež na ni doléhal, se nějakým způsobem přenesly do vědomého stavu, jako kdyby jí nad hlavou visel hrozivý temný mrak.

Měla strach se podívat vzhůru, bála se, že tam doopravdy něco uvidí.

Snažila se ten tísnivý dojem zaplašit; obrátila se k Hollis: „Tak dobře. Proč se teda Miranda vrátila do Bostonu a tebe sem klidně poslali?“

„Protože to byl logický postup. Kdyby nevěděla o tvé vizi, tak by pokračovala po cestě, kterou si vytyčila předtím, než přijela do Venture a mluvila s tebou. Zůstat tu nemohla, to je jasné. Žádný prominentní člen speciálky tu oficiálně nemá co pohledávat, zvlášť když nás nový ředitel sleduje jako jestřáb.“

„To chápu. Že nemohla zůstat.“

Hollis přikývla. „Kdyby se nehlásila v Bostonu do služby déle než čtyřadvacet hodin, neušlo by to pozornosti. Někdo by se začal blbě vyptávat, a pak by veškeré její i Bishopovo tiché úsilí vystopovat toho vraha, aniž by ředitel zjistil, co se děje, přišlo nazmar.“

„Ale ty jsi tu, protože...?“

„Protože bylo logické poslat někoho, jako jsem já. Za prvé nejsem agentem na plný úvazek moc dlouho, takže o mé existenci ředitel snad skoro ani neví. Taky jsem zrovna nepracovala na jiném případě. A nepodílela jsem se na vyšetřování v Bostonu. A když se to vezme kolem a kolem, oficiálně mám stále ještě dovolenou po posledním případě, který skončil... bolestně.“

Dani zdvihla obočí v němé otázce.

„Postřelili mě.“

„Tys –“

Hollis mávla rukou, ať si nedělá starosti. „Rychle se hojím. Což mi přijde docela vhod, protože držím mezi kolegy rekord za nejvíce utržených zranění při výkonu služby. Technicky vzato mě předběhl akorát Bishop, protože ten zemřel. Smrt přebíjí několikanásobná poranění.“

Dani nevěřícně zamrkala. „To nemyslíš vážně.“

„Ne, smrt fakticky platí víc než několik zranění. Podle Quentina. Můžeš srovnat skóre, když přijdeš k vážnému úrazu aspoň desetkrát, nebo strávíš přinejmenším měsíc v komatu.“

Dani se s Quentinem dosud nikdy nesetkala, byl ovšem taková černá ovce speciální jednotky, takže už o něm hodně slyšela. Moc ráda by ho poznala. „Takhle jsem to nemyslela. Bishop byl vážně mrtvý?“

„No, jen na chvíli. Asi pár minut. To ti taky budu muset někdy povyprávět. Je to fakt síla.“

„To se vsadím.“

Do zasedací místnosti vešla Paris a zavřela za sebou dveře. „Marc přijde za chvíli,“ hlásila. „Právě dorazily předběžné forenzní testy z místa činu, tak je přinese s sebou.“

„No paráda,“ zajásala ironicky Hollis. „Neumím si po ránu představit nic lepšího. Záběry z místa činu a zpráva soudních lékařů o pozůstatcích z brutální vraždy, to má něco do sebe.“ Napůl se postavila a natáhla ruku do otevřené krabice s koblihami, která ne zrovna vhodně doplňovala fotografie z místa činu, jež ležely vedle. „A kobliha s marmeládou. Vlastně dokážu čelit skoro všemu, když si ráno dopřeju marmeládovou koblihu. Nebo studenou pizzu.“

Dani neznala Hollis moc dobře – fyzicky spolu nestrávily dlouhou dobu – ale brzy pochopila, že se v její prostořekosti mísí upřímné vtipkování a zároveň trochu morbidní šibeniční humor běžný mezi policajty a vojáky.

Někdo dokáže vyloudit neradostný úsměv, zatímco jiný se utápí v hrůze, jakou ho naplňuje nepopsatelný zločin. Hollis rozhodně patřila k těm, co se umějí zasmát.

Stejně tak i Paris.

„Jsou tam ještě nějaké s barevnou posýpkou?“ dožadovala se zrovna a zamířila ke kávovaru umístěnému v rohu místnosti. „Mě po ránu nakopne kofein a křupavé

cukrové zdobení. A Dani mě vytáhla z baráku strašně brzy, takže jsem si ještě nestihla dát ani jedno.“

„S barevnou posýpkou ještě dva zůstaly. Dani?“

„Já nic, díky.“ Dani cítila, jak se jí obrátil žaludek a zavrtěla hlavou.

„Tak to teda ne,“ protestovala Paris, když se k nim připojila u stolu. „S prázdným žaludkem špatně snášíš jakékoli nervové vypětí.“ Jako mávnutím kouzelného proutku vytáhla vysoký papírový kelímek s víčkem a brčkem. „Marc poslal jednoho ochotného strážmistra pro tvoji oblíbenou snídani. Vanilkový mléčný koktejl.“

„Doufám, žes mu za mě poděkovala.“

„To víš, že jo. Tak to vypij.“

„Zajímavá snídane,“ poznamenala Hollis, než se zakousla do koblihy.

„Občas mívá po věšteckých snech podrážděný žaludek,“ vysvětlila Paris.

„Miranda říkala,“ hájila se Dani, „že většina senzibilů platí za své schopnosti i nějakými fyzickými obtížemi, jak v průběhu let zjistili.“

Hollis přikývla. „Pravda pravdoucí. Hodně lidí trpí šílenými bolestmi hlavy, někteří mívají menší okno a jiní dokonce i krátkodobou ztrátu paměti. Pak jsou takoví, co strašně rychle spotřebovávají energii, jako kdyby jejich schopnosti byly silnější než tělesná schránka. Člověku z toho až naskakuje husí kůže.“

„Ty taky něčím trpíš?“ vyzvídala Dani.

„Bolestmi hlavy, ale většinou nejsou nijak prudké. A při bouřce si připadám jako jeden velký obnažený nerv. Prý to způsobuje přemíra elektrické energie, tvrdí Bishop.“

„Taky žádná sranda.“

„To rozhodně ne.“

Dani pokrčila rameny. „V podstatě mi to prochází ještě docela v pohodě.“

„U věšteckých snů možná,“ připustila Paris, „ale když sdílíš sny s někým dalším, jseš pak vyždímaná jak citron.“

To Hollis zaujalo. „Ty umíš vstoupit do snu? To je velká vzácnost.“

„To ne. Chci říct, neumím vstoupit do snů někoho jiného,“ vysvětlovala Dani. „Akorát dokážu vtáhnout někoho do svého snění. Někdy. Nemám s tím velké zkušenosti.“

„Mohla bys to trochu upřesnit?“ vybídla ji Paris uštěpačně.

„No. Však ty víš, jak to je. Nedokážu vtáhnout kohokoli. Musí mezi námi existovat nějaké pouto. A navíc jsem vyšla ze cviku.“

„Jen proto, že ses deset let snažila potlačovat –“

„Paris, přestaň!“

Sestra zvedla ruce v bezmocném gestu, které věnovala Hollis. „Nerada o tom mluvím. Ale pravda je taková, že dokud jsme se nedaly dohromady kvůli práci pro Útočiště, Dani dělala všechno proto, aby se vyhnula... bližšímu spojení... s kýmkoli. Takže cvik jí určitě chybí, když nechala tuhle schopnost rezivět; podařilo se nám ji zhruba za poslední rok využít jen tu a tam.“

Dani se přehnaně soustředila na upíjení mléčného koktejlu ve snaze utišit rozbouřený žaludek.

„Ale když tuhle schopnost použiješ, zanechá to stopy i na tvé fyzické kondici,“ poznamenala Hollis s pohledem upřeným na Dani.

Ta jen pokrčila rameny. „Většinou akorát nevolnost. A je to přechodná záležitost, která se nevyskytuje s železnou pravidelností.“

„Obvykle teda nemíváš stejný věštecký sen víc než jednou?“

„Ale kdepak, mívám je opakovaně. A potřetí je to, jak se říká, to pravé ořechové.“

„Tehdy se splní?“

„Přesně tak. Ale ještě se mi nestalo, aby se jeden a tentýž sen opakoval každou noc několik týdnů.“ Dani pozvedla kelímek s koktejlem jako k posměšnému přípitku. „Čímž se taky vysvětluje, proč беру tak vážně ten pocit zmaru, který ve mně tenhle sen vyvolává.“

„Marku, na tohle by ses měl asi jít podívat,“ zavolal „Jordan ode dveří šerifovy kanceláře.

„Jordane, obávám se, že dneska ráno už jsem viděl hnusných věcí právě tolik, kolik snesu,“ namítl šerif, když se zvedal od stolu. „Forenzní výsledky. Tereza měla pravdu, krucinál; máme kousky dvou různých obětí, nejen jedné. Na srovnání DNA si budeme muset ještě chvíli počkat, ale... Do háje. Prostě doufám, že mi nechceš ukazovat něco podobného.“

„To, co ti chci ukázat, je zkrátka a jednoduše divné,“ přiznal jeho zástupce otevřeně.

„Kristepane, o co teda jde?“

„Prcek říkal, že se před tebou zmínil, jestli nám ten vrah nenamaloval nějaký obrázek. Jak tam bylo všude plno krve a tak – na místě činu.“

„Jo, vzpomínám si.“

„Vypadá to, že nad tím sám začal trochu hloubat. Dokonce ještě předtím, než o tom mluvil s tebou. Uvažoval, jestli by ten maglajz vážně nemohl tvořit nějaký vzor, který nevidíme, totiž když stojíme ve stejné úrovni.“

Po chvíli se Marc ozval: „Přivítám každou iniciativu. Tak odkud to vyfotil?“

„Ze střechy. V garáži prý našel žebřík. Nevyptával jsem se na podrobnosti, jak se tam dostal.“

„Protože tě zaujal výsledek?“

Jordan postoupil dovnitř a podal mu snímek. „Nebylo to úplně jasné, ale dneska ráno na tom trochu zapracoval s digitálními úpravami, odstranil nás, veškeré vybavení a vůbec všechno, co se změnilo od původního stavu, v jakém

místo zanechal vrah. A pak to krásně vystoupilo, kčertu, úplně to bije do očí.“

Marc se na fotografii zahleděl pouze krátce, pak polohlasem zaklel a vzal složku z podložky na svém stole. „Pojď se mnou. Je načase, aby ses seznámil se zbytkem týmu.“

„Jaký tým?“ Jordan následoval šerifa z kanceláře, a když procházeli dlouhou chodbou směrem k zasedací místnosti, tlumeně dodal: „Zřejmě se mi to nebude líbit, že?“

„Tým se ti líbit bude. Jenomže to, co nám řeknou, tě nenadchne.“

„Před chvilkou jsem tudy viděl jít Paris.“

„Hm.“

„Dani taky?“

Marc přikývl.

„Odkdy spolupracujeme s civilisty?“

„Od teďka.“ Marc se zarazil u dveří do zasedací místnosti a počastoval svého zástupce dlouhým zkoumavým pohledem. „Vzpomínáš si na všechny historky, které ti vyprávěla babička?“

Nepříjemný pocit, který se Jordanovi usídlil v žaludku od chvíle, kdy se mu dostal do ruky Prckův snímek místa činu z ptačí perspektivy, ještě zesílil. „Jo, pamatuju si je. Chceš říct –“

„Jen tě žádám, aby ses nenechal ovlivnit předsudkama,“ radil mu Marc. Když otevřel dveře, dodal: „A připrav se na nejhorší.“

Ten váš forenzní specialista je vážně šikovný chlapík,“ „nepřítomně poznamenala o deset minut později Hollis, zatímco si prohlížela fotku přišpendlenou na nástěnce na zdi konferenční místnosti. „Dokáže se podívat na věci i z jiného úhlu.“

„Až jak moc z jiného?“ Dani si uvědomila, že se k ní všichni obrátili s tázavým pohledem, a dodala: „Mohl snad

vrah tušit, že někoho napadne jít to vyfotit shora? Chci říct, myslíte, že s tím počítal?“

„Ne nutně.“ Hollis pokývala hlavou. „Třeba to mělo být jeho malé tajemství a nečekal, že ho někdo objeví. Možná se nad tím chtěl rozplývat pouze v soukromí. Vsadím se, že až toho chlápka chytne, najde se u něj hromada fotek. Pravděpodobně i další trofeje, ale určitě bude mít snímky svého... své práce.“

Marc se zeptal: „Jako proto, že je to tak očividně naaranžované?“

„Proto, že je to naaranžované tak dobře. S dokonalou přesností. V minulém životě jsem byla umělkyně, takže můžu prohlásit, že ta scéna má – nevím, jak to lépe vyjádřit – promyšlenou kompozici. Přírodní prvky jsou sice dané; tvář krajiny, terénní úpravy, ale on jich záměrně využil k vyvážení nebo podtržení jeho... výzdoby.“

Jordan seděl na jednom konci místnosti a snažil se nezavadit očima o fotky z místa činu rozložené na stole příliš blízko u něj; a teď se mrzutě ozval: „Je snad, jak a proč nám svůj vzkaz zanechal, důležitější než obsah? Prostě se na to podívejte. A hlavně mě zkuste přesvědčit, že to neznamená to, co si myslím.“

Už se s federální agentkou navzájem představili, jen pořád ještě dumal nad tím, proč by FBI posílala někoho neoficiálně. Proč ne radši oficiálně. Pokud ten vzkaz, který jim vrah zanechal, znamená to, co si myslí.

Skutečně doufal, že to znamená něco jiného.

Dani se obrátila k Hollis: „To ale pořád nestačí, že? Aby se s tím dalo jít za ředitelem? Že by sem třeba mohl poslat celou pracovní skupinu.“

Hollis sebrala ze stolu fix a přešla k nástěnce. Rychlými jistými tahy zvýraznila vzkaz, který jim vrah zanechal v obraze krve a vnitřností.

Obrysy tvořily poněkud hrubý, ale nezaměnitelný tvar: pěticípou hvězdu. V jejím středu se skvěla zubatá, přesto však jasně čitelná číslice: 14.

Paris zamumlala: „Asi chce být hvězda.“

„Už je,“ konstatovala Hollis. „Ve své vlastní, choré myslí se tak vidí, i když nám se z toho může dělat na blití.“

„Musel si strašně pečlivě vybírat místo, než se nakonec rozhodl pro tu zahradu,“ poznamenal Marc. „Nejenže dům byl opuštěný, ale zástavba a terén v podstatě tvořily hvězdu i bez jeho... přídavek, přesně jak jste řekla. Nemusel se moc snažit.“

„Takže to doopravdy má být vzkaz nebo poselství?“ odvážila se zeptat Dani. „Chci říct kromě toho zjevného obsahu?“

Jordan se zhluboka nadechl a velice pomalu hlasitě vzduch vyfoukl. Nepromluvil, dokud si nebyl úplně jistý, že se pozornost všech upírá pouze k němu. Pak s výrazem, o němž si myslel, že vyjadřuje svatou trpělivost, pronesl: „Když už mluvíme o vzkazech, to číslo čtrnáct... Prosím vás, řekněte mi někdo, že to neznamena to, čeho se děším – že má za sebou už dvanáct obětí.“

Hned na úvod Marc informoval ostatní o výsledku forenzního vyšetření, tedy, že se na místě činu nacházela krev a tkáň ze dvou různých obětí, takže to každý věděl.

Hollis si odkašlala a upřeně se zadívala na šerifova zástupce. „Bojím se, že je to ještě horší než vaše nejčernější domněnky. Opravdu nám oznamuje, kolikrát již udeřil – až dosud. S těmi nejnovějšími obětmi to dává čtrnáct.“

„On už předtím zabil dvanáct lidí? Ve Venture?“

„Ne, těch prvních dvanáct zabil jinde. Domníváme se, že se to stalo v Bostonu.“

„Ježíši. To je ten vrah? Ten, o kom celé léto mluvili ve zprávách, že své šílené řádění zakončil zmasakrováním dcery senátora?“

„Ano, myslíme si, že to je on.“

Jordan zamrkal, ale než mohl přijít s otázkou, která byla nasnadě, promluvil Marc: „Bohužel nemůžeme zavolat operační jednotku, aby toho grázla chytili.“

„A proč ne, krucinál?“

Hollis se pokusila o vysvětlení: „Protože se nejedná o zcela identický pracovní postup. Nemáme žádný hmatatelný důkaz, že jde o jednoho a téhož vraha.“

Jordan beze slova ukázal na fotografii připíchnutou k nástěnce.

Agentka zavrtěla hlavou. „Nikdy předtím nám skóre neoznamoval, aspoň co víme. Nečísloval ani místa činu ani oběti. Vlastně jsme nikdy předtím ani neměli k dispozici místo činu, jen... kde se obětí zbavil. Nikdo ho nikdy neviděl a jednotka, co to vyšetřovala, ani nikdy nezískala jediný důkaz, který by ukazoval na potenciálního podezřelého.“

Po nepatrné odmlce pokračovala: „Takže pro... nezaujatého... vyšetřovatele může to číslo znamenat cokoli. Třeba, jak jste hádal vy, že plánuje zavraždit minimálně ještě dvanáct obětí. Ale taky to může být číslo, které je pro něj nějakým způsobem důležité, jenom pro něj, z důvodů, které zatím neznáme. Krucinál, vždyť to klidně může být jeho datum narození nebo nějaké výročí, případně i úplně libovolné číslo, které si vymyslel, aby si vystřelil z policajtů.“

„Ničemu z toho stejně sama nevěříte,“ zpražil ji Jordan.

„Už jsem vám řekla, čemu věřím.“

Jordan mírně naklonil hlavu do strany, přičemž agentku nespouštěl z očí. Byla velmi atraktivní, toho si samozřejmě

všiml hned, ale bylo na ní ještě něco – něco, na co nedokázal přesně ukázat. Snad jakási vyrovnanost, jako kdyby ji v životě nic nedokázalo překvapit. Nebo možná pocit, že pronikavými modrými očima vnímá svět okolo sebe s jasnoživostí, kterou on si ani neumí představit.

Ať je to jak chce, každopádně mu učarovala.

Velmi ho upoutala.

„Dobrá,“ pokračoval pomalu, „proč jste o tom přesvědčená? Pokud zde používá jiný postup, neexistuje dostatek důkazů, abyste přesvědčila celou jednotku nebo, jestli to chápu správně, ředitele FBI, že tu řadí stejný vrah – tak jak je možné, že jste si tak jistá?“

Hollis pootočila hlavu a s tázavě pozvednutým obočím pohlédla na šerifa.

„Bude vám věřit.“

„Fajn, to je pro jednu příjemná změna.“ Hollis zas přesunula pohled k Jordanovi a věcně konstatovala: „Už v Bostonu jsme se ho snažili vypátrat pomocí mimosmyslového vnímání. Zjistili jsme, že se nachází v blízkosti Atlanty, když vaše první oběť, Becky Huntleyová, kontaktovala před dvěma dny jedno naše médium. Pak jsme našli její podobiznu v registru pohřešovaných osob a...“

Dani se podívala: „O tom se John ani Miranda včera vůbec nezmínili.“

„Zřejmě nepovažovali za nutné hned zabíhat do podrobností.“ Hollis pokrčila rameny a slabě se na Dani pousmála. „Já bych se k tomu stejně časem dostala.“

„Protože vy jste to médium,“ prohlásil Marc beze stopy pochybností či ironie v hlase.

Přikývla. „Ano. To je taky další důvod, proč poslali mě.“ Znovu pohlédla na Dani. „Proto tu musím být. Becky mě kontaktovala, a když se oběť namáhá s někým spojit, pak to ta vyvolená osoba musí brát v podstatě jako pozlacenou pozvánku vesmírných sil, aby se zúčastnila večírku.“

Dani ta informace nijak nepotěšila, ale věděla, že nemá smysl protestovat. Radši se zeptala: „Hádám, že Becky nepřišla s ničím, co by nám pomohlo, nebo jo?“

„Většinou z nich nic užitečného nevypadne, jak jsem měla tu čest zjistit. A když jo, tak buď mluví strašně obecně nebo v hádankách. Becky říkala, že máme dávat pozor na znamení, že se nám někdo pokouší naznačit cestu.“

Marc se zamračil. „Někdo?“

„Jo. Bohužel se nezdržela dost dlouho, aby mi to blíže osvětlila. Což je velká škoda hned v několika ohledech. Je totiž pravidlem, že sérioví vrazi za sebou cestičku nezanechávají, a pro toho bostonského to platí na sto procent.“

„Ale co znamení?“ zamumlal Jordan a zalétl pohledem k fotografii z místa činu na nástěnce.

„Ani znamení. Pokud se sériového vraha podaří chytit, pak většinou ne díky znamenité práci policie, ale protože ten parchant někde ujede. Třeba že nechá oběť naživu nebo po sobě pořádně neuklidí, zkrátka začne se chovat neopatrně.“

„Ale ne proto, že by naznačoval cestičku,“ shrnula Dani.

„Ne, to opravdu není obvyklé. Bylo by fajn, kdybych z Becky vytáhla nějaké bližší údaje, ale kontakt trval opravdu krátce.“ Hollis se ušklíbla. „Ačkoli musím přiznat, že jsem

jako médium docela nováček a teprve se dostávám do stadia, že je – občas – s bídou zaslechnu.“

„A vidíte je taky?“ vyzvídá Jordan. Jak Marc slíbil, Jordan neprojevoval žádnou nedůvěru a ochotně, bez mrknutí oka přijal přítomnost senzibilů i Hollisino tvrzení, že je médium.

Samotnou agentku to zaráželo a v duchu si umínala, že potom musí zjistit, co za tím vězí. V odpověď přikývla. „Někdy tak zřetelně, jako teď vidím vás. Jindy skoro vůbec.“

„Obojí musí člověka docela vyvést z míry.“

„Dalo by se to tak říct.“

Jordan měl tvář, v níž se zračily všechny emoce, které jím zmítaly, proto trochu pobledl, když se zeptal: „Když je vidíte, nevypadají jako... tak, jak...“

„Jako ve chvíli, kdy byli zavražděni? Že by mi ukázali, jak je někdo zabil a jak umírali? Ne. Nemají žádná zranění, ani nevypadají nijak přepadle, dokonce nejsou ani zvlášť pobledlí – teda aspoň pokud je vidím jasně.“

„Prozradí vám něco z toho... co přijde potom?“ otázal se se zjevnou zvědavostí.

„Ne. Ale něco být musí, no ne? Chci říct – oni jsou přece mrtví, ale svým způsobem pořád nějak existují, když dokážou komunikovat. Zdá se, že normálně uvažují a cítí, zrovna jako když byli naživu. Pokud mohu soudit, tak i jejich osobnost zůstala nedotčená.“

„A takhle existují dál?“

„Myslíte navždy?“ Hollis pokrčila rameny. „To nevím. Můžu akorát říct, že když jsme případ uzavřeli, vraha chytili nebo zabili, potom už se mi oběti nikdy nezjevily. Jiná členka speciální jednotky, která je mnohem silnější médium než já, tvrdí, že některé duše nebo duchové se rozhodnou v tom stavu setrvat, aby sloužili jako průvodci, ale takových moc není. Nemám tušení proč.“

Než Jordan stačil otevřít ústa, aby vychrlil další dotaz, šerif ho předešel.

„Jordane, vím, že jsi zvědavý. Přiznávám, že já taky. Ale musíme si seřadit priority. Pokud se jedná o stejného grázla, co řádl v létě v Bostonu, můžeme čekat více obětí a pravděpodobně spíš dříve než později.“

„Určitě je to on,“ stála si Hollis pevně za svým.

„Dobře, tak jde o téhož vraha,“ připustil šerif. „Ale co dělá tady? Proč si vybral za loviště zrovna Venture? Od Bostonu je to dost daleko a v menším městě se obtížněji ztratí v davu.“

Dani zavrtěla hlavou. „Musí existovat nějaké pojítko mezi ním a zdejší oblastí, ať už s osobou nebo místem. Prostě něco, co ho sem přitáhlo. To je přece jediné logické vysvětlení, no ne?“ Někde vzadu v mysli ji zalechtalo přesvědčení, že něco důležitého přehlédla, pravděpodobně ve svém snu.

Nic překvapivého, ale stejně zatraceně k vzteku.

„Každopádně to bude jeden z důvodů,“ přisvědčila Hollis. „Zahodit anonymitu velkoměsta a vyměnit ji za malé město, kde si cizích lidí spíše všimnou, a dost rychle, není zrovna chytrý tah, zvláště pokud plánuje dál vraždit.“

„Třeba zpanikařil,“ navrhl Jordan. „Když už jste mu začli dýchat na záda –“

Tentokrát zavrtěla hlavou Hollis. „Kdepak, operační jednotka se k němu nepřiblížila ani o krůček. Ale když zmizela Annie LeMottová, vložila se do toho s vervou média a ještě více zostrila pozornost, když se našlo její tělo. Bishop si myslí, že právě to vyšťvalo vraha z Bostonu.“

„Dává to smysl,“ souhlasil Marc. „Ale Dani má nejspíš taky pravdu. Pochybují, že by si ten mizera vybral Venture úplnou náhodou.“

Jordan prohodil: „Takže zřejmě začneme pátrat po nějakém pojítku.“

„Což nebude snadné,“ ozvala se Paris, „když o něm nemáme žádné konkrétní informace.“

„Nebude to snadné,“ zopakovala Dani s povzdechem. „Mistrovsky jemně řečeno, podle mého mínění, alespoň dokud nepochytíme ta správná znamení, abychom mohli sledovat cestu, kterou pro nás někdo údajně vyznačil.“

„Pokud předpokládáme, že vůbec nějaká existuje,“ namítl Jordan a směrem k Hollis dodal: „Bez urážky.“

„Nic se neděje. Samotnou by mě hodně překvapilo, kdybysme nějakou našli. Vesmírné síly většinou nebývají moc nápomocné.“

„A proč by měl být vrah?“ prohodila Dani ke všem přítomným a k nikomu konkrétně.

Marie Goodeová nejenže nebyla ustrašená, ale taky uměla používat rozum. Takže když ve středu pozdě v noci našla ve bezpečně zamčeném bytě náhrdelník, který jí rozhodně nepatřil, každá mozková buňka začala zvonit na poplach. *Zvlášť po* takové cestě domů, kdy ji přepadlo mrazivé podezření, že ji někdo sleduje.

Proto udělala to, co by na jejím místě udělala každá jiná rozumná ženská; zavolala policii. Načež přijeli uniformovaní strážníci, sepsali její výpověď, zkontrolovali všechna okna i dveře a odnesli ten náhrdelník. Slíbili, že se na to podívají a že kolem jejího bytového komplexu bude po zbytek noci každou hodinu projíždět hlídkový vůz, jen aby se ujistili, že se tu nikdo nepotuluje.

A tím to mělo skončit.

Přesto se Marie celou noc neklidně převalovala, nechala rozsvícená světla v ložnici, v obývacím pokoji i v dalším pokoji, plus veškeré venkovní osvětlení a minimálně třikrát vstala, aby znovu zkontrolovala okna a dveře.

Když konečně přišlo ráno, nepřivítala nový den odpočatá, jenže stejně musela do práce. Neochotně se vysoukala zpod deky a dala si bleskovou sprchu, neuvolnila se však, ani když už byla osušená a oblečená. Vzдалa se obvyklého hrnku kávy ve prospěch toastu a slabého čaje,

protože doufala, že tak uklidní podrážděný žaludek. Dokonce se to povedlo.

Dokud neodemkla venkovní dveře.

Tucet rudých růží, opřený o rám, se překulil přes práh... Ani se nemusela ohýbat, aby si přečetla přáníčko zasunuté mezi vrstvami zeleného hedvábného papíru. Nebylo v obálce, jen na čisté bílé kartičce stála dvě slova napsaná úhledným rukopisem.

Ahoj, zlatíčko.

Jinou ženu by možná nadchlo, že má tajného ctitele, který jí nosí květiny. Třeba by jí takové pomyšlení zvedlo náladu na celý den.

Snad by to zabralo i na Marii. Kdyby nebylo té včerejší strašidelné cesty domů.

A náhrdelníku, který našla v zamčeném bytě.

Znovu se jí naježily chloupky na zátylku.

Stalo se to za bílého dne a přitom se dům, v němž Marie bydlí, nachází ani ne deset ulic od policejní stanice.

Zavřela dveře a zamkla je za sebou, květiny nechala ležet venku. Roztřesenýma rukama křečovitě sevřela pepřový sprej a píšťalku.

A zavolala policii.

Musíme pracovat s informacemi, které máme k „dispozici“, připomněl Marc skupince v zasedací místnosti. „Máme údaje z místa činu, lékařské zprávy, profily obětí. Těch bostonských i zdejších. Je to tak?“ Poslední slova adresoval Hollis a tázavě pozvedl obočí.

Přikývla a ukázala na tlustý šanon na stole. „Tady jsou veškeré informace, o kterých si Bishop myslel, že budeme potřebovat k vyšetřování v tomto stadiu. Není to celá dokumentace, to je určitě jasné; ta čítá několik beden. Ale zde máme kompletní přehled a profil všech bostonských obětí. Věříme, že je velmi důležité právě to, podle čeho si oběti vybírá,“ podotkla ještě. „V Bostonu to představovalo

jediné souvislé pojítka mezi všemi vraždami a Bishop si myslí, že vrah se od svého zvyku moc neodchýlí, ani teď ani v budoucnu. Vždycky si potrpěl na stejný typ žen. Drobná až křehká postava, tmavě hnědé vlasy a hnědé oči. Oběti vypadají skoro dětsky.“

Jordan se zamračil, ale než stačil cokoli namítnout, Hollis dodala: „Bishop nám přibalil i svůj poslední profil našeho vraha.“

„Poslední?“ divila se Paris.

„Začal přepracovávat ten původní, jakmile jsme zjistili, že se vrahovo nové působiště nachází tak daleko od Bostonu. A že se od Bostonu hodně liší. Navíc... no, zkrátka jsem od Becky ještě získala informaci, že se u něj neuvěřitelně vystupňovala brutalita, udělal obrovský skok, což je pro sériové vrahy dost netypické. To samo o sobě už volalo po úpravě profilu.“

Marc se zamračil: „Jaký skok?“

„V rychlosti a míře, jak stupňuje násilí. Dvanáctou obětí, Annie LeMottovou, surově zmlátil a vyřadil se na ní četnými bodnými ranami – ale její tělo jsme našli jinak víceméně netknuté. Totéž platí i pro ostatní oběti z Bostonu.“

„Ale ne pro Becky,“ zachmuřil se Marc ještě víc. „A pro Karen.“

„Do prdele,“ uklouzlo Jordanovi. A když k němu všichni obrátili zrak, dodal: „Zřejmě už víme jistě, že Karen je taky mrtvá.“

„S jistotou můžeme tvrdit, že máme minimálně dvě oběti,“ potvrdil Marc. „A jsem ochotný věřit Hollisinu tvrzení, že jednou z nich je Becky, pokud to nevyvrátí testy DNA. A pak už pohřešujeme jenom Karen, Jordane.“

„Jo. No jo, já vím. Jen bych strašně nerad musel oznámit Bobovi, že jeho žena je mrtvá.“

„Jste přátelé?“ zeptala se Hollis.

„Ne moc blízci, ale chodili jsme spolu do školy.“ Pokrčil rameny. „Je to malé město.“

„Takže se každý zná s každým a v podstatě si navzájem vidí do talíře?“ vyzvídala Hollis dál, ačkoli se odkláněla od tématu. Ale možná jen zdánlivě.

Nakonec jí odpověděl Marc: „Lidi si nechávají věci pro sebe, když se baví s cizími, ale to neznamená, že nevědí, co se tu děje, a že si o tom mezi sebou nepovídají.“

„Ale nenapadlo by je třeba běžet s tím rychle do televize?“

„Ani ne. Tak to tu chodilo vždycky, alespoň co pamatuju. Minimálně to platí pro většinu místních. Máme tu však i úrodu relativně nedávných přistěhovalců a nemám nejmenší tušení, co ti snesou, než se s něčím rozběhnou do televize. Někdo si potrpí na to, když je středem pozornosti.“

Hollis si povzdechla. „Svatá pravda. Takže nám nezbývá moc času, než se to provalí.“

„Nejspíš ne.“ Marc zavrtěl hlavou a vrátil se o krok zpět v jejich rozmluvě. „Říkala jste, že ten vrah udělal neskutečně velký ,skok‘?“

„Ano.“ Hollis svažila čelo. „Rychlost, s jakou vystupňoval brutalitu, by se dala vysvětlit dlouhou časovou prodlevou, přinejmenším částečně. Kdyby chtěl zabít, hnala by ho k tomu nezvladatelná potřeba, ale on jí z jakéhokoli důvodu nesměl podlehnout, pak by takové potlačování mohlo vyústit v krutější surovost.“

„Když předpokládáme, že opravdu měl časovou prodlevu.“

Přikývla. „Samozřejmě je možné, že zabíjel i jinde a prostě jsme si nevšimli společných znaků.“

„Ale doopravdy tomu nevěříte.“

„Ne. Myslíme si, že se několik týdnů akorát skrýval a nikoho nezabil, dokud se mu nedostala do spárů Becky Huntleyová, čili dvacátého druhého září, kdy zmizela, nebo pár dnů potom. Předtím... zřejmě hledal vhodné místo. Anebo možná přijel rovnou do Venture, protože ho ke

zdejšímu okresu něco poutá, jak naznačila Dani, a celou dobu od příjezdu strávil přípravami.“

Tentokrát se zakabonil Marc. „Ale dříve se připravám moc nevěnoval, že ne? Obvykle popadl ženu, když cestou z domu nebo z práce procházela přes nějaké místo s minimálním nebo žádným zabezpečením.“

Hollis přisvědčila: „Přesně tak, choval se jako divoké zvíře. Popadl kořist a utekl a buď při něm stálo štěstí, nebo má hodně za ušima, že se mu to pokaždé skvěle povedlo. Nikdy žádní svědci, což znamená, že nemáme ani přibližný popis pachatele.“

„Může to být úplně kdokoli,“ brumlala si pro sebe Dani. „Klidně ho můžeme minout na ulici, aniž bychom tušili, že je to on.“

„Asi jo,“ připustila Hollis. „Kdyby byly všechny zrůdy znetvořené i navenek, daly by se chytit mnohem snáz.“

Marc se znovu vrátil k předchozímu tématu: „Ale pokud doopravdy strávil celou dobu od poslední vraždy v Bostonu přípravami na ty zdejší, tak to rozhodně představuje nový prvek v jeho chování.“

„Je to jedna z mnoha možných odchylek.“

„A je důležitá?“

„Bishop se domnívá, že ano. A já s ním souhlasím. Když se nad tím zamyslíte. V malém městě s menším počtem obyvatel určitě podstupuje větší riziko, že by mohl být odhalen. Ve městě jako Venture je nemožné, aby se jen tak zmocnil dvanácti obětí a zmasakroval je na dvanácti různých místech během krátkého časového období. Třeba by mu to prošlo jednou nebo dvakrát, když bude mít vážně kliku, ale víckrát určitě ne. Potřebuje základnu. Někaké bezpečné, dostatečně odlehlé místo, kde si může dělat, co se mu zlíbí, aniž by se musel nějak zvlášť obávat, že ho najdeme.“

Dani se zavrtěla a podotkla: „Něco jako skladiště. Třeba sklep nepoužívaného skladu.“

Hollis přikývla. „To by šlo. Když se vesmírné síly pokoušejí něco naznačit, měli bychom jim věnovat pozornost.“

„Ale patří to k té domnělé cestičce, kterou máme sledovat?“ Danin neklid stále vzrůstal. „Nebo jde úplně o něco jiného?“

„V podstatě,“ začala Hollis přemítavě, „to bude ještě složitější otázka. Protože Becky neříkala nic v tom smyslu, že bychom se po té cestičce měli vydat. Jen říkala, že nám ji někdo zanechal.“

Následovalo dlouhé ticho, které ukončila Dani. „A v mém snu vstupujeme do pasti.“

Než na to mohl kdokoli zareagovat, ozvalo se zaklepání na dveře, do místnosti nakoukl starší strážník a omluvně se obrátil na Marka.

„Šerife, stalo se něco, o čem byste asi měl vědět.“

„Co?“

„V noci k nám volala mladá žena, protože měla pocit, že ji někdo sledoval cestou z práce domů, a protože se někdo vloupal do jejího zamčeného bytu.“

„Ukradl něco?“

„Ne, to je na tom právě to divné. Něco tam totiž nechal. Náhrdelník. Prcek si ho vzal na prozkoumání.“

Marc se zachmuřil. „Chápu to správně, že si je ta dáma jistá, že jí ho tam nedal její přítel nebo tak něco.“

„Tím si je naprosto jistá, šerife. Dost to s ní otráslo a není ten typ, co se leká bez příčiny. Před chvilkou, když šla do práce, otevřela dveře bytu a našla na prahu kytici růží – se vzkazem, který ji vyděsil ještě víc. Znovu to nahlásila a tentokrát se policisté, kteří to šli prověřit, rozhodli, že byste o tom měl vědět.“

Marc si strážníka změřil neuhýbavým pohledem. „Předpokládám, že jsi jedním z nich?“

„Ano, pane.“

„Tys byl včera i na místě činu, že, Harry?“

„Ano, pane.“ Strážmistr Walker s předstíraným klidem dodal: „Znám Boba Norvella i rodiče mladé Becky. Vážně si myslím, že byste si měl s Marií Goodeovou promluvit. Podle mě opravdu má důvod k obavám.“

Gabriel Wolf zaparkoval džíp kus od místa, kde stará prašná cesta náhle končila nad strmým srázem, a vystoupil. K okraji se příliš nepřibližoval, jenom tak, aby přes něj viděl. Zjistil, že jarní záplavy zřejmě kdysi dávno posunuly koryto širokého potoka, který pak spláchl značnou část staré cesty.

Do Grand Canyonu to mělo daleko, přece jen to však k líně plynoucímu potoku byla pěkná hloubka.

„No paráda,“ utrousil. „Ale už asi budu dost blízko.“

Z velkého ruksaku v kufru auta vytáhl dalekohled a vrátil se opatrně k nejvhodnějšímu místu, z něhož mohl obhlédnout skoro celý prophetský okres bez toho, aby musel šplhat na nějakou zatracenou horu. Nejenže se tentokrát držel dál od okraje srázu, ale ještě využil pochybného úkrytu pod skupinkou stromů, které se teprve nyní začaly halit do tlumených podzimních barev.

Nechtěl, aby ho tu někdo zahlédl.

Nejdříve zaostřil do dálky, kde se rozkládalo městečko Venture, rozlehlejší, než si představoval. Kdysi dávno sloužilo jako důležitý železniční uzel na cestě z Atlanty směrem na sever; trať protínala Venture a dál se vinula podél východních svahů masivu Blue Ridge. Dopravovala se po ní bavlna, tabák, pekanové ořechy a další úroda a zboží, které stát vyprodukoval, stejně tak i kámen a minerály, které se těžily v kamenolomech dál na jih.

Gabriel si prohlížel Venture, kam až dohlédl, a trochu se mračil. Setkal se už s malými městy, jimž se vyhnul pokrok; zůstala opuštěná, když železnice uzavřely některé tratě a nešetná těžba dřeva zanechala na svazích hluboké brázdy, které hyzdily krajinu jako jizvy, pěstování tradičních plodin

jako bavlna nebo tabák upadlo nebo se přesunulo jinam. Tohle městečko se však buď dávno vzpamatovalo z ekonomické pohromy, nebo ho nikdy nepostihla.

Ale přesto... vlaky už zde nestavěly, při průjezdu Venture trochu přibrzdily jen proto, že se pak koleje stáčely k horám a vysoká rychlost by mohla být osudná. Z toho, co viděl, Gabriel usoudil, že se ve městě v podstatě nenachází žádný průmysl, s výjimkou osamocené papírný kus od města proti proudu řeky.

Několik úhledných farem se pyšnilo dojnicemi i stádem dobytka chovaným pro maso a jiným drobným domácím zvířectvem. Pak taky zaregistroval minimálně tři koňské farmy, kde se podle všeho zvířata i lidé věnovali tréninku přehlídkových skoků i přespolním disciplínám. Na západ od města se stále těžilo dřevo, ale nijak ve velkém, a to i navzdory blízké papírně. Všiml si několika tabákových plantáží, ale jinak se většina zdejšího zemědělství omezovala na malé zahrádky, kde si rodina, která ji vlastnila a pracovala na ní, pěstovala zeleninu pro vlastní potřebu.

„Fakticky by mě zajímalo, na čem tu vydělávají peníze,“ zamumlal pro sebe.

Jsi strašně podezřívavý.

„No jo, pořád něco. Jenže to patří k mé práci pokládat si nepříjemné otázky.“

Náhodou vůbec ne. Tvoje práce je najít to skladiště. Nebo přinejmenším eliminovat co nejvíce slepých uliček.

Gabriel ještě jednou přešel město a okolí pohledem a vzdychl: „Bývala to důležitá zastávka minimálně na dvou tratích a několik generací tu fungovala obrovská textilka; takže se to tu nepoužívanými sklady, opuštěnými budovami a nefunkčními halami jenom hemží.“

Nefunkční, říkáš?

„Jo, líbí se ti to slovo?“

Jen se pozastavuju na tím, jak je možné, že vzkvétající městečko nedalo všechny ty nepoužívané budovy strhnout.

„Člověku to vrtá hlavou, vid’?“

Nezdá se, že by příliš zaplňovaly krajinu, tak možná proto. „Podle hesla, pokud to vyloženě nehyzdí, necháme to být?“

Však i demolice stojí peníze.

„Chceš mi zase zopakovat, že jsem podezřívavý?“

Kdepak, sdílím tvé pocity. Jen nevím, jestli nás to k něčemu dovede.

„Teď ses projevila jako pesimistka.“ Gabriel znovu přiložil k očím dalekohled, prohlížel si Venture a zaostřil na upravené, velmi hezké centrum. „Ha!“

Co se stalo?

S povzdechem dalekohled odtáhl od očí. „Bud’ pravá ruka neví, co dělá levá... Ne, to určitě ne, takhle to nechodí, i když se to tak může jevit.“

Co to sakra meleš?

„Myslím, že se zase potýkáme s utajováním informací. Nejsme ve zdejší okrese sami.“

To přece víme.

„Nemluvím o Dani a Paris. Ani o Hollis Templetonové.“

Tak o kom?

„O někom, koho bych tu nečekal. Ten někdo tu totiž vůbec nemá být, speciálně kvůli tomuto případu.“

O kom to sakra – ne, do prčic.

„Přesně tak,“ zašeptal Gabriel a opět zvedl dalekohled, aby mohl pozorovat překvapivě nenápadnou postavu, jak se prochází po úhledném náměstí. „Zdá se, že bere tu hrozbu, kterou Mirandě předpověděla Dani, hodně vážně.“

Marc neměl žádný logický důvod, proč s sebou k výsledku Marie Goodeové bere Dani, a tak se nesnažil žádný vymýšlet.

Byl rád, že se Dani nevyptává.

Ten pocit však trval jen krátce, pouze do chvíle, než otevřel dveře své kanceláře a Marie Goodeová vstala ze židle pro návštěvy.

Měla drobnou postavu, skoro jako podvyživený sirotek, z obličejů vyhlížely velké tmavé oči a rámovaly jej krátké černé vlasy. V číšnické sukýnce se zástěrkou působila skoro dětsky.

Do prdele.

Marc si vyměnil letmý pohled s Dani, načež oba vstoupili do místnosti. Šerif obě ženy představil, aniž se namáhal vysvětlit Daninu přítomnost.

Marii Goodeovou však očividně trápilo úplně něco jiného, než aby si s tím lámala hlavu. „Šerife, mluvil s vámi strážmistr Walker? Říkal vám o tom náhrdelníku a kytici růží? A že mě někdo včera v noci sledoval?“

„Mluvil jsem s ním, slečno Goodeová. Bohužel jsem zatím neměl čas seznámit se s vaší výpovědí, proto – pokud by vám to nevadilo – mohla byste mi všechno zopakovat? Jste přesvědčená, že vás včera někdo sledoval, když jste se pozdě v noci vracela z práce, je to tak?“

„Víte, nejdřív jsem si myslela, že se mi to jen zdá, ale...“

Dani se zájmem sledovala mladou ženu, která vyprávěla Markovi svůj zážitek, ale naskočila jí husí kůže, když si uvědomila, že Mariin hlas, během pouhých několika vteřin, utichl.

Už se jí to přihodilo dřív – ale jen během věšteckých snů. Když spala, její mysl bez výhrad přijímala, že lidé, místa i věci kolem ní náhle utichly, protože ještě na hlubší úrovni, hlubší než sen nebo vize budoucnosti, chápala, že musí naslouchat tomu, co se děje pod povrchem. Něčemu důležitějšímu. A skoro vždy se dozvěděla informaci nezbytnou k rozluštění svého věsteckého snu.

Ale nyní její bdělá mysl zpanikařila, strach ji ovládl nečekaně rychle, takže málem přeslechla šepot, který zazněl v pozadí hlasů v místnosti, mimo denní světlo, někde daleko, kde se k němu nemohla přiblížit. Až za hranicí hmatatelného světa.

Chci tě.

Úplně ztuhla, instinkt, který jí přikazoval se soustředit, taktak držel v mezích vzrůstající zděšení. Zalétla pohledem k Markovi a zoufale si přála, aby to byl jeho šepot, který pronikl do její mysli. Ráda by tomu uvěřila.

Jenže nebyl.

Hlas, který zaslechla, zněl chladně, tvrdě a nesmiřitelně.

A jako čiré zlo.

Chci tě, Dani. A dostanu tě. I kdyby ses pokusila utéct nebo se přede mnou schovat. On se může snažit sebevíc tě chránit, nic to nebude platné. Bez ohledu na tvé sny. Nic nebude platné –

„Dani?“

Uvědomila si, že stojí před Markovým stolem napůl otočená ke dveřím. Taky jí teprve nyní došlo, že Marie Goodeová už je pryč a že ji Marc zřejmě musel vyprovodit, protože se právě vracel ode dveří, a mračil se.

Dani se prudce posadila a snažila se do plic nasát dostatek vzduchu, lapala po dechu, jako kdyby se snažila dlouho nedýchat.

„Dani, co se s tebou sakra děje?“

„Já – já nevím –“ Sebrala se a zkusila promluvit vyrovnaným hlasem. „Akorát se mi zdálo, že jsem něco zaslechla. Pověřil jsi někoho, aby Marii hlídal? Přesně vyhovuje jeho fyzickému typu, a jestli už ji má na mušce –“

„Samozřejmě že jsem jí přidělil ostrahu.“ Posadil se na druhou židli pro návštěvy a stále podmračeně si Dani měřil. „Co jsi zaslechla?“

„Říkala jsem, že se mi *zdálo*, jako bych něco slyšela –“ Znovu se musela vzpamatovat, nad zdravým rozumem přebírala vládu panika. „Nejsem si jistá. Možná se to odehrálo jen v mé představivosti. Měla jsem pocit, že jsem zaslechla nějaký šeptající hlas, nic víc.“

„Šeptající hlas? Někdo se s tebou snažil mluvit? Na mimosmyslové úrovni?“

„Já – moje schopnosti takhle nefungují.“

„Jenom proto, že se to dosud ještě nestalo,“ pronesl schválně pomalu, „neznamená, že to nedokážou. Nadpřirozené schopnosti se vyvíjejí jako každá jiná lidská schopnost. Co ten hlas říkal?“

„Marku, já nechci –“

„Co říkal, Dani?“

Neměla chuť odpovědět, ale už tak mezi nimi vládly velmi napjaté vztahy, nechtěla tedy situaci ještě zhoršit. „Říkal, že... mě chce. Že mě dostane.“

„Kdo?“

„Nevím. I kdybych ten hlas už předtím slyšela, copak se dá poznat šepot?“

„Já zase vím,“ neodpustil si Marc, „že tě to vyděsilo k smrti. Takže předpokládám, že i když si nejsi jistá, máš podezření, že k tobě promluvil ten vrah.“

„To není možné.“

Marc už se sice nemračil, přesto jeho výraz zůstal tvrdší než jindy. „Vždyť už ses na něj... vyladila, no ne? Když se ti o něm zdá?“

Dosud neslyšela podobný výraz, ale dával smysl. „Svým způsobem.“

„Oba víme, že u tebe rozhoduje hlavně spojení. Původně mě napadlo, že se ti to zdá, protože Miranda je tvoje kamarádka a něco vážného jí hrozí.“

Po krátkém zaváhání přikývla. „Já si to taky myslela.“

„Je reálné, že se s tebou vrah spojil díky tvému věšteckému snu? Že nějakým způsobem zachytil druhý konec a vystopoval ho až k tobě?“

„Já fakticky nevím.“ *Bože, doufám, že ne.* „Možná jo. Nebo, pokud k tomu vůbec došlo, třeba se to stalo prostřednictvím Marie Goodeové. Když ji sledoval –“

„Ona nemá žádné parapsychologické schopnosti,“ namítl Marc. „Co když on jo?“

Dani se zhluboka nadechla. „Nepotřebuju zkušenosti s vyšetřováním, abych věděla, že pokud by vrah takové schopnosti skutečně vykazoval, tak jsme v pěkné bryndě.“

„Ať tak či onak, jestli je má nebo nemá, tebe to stejně šíleně vyděsilo, Dani. Protože se k tobě přiblížil tak, jak se to možná ještě nikomu nepodařilo. Ať už jsi to spojení navázala ty nebo on, každopádně existuje. Myslíš si snad, že to nevidím? Že to necítím?“

„Marku...“

„Oba dobře víme, že jakmile takové spojení navážeš, nedá se tak lehce zpřetrhat. A on ti může ublížit, nebo snad ne? Může se k tobě dostat, aniž mu v tom zabrání jakákoli fyzická bariéra; nezastaví ho zeď nebo zamčené dveře, ani bodyguard s nabitou pistolí.“

Nad něčím takovým radši nechtěla uvažovat, protože ji to skutečně k smrti děsilo. Hlavně proto, že to znělo jako strašidelná ozvěna toho šeptaného vzkazu.

Přesto se přemohla a s předstíranou bezstarostností řekla:
„Nic mi nehrozí. Aspoň do chvíle, než najdeme to skladiště.“
Tak, vyslovila to nahlas.

Přála si, aby tomu mohla i věřit.

* * *

Gabriel sjel z prázdné cesty a zaparkoval džíp za změtí
popínavých rostlin, které neznal. „Nesnásím, když
někdo mění pravidla,“ bručel.

Přece nemůžeme vědět, že se to stalo.

„Nesmysl, oba to dobře víme. Speciální jednotka má být
u tohohle vyšetřování zcela neviditelná, jenže on se tam
produkuje všem na očích.“

Říkal jsi, že vypadá nenápadně.

„To nejdůležitější slovo v tomhle slovním spojení je, že
vypadá. A ještě bychom ho měli vylepšit připojením
dočasně. Jakmile se totiž rozkřikne, že dva obyvatelé města
byli zavražděni, doslova zmasakrováni, můžeš se vsadit, že
si všimnou každého cizího člověka. A pravděpodobně ho
hned zastřelí.“

*Zdá se mi, že malinko přeháníš. Ale bude nejlepší, když
se nebudeme moc ukazovat na očích a zmáknem to tu co
nejrychleji.*

„To беру.“ Vystoupil z auta a zdržel se u něj, jen dokud
nevytáhl menší batoh z obrovského ruksaku na zadním
sedadle. Pak vůz zamkl. Dvacet třicet metrů se pohyboval
chráněn lesíkem podél cesty, než narazil na rozpadající se
asfaltku vedoucí k docela velkému shluku budov, které dříve
sloužily jako výrobní haly.

Co tam vyráběli?

„Pořád otravuješ s podrobnostmi.“

Mohly by být důležité, však víš.

Gabriel vzdychl a sundal batoh z ramene. Z boční kapsičky vytáhl mapu zdejší oblasti, která hýřila spoustou červených kruhů vyznačujících četné objekty. Chvilí se díval do poznámek načmáraných na okraji. „Umělé hmoty.“

Nic bližšího?

„Na mapě ne, ale pokud si správně vzpomínám ze včerejšího průzkumu, šlo o plastová ramínka na šaty nebo něco podobně neškodného. Prostě továrna na výrobu užitečných věcí.“

A tuhle pobočku zavřeli, když se rozhodli celý koncern zeštíhlit. Už jsem si vzpomněla.

Vrátil mapu do batohu a pokračoval v cestě po asfaltce až k budovám. První byla tak nevýrazná, že si nedokázal představit, k jakému účelu ji původně postavili; na dveřích bez oken zůstal obrovský zrezivělý visací zámek.

Gabriel obrátil zámek klíčovou dírkou vzhůru a podle stupně koroze usoudil, že tady mu jeho zámečnické nádobíčko bude k ničemu; přes mnohaletou vrstvu rzi by se nedostal ani kladivem a majzlíkem.

„Hele, potřeboval bych trochu píchnout.“

Promiň, zamyslela jsem se nad něčím.

„Tak se zas laskavě zamysli nad tímhle. Mám před sebou zámek a musel bych ho otevřít jedině majzlíkem. Nebo by pomohla špetka třaskaviny.“

Vteřinku. Hned to... Hotovo.

Zaslechl ostré cvaknutí a zjistil, že se zámek v jeho ruce sám otevřel. Pořád byl zarezlý, ale otevřel se.

„Jsi pořád stejně šikovná, Rox.“

Jo, jo, nech si to. Nakoukneme dovnitř a padáme.

„Začínáš být nervózní.“

Taky nemám ráda, když někdo změní pravidla. Dej si pozor, Gabe. Mám divný pocit.

Na světě bylo jen málo věcí, na které se Gabriel spoléhal tak jako na sestřiny špatné pocity, proto se před zavřenými

dveřmi zarazil a vytáhl z batohu nejen baterku, ale i zbraň. Pak se opřel ramenem do vrat a vnikl do opuštěné budovy.

Mezitím v konferenční místnosti Marc seznámil ostatní s obsahem rozhovoru s Marií Goodeovou i s tím, co se přihodilo Dani.

„To se mi nelíbí ani za mák,“ nechala se slyšet Hollis.

„Co konkrétně?“ chtěla vědět Paris. „A blahopřeji, že jsi konečně s námi na jedné lodi. Marku, doufám, že nenecháš Dani bez dozoru.“

„Nenechám.“

Dani nic nenamítala, jen s očima upřenýma na Hollis čekala. Ze všech sil se snažila předstírat, že se jí to netýká; jako kdyby ji slizký hlas vraha, který si našel cestu do její mysli, neděsil až do morku kostí. Přesto věděla, že dva lidi neoblafla, že přesně vědí, jak se cítí.

Vlastně tři, jak vyšlo najevo z Hollisiných slov.

„Navázat takovéhle spojení se zvráceným člověkem je snad to nejhorší, co tě mohlo potkat,“ řekla jí věcným tónem, avšak v jejím výrazu se zračil soucit. „Mělas dojem, že je to spojení pevné?“

Dani se přinutila zamyslet a nakonec zavrtěla hlavou. „Ani ne. V podstatě skončilo, jako kdyby ho někdo usekl.“ *Když na mě Marc zavolal jménem.*

„Nikdy jsi nevykazovala telepatické schopnosti,“ poznamenala Paris. „Dokonce i v rámci ustáleného kontaktu jsi sdílela spíš pocity, ale ne myšlenky.“

Dani se vyhýbala pohledu na Marka. „Tohle mi připadalo jako obojí – tak nějak. Chladné, tvrdé, ucelené věty. Ale spíš to znělo jako ozvěna.“ Zavrtěla hlavou. „Nepamatuji si veškeré podrobnosti svého věšteckého snu; možná to byl ohlas něčeho, na co jsem si vědomě nevzpomněla.“

Marc se obrátil k Hollis se zvednutým obočím. „Je to možné?“

„Určitě. Taky je možné, že se Daniny schopnosti vyvíjejí, případně že se jí nebo vrahovi podařilo vytvořit mezi nimi spojení. Anebo...“

„Anebo co?“ trval Marc na tom, aby dokončila svou myšlenku.

Dani měla představu, na co se Marc ve skutečnosti ptá, a taky věděla, že nechce Hollis – *ani nikomu jinému* – naznačit, že by vrah mohl využívat mimosmyslové vnímání, jak se obával. Přijala s povděkem, když agentka soustředěně svraštila obočí a zavrtěla hlavou.

„Anebo... nechte mě chvíli zamyslet.“

„To vám asi stejně nemůžu odmítnout, že?“ odtušil Marc kysele.

„Asi ne.“ Zjemnila účinek slov úsměvem, který však rychle vyprchal. „Ani za mák se mi totiž nezamlouvá, že se náš pachatel změnil, od základu, jak napovídá čím dál více důkazů. Marie Goodeová přesně odpovídá jeho typu postavou, věkem, prostě vším, co vyhledává. Jenže... jí dává svůj zájem tak okatě najevo, což rozhodně představuje výraznou změnu chování. Schválně ji nechal zaslechnout, jak ji fotografuje, položil kytici růží a –“ Zamračila se na Marka. „Co ten náhrdelník?“

„Prcek podal zprávu, zrovna když jsme odcházeli z kanceláře. Máme podezření, že ho na sobě měla Becky Huntleyová, když zmizela. Žádné otisky se nenašly. Chemický rozbor prokázal, že ho někdo nedávno čistil, nějakým čpavkovým roztokem na čištění šperků, co se dá běžně koupit v klenotnictví. Odpovídá však popisu. Její rodiče to samozřejmě musí potvrdit, ať máme úplnou jistotu.“

„Prosím tě, pověř tímhle úkolem někoho jiného, ano?“ zasténal Jordan.

„Harry tam zajde. Hollis, pokud náhrdelník opravdu patřil Becky, co nám to o tom mizerovi prozradí? Co to

znamená, když nechává trofej po své oběti v bytě další potenciální kořisti, kterou sleduje?“

Hollis se zachmuřeným výrazem a téměř nepřítomným tónem pronesla: „Nejsem odborník na profily, to musíte mít na paměti. Alespoň oficiálně se tím nezabývám, i když Bishop nás proškolil, takže se všichni vyznáme v kriminální psychologii víc než běžný cvokař. Budu muset Bishopa co nejrychleji informovat o nedávném vývoji. Jinak k tomu zatím můžu říct akorát to, co předtím; že se vrah začíná měnit, snad se vyvíjí.“

„Hlavně pracovní postup.“

Přikývla. „A to znamená, že se muselo stát něco, co ho k takové změně přimělo. Přímo v něm se něco změnilo, v jeho životě, ve způsobu myšlení a cítění. Teda pokud u něj můžeme něco jako cítění vůbec očekávat.“

Marc navrhl: „Třeba ho tak ovlivnil nucený odchod z Bostonu. To, že sám na vlastní kůži zažil, jaké to je být kořist, možná... zvýšilo jeho potřebu... dokázat si, že je lovec.“

Dani myšlenku rozvíjela: „Takže se téhle části více věnuje. Dává si více práce s přípravami, než oběť chytí. Sleduje ji, fotografuje, třeba se jí v duchu i dvoří.“

„Br,“ otrásla se Paris.

„Třeba nám to nějak pomůže,“ podotkla Hollis. „Dokud Huntleyovi nepotvrdí, že ten náhrdelník patřil jejich dceři, nemáme žádné zjevné spojení mezi Marii Goodeovou a vrahem. Ale pokud se ukáže, že je její, pak bychom poprvé mohli být před tím parchantem o krok napřed.“

„Uděláme to okatě?“ nadhodil Jordan. „Totiž, chci říct, když ji budeme hlídat, jestli tedy otevřeně, aby o tom vrah věděl?“

„Je to riskantní tak či tak,“ poznamenal Marc. „Co mě se týče, radši bych asi udělal tu chybu, že budeme hlídat potenciální oběť.“

Hollis mu chvíli upřeně hleděla do očí a pak přikývla. „Je to ve vaší pravomoci.“

„Já raději risknu, že se zaměří na jinou oběť. A pokud by k tomu mělo dojít, tak bych řek, ať ho chytíme dřív, než se na někoho zaměří. Takže co o něm vlastně víme?“

„Známe typ žen, které si vybírá.“

Jordan si odkašlal: „Ehm... už jsem to měl na jazyku dříve, ale kdybyste viděli Karen –“

„Já vím. Blondýnka s modrýma očima. A z hlášení o pohřešovaných osobách jsem vyčetla, že Becky Huntleyová byla modrooká zrzka.“

„Jinak však obě odpovídaly jeho typu,“ pronesl Marc pomalu. „Drobná, křehká postava. Becky teprve nedávno slavila osmnáctiny.“

Paris nadhodila: „Barva vlasů se dá změnit buď přelivem nebo parukou. A na změnu očí stačí barevné kontaktní čočky. Myslíš, že by zašel až tak daleko?“

„Aby uskutečnil svou představu, uspokojil nutkání, které ho užírá? Tipuju že jo,“ odpověděla Hollis.

„A co tipuje Bishop?“ zajímal se Marc.

„O to právě jde.“ Hollis s povzdechem dodala: „Bishop má opravdový talent na sestavování profilů, a to v mnoha ohledech, ale i on se marně pokouší skloubit ty propastné rozdíly mezi prvními dvěma vraždami ve Venture a tím předchozím tuctem v Bostonu. Každá nová informace mu pomůže udělat si v tom jasno.“

„Koneckonců neměl moc času,“ konstatovala Dani.

Hollis pokrčila rameny. „Už je to pár dnů, co jsem viděla Becky. Obvykle mu to stačí, aby zachytil vibrace vraha nebo nějaké změny, zvlášť když se jedná o zabijáka, kterého měl možnost studovat už několik měsíců. Jenže tahle zrůda popírá veškeré profilové tabulky. Dokonce i Bishopovy.“

„Sice neznám agenta Bishopa, ale z nějakého důvodu mě ta poslední informace znepokojuje víc, než cokoli jiného,“ prohlásil Jordan.

„Pak nejspíš máte dobrý nos,“ ohodnotila to Hollis střízlivě. „Protože Bishop stál zlu tváří v tvář tolikrát, že to ani nechceme vědět – a tenhle chlapík, teda vrah, pro něj představuje něco nového.“

„V čem nového?“ vyhrkl Marc. „Co se týká brutality? Nebo prohnání?“

Jordan přispěl svou troškou do mlýna: „I když vezmu v úvahu ten děsný masakr ze včerejška – a já upřímně doufám, že už nikdy nic horšího neuvidím – existuje spousta knih a webových stránek, které se věnují sériovým vrahům, jejichž řádění a vychytralost taky neznaly mezí. Kanibalové, nekrofilové a vůbec zvířata, co svým obětem prováděli tak neuvěřitelně hrůzné věci, že pro ně snad ani neexistuje pojmenování.“

Hollis pokyvovala hlavou. „Ano, policejní složky a psychologické studie jsou toho plné.“

Marc zopakoval svou otázku: „Co je teda nového u tohoto vraha? V čem je tak neobvyklý, že ani obrovský vyšetřovací tým v čele se špičkovým federálním lovcem příšer se k němu během několika měsíců neúnavného pátrání nedokázal ani přiblížit?“

Hollis dlouho váhala, ale nakonec začala zeširoka vysvětlovat: „Myslíme si, že jakmile zjistíme jeho totožnost, najdeme v minulosti to, co v osobní historii v podstatě všech sériových vrahů. Týrání, nějakou poruchu funkce, dost možná i dávný úraz hlavy a podobné věci.“

„Jestli čekáte, že mi toho hajzla začne být líto –“

Hollis ho umlčela mávnutím ruky. „Ne, nic takového. Sice převládá přesvědčení, že sérioví vrahové se narodili s nějakým nedostatkem, že jim zkrátka něco chybí, ať už to nazveme svědomí nebo duše, a kvůli tomu se dokážou chovat jako stvůry a ne jako lidi. Nevíme, jestli zrovna ta chybějící část stačí, aby se z nich stalo takové zvíře, nebo jestli takový člověk může vést úplně normální život – alespoň navenek – aniž by někomu ubližoval. Pokud by byl

v dětství obklopen láskou a pochopením a nezažil žádné trauma, pak existuje alespoň možnost, že by nikdy nespáchal žádný hrozný čin.“

„Ale?“ Marc jí stále upřeně visel na rtech.

„Jenže jsme si docela jistí, že pokud se k tomuto vrozenému deficitu přidá trauma z dětství a týrání, poranění hlavy nebo nějaký silný citový či psychický otřes, v podstatě vždycky zplodí nějaké zlo. Sériového vraha, násilníka, pedofila, žháře – dokonce i teroristu. Takový člověk má ty sklony, pudry, nutkání v sobě a pak se přihodí něco – může jít o dlouhodobé působení nebo jedinou traumatizující událost – co jim umožní vyplout na povrch.“

„Pořád čekám, kdy se k něčemu doberete,“ řekl Marc.

„Omlouvám se, že mi trvalo tak dlouho, než jsem k tomu došla. Jde o to, že od téhle chvíle se pohybujeme v tom nezmapovaném prostoru. Máme sice nějaké teorie. Můžeme se ‚opřít‘ o pár případů speciální jednotky, kde to podle nás už hraničí anebo jsme neměli dost času pořádně prozkoumat a pochopit dané osobnosti. Ale nemáme žádný důkaz. Pch, nemáme nic, co by se důkazu aspoň vzdáleně podobalo.“

„Hollis –“

Zvedla ruku. „Marku, trauma – ať už prožité v dětství nebo v dospělosti – může také spustit parapsychické schopnosti. Některé studie dokonce prokazují, že právě ta oblast mozku, v níž u lidí s mimosmyslovým vnímáním dochází ke zvýšené energetické aktivitě, je stejná jako ta, kterou z nějakého nepochopitelného důvodu používají sérioví vrahové.“

Marc se zhluboka nadechl a pomalinku vydechoval. „Chcete mi naznačit, že mi v rajonu řadí sériový vrah, který ještě navíc ovládá mimosmyslové vnímání?“

Jako kdyby ho samotného ta myšlenka už nenapadla, podívovala se v duchu Dani tak trochu pobaveně.

„Je to ještě horší,“ přerušila její úvahy Hollis. „Ve speciální jednotce pracují lidé, kteří jsou mimořádně citliví

na proudění elektromagnetického pole a dokážou vycítit neobvyklou parapsychickou aktivitu, i na větší vzdálenost. Říkáme tomu, že jsou velmi těsně napojeni na vesmírné síly.“

„No dobře, a co s tím?“

„A ze zpráv, které Bishop obdržel od takhle nadaných lidí ve zdejší oblasti, získal podezření, že náš neznámý patří mezi nepatrné procento senzibilů, kteří mají více než jednu primární schopnost. Žádné sekundární ani podružné schopnosti, ale všechny stejně silné a plně rozvinuté. To je opravdu velmi vzácné, sami známe takových lidí jen hrstku. Ani netušíme, kolik takových schopností člověk vůbec může mít, nebo jakými vládne zrovna on. Třeba je telepat a jasnovidec a zároveň ovládá telekinezi a schopnost léčit. Možná jich má míň. Možná víc. Může jít o živý, dosud nevídaný zázrak, stvořený ze stejných neznámých hrůz, které v něm vyvolaly nutkání vraždit. Neředit zlo – na n-tou. A nikdo z nás, dokonce ani Bishop, nikdy ještě ničemu podobnému nečelil.“

Trvalo mu několik hodin, než se mu podařilo ostříhat ji přesně podle svých představ, ale to mu nevadilo. V místnosti se stejně nedalo poznat, jestli je venku noc nebo den, takže hodinám nevěnoval moc pozornosti a zkrátka odpočíval, když se cítil unavený. A hlavně, pokud šlo o její vlasy, až chorobně mu na jejich střihu záleželo, to si uvědomoval. Musely být úplně dokonalé. Délka, účes i barva.

To bylo důležité.

Strašně ho rozčílilo, když některé detaily neseseděly.

Ty odporné žluté pačesy, které jí odstranil z hlavy, smetl do pytle a dal stranou; později je spálí stejně jako oblečení.

Zatímco působila barva na vlasy, opatrně rozstříhal její džínsy a halenku. Dělal to s častými přestávkami, aby se mohl kochat jejími vzlyky a pozorovat, jak se zachvívá drobná oblina jejích nader. Nakonec si nechal spodní prádlo, znovu si dal na čas a užíval si každou vteřinu.

Klouzal velice ostrou spodní čepelí nůžek po její kůži, zajel pod tenké ramínko podprsenky a jedním čistým cvaknutím ho rozstříhl. Stejně tak i druhé ramínko.

Chvilí s úsměvem pozoroval, jak její ňadra stoupají a zase klesají, a poslouchal její žalostné vzlyky. Položil konečky prstů na její břicho, jen taktak že se ho dotýkal, a na

okamžik zavřel oči, aby lépe vnímal hebkou, teplou pokožku a chvějící se svaly pod ní.

Cítil, jak ho to vzrušilo, a vychutnával si i tenhle pocit, ale připomněl si, že je teprve ve stadiu přípravy.

Přál si, aby to trvalo co nejdéle.

Podprsenka patřila k lehkému dámskému prádelku kde nic tu nic, takže jediným stříhem hladce rozřízl tenký satén mezi jejími prsy. Znovu si dopřál chvilku, aby ji pozoroval, a téměř zatajil dech, protože s každým trhavým nádechem se košíčky svezly o něco víc na stranu a pozvolna, ách tak mučivě pomalu, odhalovaly dříve uvězněné tělesné partie.

Počkal, dokud se neobjevila růžová bradavka, teprve potom z ní netrpělivě podprsenku strhl a odhodil ji do nedalekého pytle na odpadky k ostatnímu oblečení.

Vztáhl ruku – dychtil se jí dotýkat a musel se silně ovládat, aby ji pohladil jen konečky prstů. Přejížděl křivku jejích drobných ňader a pomalu obkroužil hrbolatý povrch jejích bradavek.

„To se ti líbí, vid', zlatíčko?“

Vydala divoký přidušený výkřik a vzepjala se proti řemínkům, které jí poutaly zápěstí a kotníky. Zamračil se na pruh lepicí pásky na jejích ústech.

„Nechtěl jsem ti zalepit pusu. Ta páska tě strašně hyzdí. Jenže tys pořád mlela nesmysly a to jsem nebyl ochotný poslouchat.“ Ukazováčkem znovu obkroužil bradavku a přešel tam a zpátky po ztuhlém hrotu. „Ale já chci, abys mi řekla, jak ti to dělá dobře. Potřebuju to slyšet. Budeš pořád zlobit, když ti tu pásku sundám, anebo ses už poučila?“

Znovu něco nesrozumitelně zamumlala, tentokrát už ne tak divoce.

„Budeš hodná holka? Řekneš mi, jak moc se ti líbí, když se tě dotýkám?“

Na prchavý okamžik sevřela víčka a z koutků očí jí vytryskly další slzy, pak oči otevřela a přikývla.

Ještě jí stiskl bradavku předtím, než ji pustil, pak jí stejnou rukou pomalu odlepil pásku z úst.

„Prosím –“

„Už jsem ti říkal, zlatíčko, že na škemrání dojde později.“ Mluvil trpělivě, ale schválně jí před oči nastrčil zavřené nůžky v druhé ruce. „Neboj, upozorním tě, až nastane vhodný čas. Teď chci slyšet, že se ti strašně líbí, když se tě dotýkám.“

Zavřela oči, opět jen na krátký okamžik, a když je znovu otevřela, trhavě přikývla. „Tak – dobře. To zvládnou.“

Zalétl pohledem na nerezový stolek s pracovními nástroji, mezi nimiž leželo i pár připravených injekčních stříkaček, a trochu se zamračil. Ta holka je příliš při smyslech, usoudil. Možná je to na škodu. Od poslední injekce už uplynulo několik hodin; zřejmě jí bude muset brzy píchnout další.

„Dotýkej se mě,“ zašeptala a nadechla se s tlumeným vzlykem. „Dě... dělá – dělá mi to moc dobře, když – když se mě dotýkáš.“

Usmál se a opatrně jí položil nůžky na břicho tak, že čepelí směřovaly k nohám. Špičky ostří se jen tak tak dotýkaly vrchního okraje jejích bederních kalhotek. Sledoval, jak se zachvěla, k uším mu dolehlo přidušené zasténání, které se snažila skrýt, a musel se usmát.

Položil obě ruce na její ňadra, mačkal je a třel se dlaněmi o ztuhlé bradavky.

„Ano,“ zamumlala sotva slyšitelně ochraptělým hlasem. „Hlad' mě. Tak se mi to líbí.“

Zjistil, že je mu to příjemné, ale ne natolik, aby se čas od času nepodíval na minutník na pracovním stolku, který odměřoval poslední minuty, jež zbývaly, než jí bude moct opláchnout hlavu. Pak jí vlasy vyfěnuje, aby se přesvědčil, že získaly sytý hnědý odstín, jak slibuje text na obalu.

Musí docílit té správné barvy.

Přidušeně vzlykla. „Já – neřeknu nic – nikomu. Prosím, neubližujte mi! Prosím vás, ne, moc prosím –“

V té chvíli zrovna zacinkal minutník a to vyloudilo na jeho tváři úsměv. „Konečně. Tak se podíváme, jestli jsme se trefili s odstínem.“

„Ne, Bože, prosím, neubližujte mi.“

„Ale no tak, Audrey, něco jsem ti o tom přece říkal. Já rozhoduju, kdy přijde čas na škemrání, jasný?“

„Audrey? Ale já – nejmenuju se Audrey.“

Mlčky ji propaloval pohledem.

Přejela si rty jazykem a rychle dodala: „Tak jo, dobře. Můžu být kýmkoli chcete, abych byla.“

„Nebud' směšná, Audrey. Kým jiným bys mohla být než sama sebou?“

„Jasně. Omlouvám se. Jen – zkrátka jsem zapomněla.“ Zalétla pohledem ke stolku s nástroji. „Asi to bude následek těch injekcí, že zapomínám.“

„Vážně? Hmm. Budu si muset pamatovat, že to má takové vedlejší účinky. Pro příště.“

„Cože?“

Sehnul se a zmáčkl tlačítko na boční straně. Stůl se začal pomocí hydrauliky pomalu naklánět, takže vidlice ve tvaru písmene y, kde byly připevněné kotníky, se zvedala a vrchní část zase trochu svažovala.

Zachvěla se a kousla se do spodního rtu, ale nevydala ani hlásku.

Muž přešel ke snížené straně stolu, speciálně upravené umyvadlo nastavil tak, aby stálo pevně pod její hlavou, a pustil vodu. Přidal teplou, až byla horká, jak maximálně snesl, a začal jí oplachovat vlasy.

Zalapala po dechu a křečovitě zaťala svaly, ale nevykřikla.

„Nezlob se, zlatíčko, musí se to dělat horkou vodou. Aby se vyplavily všechny chemikálie.“ Jak jí oplachoval vlasy,

na chvíli od mechanické činnosti vzhlédl a kochal se pohledem na její tělo.

Líbilo se mu, jak vypadala na jeho speciálním stole. Každá noha ležela zvlášť ve svém vlastním nerezovém žlábků, široké kožené pásky podložené ovčí kožešinkou držely její kotníky v něžném sevření. Žlábků se setkávaly – spíše to vypadalo jako písmeno u než y – asi dvacet centimetrů od jejího rozkroku, ale vymyslel to tak, že se tahle část dala sklopit, aby měl neomezený přístup k jejímu tělu. Nechal ten stůl udělat Audrey na míru a seděl jí perfektně.

Pokaždé jí skvěle padl.

Od boků zhruba k prsům byl stůl po stranách rovný a plocha relativně úzká a na každé straně vykukovalo z pod těla jen asi deset centimetrů nerezové desky. U ramen tvořil stůl téčko, takže její rozpažené ruce ležely opět každá ve svém žlábků a připoutané za zápěstí stejně jako kotníky.

Nad téčkem bylo místo už akorát na podpěrku pod krk, díky níž jí hlava visela přesně nad umyvadlem.

Pohled na Audrey, jak leží láskyplně připoutaná na jeho stole, vyvolal na jeho tváři široký úsměv. Dokonalé. Lépe už to nejde. Teda ještě se to vylepší, až bude úplně vydrhnutá a hladce oholená na všech správných partiích.

„Pane, prosím, ne –“

„Audrey, nepokoušej se mě rozzlobit. Pro všechno na světě, přece mi nebudeš říkat pane!“

Vzhlížela k němu s vykulenýma očima. „Hm... ty injekce. Já n-nemůžu si vzpomenout.“

„Miláčku. Vždycky mi říkáš miláčku, Audrey.“

„Omlouvám se. Mrzí mě to – miláčku. Už si to budu pamatovat, slibuju.“

„To doufám.“ Natáhl se pro šampon. „Nechci se na tebe hněvat a být zlý, Audrey. To bych vážně nerad.“

„Ne, miláčku,“ zašeptala. „To je to poslední, co bych si přála... Aby ses na mě zlobil.“

Existence brutálního sériového vraha sama o sobě Dani děsila, ovšem brutální sériový vrah, který navíc ovládá mimosmyslové vnímání, představoval doslova noční můru.

Nejen její, určitě by se z takového snu vzbudil každý zbrocený ledovým potem.

Marc nakonec pokrčil rameny, jako by chtěl shodit neviditelnou tíhu, a prohlásil: „Dobře, až to bude nutné, budeme se s tou možností – nebo pravděpodobností – muset vyrovnat. Prozatím se pustíme do práce, zjistíme si, jak pokročilo vyšetřování v Bostonu, a tady budeme pokračovat v pátrání. Má někdo něco proti?“

Nikdo nic nenamítal.

Když Marc promluvil k Hollis, nemyslel to jako otázku, ačkoli to tak formuloval: „Vy podáte hlášení agentu Bishopovi co nejdříve?“

„S vaším svolením za pět minut. Samozřejmě se jedná o neoficiální hlášení, teda aspoň pokud – nebo dokud – nenajdeme dostatek důkazů, kterými bychom přesvědčili ředitele, že se jedná o stejného vraha. Nebo dokud se to nedostane do médií a bude muset čelit tlaku z jejich strany.“

„Když to vezmeme realisticky, kolik času máme, než se rozpoutá mediální šílenství?“ zajímalo Paris.

Marc pokrčil rameny. „Dobře víš, že nemáme místní televizní stanici, a zdejší deník zrovna neproslul

novinářskými sólokapry. Navíc jsme tady docela izolovaní, takže sem ani nezajíždí moc cizích lidí. V Atlantě a dalších velkých městech kolem nás je momentálně dost rušno, což znamená záplavu zpráv.“

„Jenže dvě oběti brutální vraždy,“ vložila se do toho Dani, „představují významné zprávy bez ohledu, v jak malém městě ke zločinu došlo. Zvláště v dnešní době, kdy média skočí po jakékoli senzaci. Jakmile začnou lidi mluvit...“

Hollis pohlédla na šerifa s pozvednutým obočím. „Sice to z fotek není moc poznat, ale tipuju, že k vraždám došlo na docela odlehlém místě. Jak jste místo činu zajistili? Jak brzy to může prosáknout na veřejnost?“

„Moji lidé to nevyžvaní. Rodiny obětí se určitě, jakmile se o tom dozví, budou muset nějakou chvíli vyrovnávat se šokem. Bob a Karen neměli děcka, rodiče Becky jsou starší a spíš uzavřenější. Neumím si představit, že by někdo z nich šel do televize – a kdyby je média oslovila sama, že by vstřícně uvítali reportéry.“

„Myslíte, že by třeba nechtěli učinit veřejné prohlášení, volat po spravedlnosti? Zdá se, že to momentálně frčí.“

„Možná za pár týdnů nebo měsíců. Ale určitě ne hned.“

Hollis přikývla. „Je pravděpodobné, že osloví veřejnost v menším měřítku, že budou chtít čerpat ze svého okolí psychickou podporu? Třeba u lidí, s nimiž chodí do kostela, nebo tak něco?“

Marc vyhledal očima Jordana, ale ten potřásl hlavou a řekl: „Huntleyovi do kostela vůbec nechodí, aspoň co vím. A Bob Norvell se spíš lidí straní. Překvapilo mě, když se oženil.“

V místnosti zavládlo na pár minut ticho, pak se Paris zavrtěla a ozvala se: „Jsem jediná, kdo se cítí provinile, protože vím, co se stalo dvěma pohřešovaným osobám, zatímco jejich rodiny to ještě netuší?“

„Na to si zvykneš,“ snažila se ji uklidnit Hollis. Pak ale škubla rameny. „Vlastně ne, nedá se na to zvyknout. Aspoň mně se to zatím nepodařilo. Kdo o tom bude informovat pozůstalé?“

„Já osobně,“ oznámil Marc. „Pochopitelně až dostaneme nějaké výsledky, co se týká identifikace. Buď shodu se vzorky DNA nebo...“

... nebo najdeme ještě zbytky, co z nich chybí.

To nebylo třeba dodávat nahlas.

Proč jsi mě včera nevzala s sebou do svého snu, Dani?“ Dani s leknutím vzhlédla od složky, kterou studovala, a teprve tehdy si uvědomila, že s Markem zůstali v zasedací místnosti sami.

„Nepanikař,“ řekl chlácholivě. „Jordan vzal Hollis porozhlédnout se na místě činu, ale Paris bude určitě každou chvíli zpátky. Ale k tomu snu, Dani. Včera se ti zdál zase.“

„Neboj, nepokoušela se o mě panika.“ Chtěla mu ještě připomenout, že už spolu byli sami v jeho kanceláři, ale přeběhl jí mráz po zádech a musela se sama sebe ptát, jestli opravdu byli sami.

„Dani?“

Příliš do ní viděl – a to přesto, že nemohl využívat výhod mimosmyslového vnímání. Nejspíš v tom bude nějaká hloubka, pomyslela si.

„Jenže... i když jsem tě nevzala s sebou, stejně ses tam tentokrát objevil. Stal ses součástí toho věšteckého snu. Byls tam ty, Hollis a Bishop. A já používala Parisiny schopnosti.“

„Cože?“

Dani přikývla. „Zřejmě jsem je používala i předtím, akorát jsem si to včera v noci uvědomila poprvé. Že tam není, i když by měla být. I že mám její schopnosti. A nejen to. Zdá se, že Hollis je přesvědčená, že já... vládnu nějakou tajnou zbraní, takže ani nepotřebuji pistoli.“

„Počkej! Jak to, žes používala Parisiny schopnosti? Netušil jsem, že si je můžete... půjčovat. Myslel jsem si, že když jste spolu, tak se násobí jejich intenzita.“

„Neumíme je sdílet, teda aspoň jsme to v životě nezkoušely. Nikdy jsem nebyla jasnovidka, ani se u mě neprojevila Parisina sekundární schopnost. A jí se zase nikdy nezdály věštecké sny.“

„A ani nedokázala vtáhnout jiné lidi do svých snů?“

„Ne. Nikdy to neuměla. Jako děvka jsme se totiž o to pokoušely.“

„A od té doby už ne?“

Dani přelétl po tváři úsměv. „Časem to přestalo být naše malé zábavné tajemství a stal se z toho náš život. Prozkoumávat hranice našich parapsychických možností dlouho nepředstavovalo to nejdůležitější. Sice jsme se tomu samozřejmě trochu věnovaly, když jsme začaly pracovat pro Útočiště, protože John s Maggie tvrdí, že sourozenci můžou být nejlepšími partáky, a potřebovali si ověřit, jestli to platí i o nás.“

„A už jste to zjistili?“

„Ani ne. Vždycky jsme věděly, že když pracujeme spolu, každá jsme silnější. Přesně jak jsi říkal; já mám barvitější sny a Parisiny jasnovidecké vize jsou výraznější.“

„Ale nesdílíte schopnosti jedna s druhou.“

„Ani bych nevěděla, jak se o to pokusit.“

„Ale podle všeho to vypadá, že tvoje schopnosti se přinejmenším... rozvíjejí.“

„Možná. No dobře, tak pravděpodobně ano.“ Dani odevzdaně pokrčila rameny, ačkoli uvnitř zůstávala napjatá jako struna. „Když se člověk musí potýkat s tak náročnými situacemi, dá se čekat, že ho to změní.“

„Co tím chceš říct?“

Dani se do tohoto rozhovoru s Markem vůbec nechtěla pouštět, jenže stejně pokračovala. „Stejně jako pro členy speciální jednotky, i u nás v Útočišti platí, že nás většinou

povolají, až když zklamou běžné metody. V té chvíli se už většinou hraje vážně o hodně. Takže se přepínáme.“

„Tys to dělala vždycky.“

„Ale ne do té míry jako při práci pro Útočiště. Pravda je však taková, že vlastně neznáme své hranice. Vyšetřování, třeba situace, s jakou se potýkáme teď... svým způsobem testují, kam až můžeme zajít; věříme, že nějaká mez existuje. Možná ji i překročíme.“

„Jenže?“ Upřeně ji pozoroval.

„Jenže... někdy stejně výsledky nejsou takové, jak bychom si přáli. Když se přepínáme, vstupujeme v podstatě na neprobádané území, Marku. Chápej, máme co dělat s elektrickou energií a v lidském těle jí je dost, stejně tak v mozku. Když se ji snažíme ovládat, ne vždycky se to podaří tak, jak by si člověk přál.“

„Proto jsi mě nevzala s sebou do snu. Protože zjistila, že to může být nebezpečné?“

Váhavě přikývla. „Je to vzácná schopnost, takže toho o ní moc nevíme. Dobře, v podstatě nemáme skoro žádné informace. Ale podle teorie odborníků ze speciální jednotky a všech jejich lékařů jde o to, že když vtáhnu něčí vědomí do své mysli – kde dochází k vyšší elektromagnetické aktivitě, než je běžné – může to té osobě ublížit. Lidé bez mimosmyslového vnímání nejsou na takovou energii připraveni; na rozdíl od našeho mozku se s ní ten jejich neumí vypořádat, protože na to není stavěný.“

„Chceš říct, že se někomu doopravdy něco stalo následkem toho, žeš ho vzala s sebou do snů? Nebo je to všechno pouhá teorie?“

„Lidé s nadpřirozenými schopnostmi se většinou musí spokojit s pouhou teorií. A žít podle ní. Aspoň dokud se nestane něco strašného, kdy se teorie změní ve skutečnost. Navíc to dává smysl. Takže jediný, koho jsem od chvíle, kdy jsem začala pracovat pro Útočiště, vzala do snů, je Paris. Sama má dar mimosmyslového vnímání a navíc je moje

jednovaječné dvojče. Napadlo nás, že jestli to někdo může přežít bez úhony, pak určitě ona.“

„Mně to očividně taky nijak neublížilo,“ neodpustil si podotknout.

Dani znovu pokrčila rameny, tentokrát to bylo spíš škubnutí. „Třeba pro to existuje stejné vysvětlení jako pro fakt, že dokážeš u jiných lidí poznat, jestli a jaké mají mimořádné schopnosti.“ *Nebo možná proto, že nás spojovalo ještě úplně jiné pouto.*

„Anebo proto, že jsme se měli rádi,“ vyslovil to Marc nahlas.

„Možná,“ připustila Dani a snažila se mluvit stejně klidně jako on.

„To spojení mezi námi, Dani, pořád ještě existuje.“

„Jo,“ hlesla. „Vím o tom.“

Hollis postávala na zadní terase opuštěného domu na kraji původně roztomilého bazénku, kde se určitě muselo příjemně relaxovat, než z něj nějaká zrůda udělala krvavou lázeň a následně ho obklíčila žlutá policejní páska. Orgány a další tělesné pozůstatky byly odstraněny, ale pěknou kamennou dlažbu stále hyzdily krvavé skvrny, které pod žhavým georgijským sluncem zrezly, a v bazénu ještě zůstalo něco zarudlé vody.

A všude bzučela hejna much.

Když si Jordan všiml, kam Hollis upírá oči, odkašlal si a vysvětlil: „Odtok je ucpaný. Volali jsme na údržbu bazénu. Zřejmě si přizvou na pomoc firmu, která se stará o likvidaci nebezpečného biologického odpadu.“

„Dneska se každý na něco specializuje,“ prohodila neurčitě Hollis.

„A vaše specializace je komunikace s mrtvými.“

Hollis chtěla něco poznamenat ještě o tom, že jako nejčastěji krvácející člen speciální jednotky je taky expert na zranění, ale nakonec se rozhodla mlčet. Hlavně proto, že

zatím nedokázala posoudit, kolik toho ten (vážně moc pohledný) policista vydrží. Je sice bez diskuze, že zatím snášel všechno, co se na něj sesypalo, naprosto odevzdaně, jenže člověk nikdy neví, co může být ta poslední kapka.

„No jo,“ připustila, „jsem médium.“

„Z toho důvodu jste sem chtěla přijet? Protože doufáte, že některá oběť – se vám zjeví?“

„To zní, jako kdybych po nějakém simsala bim vykoukla zpod kouzelné opony,“ odpověděla suše.

„Nemyslel jsem to tak. Opravdu ne. Jen pořádně nevím, jak jinak to popsat.“

Hollis se krátce zamyslela a pak pokrčila rameny. „Asi je to nakonec jedno, jak se to řekne. Ale jinak máte pravdu, doufala jsem, že se mi třeba podaří něco zahlédnout. Nebo někoho. Na místě činu se mi to obvykle stává. Ne pokaždé, to zas ne, ale dost často na to, abych s tím tak trochu počítala.“

Jordan se rozhlédl – poněkud obezřetně – kolem. „A... jo? Vidíte někoho?“

„Zatím ne.“

„Hm. Takže ještě počkáme, jestli to chápu správně.“

Hollis vnímala v jeho hlase pobavení i zvědavost. „Řekněte mi jednu věc, strážmistře.“

„Prosím, říkejte mi Jordane. Já myslel, že už jsme se na tom domluvili.“

„Máte pravdu. Takže, Jordane, vysvětlíte mi, jak to že jste tak tolerantní vůči nadpřirozeným jevům? Většina policajtů s tím má problémy.“

„Vy jste taky u policie.“

„Přijde na to. Papírově asi jo, ale pracuji v jednotce, kde jsou samí senzibilové. Ale co vy?“

„Vyrůstal jsem v tom.“

Hollis otočila hlavu a zvědavě si ho změřila. „Nechcete mi tvrdit, že jste sedmý syn sedmého syna nebo něco podobného, že ne?“

Usmál se. „Kdepak, nic takového. Nemám na mysli žádné pochybné čáry máry. Moje babička nevěštila budoucnost jako cikánka, ale měla dar vidění. Ve zdejší oblasti je to docela běžné už několik generací.“ Když Hollis povytáhla obočí, dodal: „Okres se nejmenuje prophetský pro nic za nic.“ (prophet = prorok, pozn. překladatele)

„Hm, na to jsem při průzkumu nenarazila. Zajímalo by mě, jestli o tom ví Bishop.“ Hollis potřásla hlavou. „Ale do háje, samozřejmě že on to ví. Dani a Paris se tu narodily, že?“

„Přesně tak. Jejich matka byla médium zrovna jako vy. I Marc odtud pochází; v jejich rodině na sebe dar vzal docela zajímavou podobu. Sami přímo neovládají mimosmyslové vnímání, ale mají nadprůměrný čuch na lidi. Purcellovi vždycky věděli, komu můžou věřit a kdo jim věší bulíky na nos; i proto se jim dařilo v politice. A Marc je možná právě díky tomu tak úspěšný jako šerif.“

„Hm,“ zopakovala Hollis a prohlédla si jej ještě o něco pozorněji. „A co u vás? Babička měla dar vidění a dál?“

„A já nic.“ Pokrčil rameny. „Abych byl upřímný, nikdy jsem se nedokázal rozhodnout, jestli toho mám litovat, nebo mám být rád. Ale když se stýkám s lidmi jako jste vy, přikláním se spíše k tomu, že je to úleva. Zdá se mi, že pro většinu lidí to představuje spíše přítěž než dar.“

„Jak se to vezme. Já jsem došla k závěru, že je to od každého kousek. Někdy dar a jindy přítěž. Ale vždycky kvůli tomu člověk zažije nějaké dobrodružství.“

„To je asi rozumný způsob, jak na to nazírat.“

Sotva to dořekl, Hollis si uvědomila, že se něco děje. I po všech zkušenostech vždycky zareagovala stejně: po celém těle se jí naježily jemné chloupky, jako kdyby ve vzduchu proudila elektrická energie, a naskočila jí husí kůže, jako když někdo otevře dveře do průvanu.

Pomalů se rozhlédla kolem. Přestože věděla, že tu žádná mlha není, viděla ji stoupat ze země. Ačkoli ten strašidelný

úkaz přitahoval zrak, Hollis ho bez problémů ignorovala, když spatřila, jak z bazénu vystupuje ženská postava. Pomalu stoupala po žebříku, aniž zčeřila vodní hladinu.

Neměla na sobě plavky, ale pohodlné šortky a tričko s krátkým rukávem, na nichž nebyla mokrá ani nitka, přestože žena zdánlivě právě vyšla z bazénu se zarudlou vodou. V dlouhých světlých vlasech se dokonce nepatrně zalesklo slunce.

Hollis k neznámé přikročila – zjevení ji doslova pohltilo, takže úplně zapomněla na policistu po svém boku.

„Kdo jste?“ zeptala se. „Nepoznávám vás.“ Myslela tím podle fotografií pohřešovaných osob.

Žena se krátce ohlédla přes rameno na bazén za svými zády a řekla: „Už tam toho moc nenajdete.“

Hollis udivilo, že zjevení mluví úplně normálním hlasem, ale usoudila, že to v dané chvíli není podstatné. „Kdo jste?“ zopakovala.

„O mně zatím ještě nevíte.“ Žena se znovu se ohlédla přes rameno a ve tváři se jí mihl stín strachu. „To nevadí. Hledejte ji ve vodě. A dávejte si pozor, protože stopy, které vám nechává, nejsou tím, čím si myslíte.“

Hollis otevřela rty k další otázce – ze zkušenosti totiž věděla, že tahle zjevení netrvají dlouho, ale než mohla –

„Hollis?“

Sklouzla pohledem na Jordanovu ruku, kterou jí svíral paži, pak vzhlédla k jeho ustarané tváři, a zároveň si uvědomila, že se znovu oteplilo a cizí energie zmizela. Podívala se směrem k bazénu – bylo to, jak čekala.

Nikde žádná žena ani duch.

„Co se to sakra dělo?“ dožadoval se vysvětlení Jordan.

„Nejsem si úplně jistá,“ odpověděla Hollis váhavě. „Kdy se tu má objevit ta firma na údržbu bazénů, aby vyčistili odtok?“

„Měli by dorazit zítra nebo v pondělí.“

„Zavolejte jim,“ vybídla ho. „Požádejte je, ať určitě přijedou zítra. Co nejdřív.“

Apro tebe to spojení nic neznamená?“ nenechal se „odbyť Marc.

„A mělo by?“ Dani se ze všech sil snažila mluvit klidným vyrovnaným hlasem bez emocí. Ale byla to marnost nad marnost.

„To bys mi měla říct ty.“

„Co bys chtěl slyšet, Marku? Jestli na mě v Atlantě čeká nějaký muž? Buď klidný, nečeká. Nebo jestli se mi podařilo žít *normální* život, jak jsem si přála? Taky ne.“

„Dani...“

„Ale přesto jsem našla určitý klid.“ Jakmile spustila, nedokázala už přival slova zadržet. „Když jsem konečně pochopila, že se toho svého povedeného daru nezbavím, že i kdybych utíkala seberychleji a nevím jak daleko, stejně mu neuniknu. Když jsem se smířila s tím, že se můj spánek neobejde beze snů, že budu pravidelně mívát noční můry. A když jsem přijala zodpovědnost, která z toho vyplývá, protože Bůh nebo nějaká vyšší moc, nebo jen moje hloupé svědomí mi nedovolí, abych utekla, i když vidím věci, které mě k smrti děsí.“

Nuceně se zasmála a sama vnímala, jak nevesele to zní. „Jakmile jsem se s tím vším smířila a přijala to za své –“

„Nesmysl. S ničím ses nesmířila. A taky jsi vůbec nepřijala sama sebe.“

„Nevíš, o čem mluvíš.“

„Vážně ne? Dani, já jsem ten kluk, kterého jsi opustila, víš o tom? Patřím k tomu, před čím se snažíš prchnout.“

„Jestli si moc nelichotíš.“

„Chm, rozhodně to není nic, s čím bych se rád chlubil, to nemusíš mít obavy. Vlastně jsem musel být úplně na hlavu, když jsem neviděl, že už máš v podstatě sbaleno a jseš jednou nohou mezi dveřma, zrovna když já jsem si

blahopřál, že jsme náš vztah utužili až tak, že jsi ochotná podělit se se mnou i o své sny. A to doslova.“

„To jsem nechtěla,“ namítla se staženým hrdlem.

„Ale jasně že jo. Říkej si, co chceš, třeba tomu můžeš i sama věřit, Dani, ale už tenkrát jsi zkrátka testovala své schopnosti. A já vůl to pokládal za známku důvěry. Jenže o tu vůbec nešlo, aspoň ne o takovou, o jakou jsem stál. Tys akorát už tenkrát zkoušela, kam až můžeš zajít. Chtěla jsi zjistit, jestli mezi milenci existuje pouto, které nemůžou zažít ani jednovaječná dvojčata. Jestli je to spojení tak silné, že ti otevře dveře, které jsi předtím otevřít nedokázala.“

Dani sklopila oči a zírala do otevřené složky, ale slova – popisující jednu z bostonských vražd – se jí před očima rozmazala. Na prsou ji tížila nesnesitelná bolest a ani nevěděla, jestli vůbec dýchá.

Marc ještě tiše dodal: „Potřebovala jsi to zjistit. Ale když se ti to povedlo a ty dveře se rozletěly dokořán, vyděsilo tě to tak, že ses chtěla utéct hned poprvé. Přesto jsi našla odvalu zkusit to ještě jednou, teď už to chápu. Já... zkrátka žasl... úplně mě ta zkušenost uchvátila, tak jsem tě poprosil, ať to uděláme znovu. A tys souhlasila.“

Po nepatrné odmlce pokračoval: „Netušil jsem, oč tě vlastně žádám, co tě to stojí sil. A ty ses nikdy ani slůvkem nezmínila. Až po té poslední noci, kdy jsi mě vzala s sebou a zdál se ti věštecký sen.“

Dani konečně vzhledla a přes stůl se do něj zabodla pohledem. „Nedokázala jsem snést to zděšení, které se ti zračilo ve tváři, když jsme se probudili.“

Zavrtěl hlavou, ale neuhýbal pohledem. „Vyděsil mě ten sen – ne tvoje schopnosti. Nikdo přece nechce vidět, jak jeho matka umírá na strašnou chorobu, a přesně tos mi ukázala.“

„Vždycky se mi zdá o něčí smrti. Copak to nechápeš?“

„Chápu. No a? Mám ti to snad dávat za vinu? Dani, nikdy jsem nelitoval, žeš mi ukázala, co se stane, i když to bylo příšerné.“

„To ti nevěřím.“

„Já vím. Ale uvěříš mi. Až budeš mít zase dost kuráže to zkusit.“

Odhodlaně se nadechla. „V žádném případě tě s sebou nevezmu do tohoto snu. Už ses tam stejně jakýmsi způsobem dostal, jsi součástí té vize. Bůhví, co by se stalo, kdyby... kdybych...“

„Co bychom to zjistili?“

Dani se prudce postavila, až málem převrátila židli. „Ne! O to se vůbec nebudeme pokoušet. Ani dnes, ani nikdy jindy.“

Vyběhla směrem ke dveřím a málem porazila sestru, která je právě otevřela.

„Ty blaho.“ Paris vešla dovnitř a usadila se u stolu. „Čekala jsem, kdy to konečně bouchne. Díky.“

Marc s povzdechem namítl: „Nevím, jestli mi máš zač děkovat.“

„Udělals dobře. Věř mi. Je pár věcí, se kterými se Dani potřebovala vyrovnat, jenže si strašně dává záležet, aby mi poskytla dost prostoru, ať se vzpamatuju ze svých problémů, takže jsem jí nedokázala pomoci. A myslím si, že tobě se to právě možná povedlo.“

„Vážně? Protože mně se zdálo, že to v sobě pořád potlačuje a snaží se tomu vyhnout jak čert kříži.“

„Viděla jsem, jak se tvářila. Určitě si teď na dámském záchodě pěkně popláče.“

Marc se zaklonil do opěradla. „Tak teď se cítím úplně pod psa. Nechtěl jsem jí ublížit.“

„Neublížils jí, jen si s ní zatřásl, aby se probrala. A přesně to potřebovala jak sůl.“

„Jak to můžeš vědět? Vnímáš to snad díky svým jasnovideckým schopnostem?“

„To taky, ale hlavně,“ Paris nejasně propletla prsty jedné ruky, „jsme dvojčata. Netrap se, nic jí není. Ochromená strachem zůstala stát na křižovatce a tys ji popostrčil.“

„Nevím, jestli se mi to tvoje přirovnání zamlouvá.“
Paris se spokojeně usmála. „To nevadí. Mám jich milion.
Mohl bys mi, prosím tě, podat tu složku?“

Hollis počkala, až za ní zapadnou dveře hotelového pokoje, a teprve potom zavolala Bishopovi, aby podala hlášení – a že toho měla na srdci dost, ačkoli hodně informací jim nebylo moc užitečných, v tom lepším případě, nebo se rovnou jednalo o pouhé dohady, v tom horším.

Ale i ty měly pro speciální jednotku svou hodnotu, pomyslela si Hollis.

„Pokud Dani opravdu navázala spojení,“ vykládala šéfovi a využívala funkci hlasitého odposlechu, zatímco se přehrabovala v kufru, aby našla něco na sebe na večerní schůzku u Paris, kde budou všichni, co se účastní vyšetřování, u pizzy probírat všechny možné i nemožné nápady, „může nám to dost pomoci – anebo by to pro ni mohlo představovat vážné nebezpečí. Nebo taky obojí.“

„Mohlo by to být horší, pokud spojení mezi nimi vytvořil on.“

„Tak to bez diskuze. Dokážeme to nějak zjistit? Dřív, než se nám to vymstí?“

„Pohybujeme se na neprobádaném území, Hollis.“

„Jako v podstatě vždycky, že?“ Vzdechla si. „Prostě mi porad', co můžu zkusit.“

„Pokud s tím bude Dani souhlasit, mohla by tě vzít do svého snu. Třeba vy, ty nebo Paris, vycítíte přítomnost někoho dalšího.“

„Co když se ocitneme v jejím věšteckém snu?“

„Tak buďte strašně opatrné.“

Hollis se znovu neubránila povzdechu. „Šéfe, už ti někdo někdy řekl, že dokážeš člověka pekelně otrávit? Neobtěžuj se s odpovědí – je to jenom řečnická otázka.“

„Musíme zjistit, jestli mezi Dani a tím vrahem opravdu existuje nějaké spojení,“ pokračoval nevzrušeně Bishop.

„Jasně, já vím. A taky by bylo dobré vypátrat, kdo byla ta blondýnka, co se mi zjevila. Vrátili jsme se s Jordanem na stanici dost pozdě, takže jsem už o tom nestihla říct ostatním. Ale Jordan to zkoušel prověřit a zjistil, že máme hlášené další pohřešované osoby. Takže vlastně není o čem mluvit.“

„Říkala, ať ji hledáme ve vodě?“

„Přesně tak, ji. Jako kdyby mluvila o třetí osobě, alespoň to tak vyznělo. Jenže ona sama vylezla z bazénu. Který má mimochodem ucpaný odtok.“

„Pochybuji, že to myslela doslova, Hollis. Že v bazénu najdeme přímo pozůstatky té osoby, na kterou narážela.“

„No, Jordana to každopádně dost vyděsilo. Vsadím se, že tam nakluše hned ráno, aby sledoval práci lidí z údržby bazénů – i forenzní jednotky. Určitě se brzy dozvíme co a jak v tom odpadu našli.“

„Když vezmeme v úvahu, jak vypadalo místo činu, předpokládal bych, že se v bazénu najde něco podobného.“

„No jo. Do háje.“ Hollis se zachmuřila, pak prohodila: „Všechny ty změny v jeho pracovním postupu. Bud' začíná polevovat v ostražitosti nebo... nebo co?“

„Nebo se něco přihodilo, bud' přímo jemu, nebo v jeho životě. Mohl to způsobit odchod z Bostonu. Ale taky může příčina ležet někde úplně jinde. Ať je to co je to, každopádně to na něj má zásadní dopad a může to mít vliv na výběr obětí i na to, jak bude od této chvíle zabíjet.“

„Hm. Něco mi tajíš – o co jde?“

Bishop se nepokoušel zapírat. „Nic, co by ti pomohlo při vyšetřování.“

„Aha. Uvědomuješ si, že jednou se ti to tvoje tajnůstkářství škaredě vymstí?“

„Možná. Ale ne dnes.“

Hollis bojovala s pokušením namítnout, že dnešek už za chvíli končí a co zítra, ale nakonec se rozhodla na něj

nenaléhat – i když se musela hořce pousmát tomu, jak moc mu sama důvěřuje.

V poslední době nebylo lehké získat si její důvěru.

„Pošlu vám nový profil co nejdříve,“ slíbil Bishop. „Ale do té doby si hlavně dávej pozor. Sice nemusíš odpovídat jeho dosavadnímu typu obětí, ale stejně tak mu neodpovídá ani Dani a přitom dal jasně najevo, že ji chce. Všechno, co si myslíme, že o něm víme, se může měnit – nebo je třeba od základu špatně.“

„Jasan.“ Když Hollis ukončila hovor a sklapla telefon, prolétlo jí hlavou, že to zrovna nebyla moc uklidňující připomínka.

Zvlášť když vezme v úvahu Danin věštecký sen.

Dani by tu noc nejradši vůbec nešla spát, hlavně proto, že nechtěla, aby se jí něco zdálo. Večerní pracovní schůzka s Hollis a Paris nepřinesla nic užitečného a vědomí, že Bishop kompletně přepracovává profil vraha, jim taky nepřidalo.

Spíše naopak.

Možná proto jak Paris tak Hollis navrhly, aby je vzala s sebou do snů.

„Už jsi někdy brala dva lidi najednou?“ vyzvídala Hollis.

Dani zavrtěla hlavou. „Ani nevím, jestli to vůbec dokážu.“

Hollis usrkla vína a pak pozvedla číši jako na přípitek. „Já jsem každopádně pro, jestli to budeš chtít vyzkoušet. Pokud nás vtáhneš do toho věšteckého, třeba si zapamatujeme některé drobnosti, které ti unikly.“

„A když to bude obyčejný, úplně normální sen?“

Paris se zazubila. „Tak si zahrajeme na šmíráky.“

„Nech toho, Paris!“

Hollis se přidala: „Nechte mě hádat. Marc?“

Danny si odkašlala. „Paris to možná připadá jako velká legrace. Stalo se to jenom jednou; ani nevím, proč se mi o něm zrovna tu noc zdálo, protože už jsem ho neviděla několik let.“

„Napadlo tě někdy,“ ozvala se Paris, „že v tom můžu mít prsty já? Myslím v tom, že se ti zdálo o Markovi.“

„Cože? A jak, prosím tě?“

„Ále, Maggie mi navrhla, ať něco zkusím – to jsme byly v Útočišti relativně krátce.“ Paris zdviženou dlaní zarazila Daniny protesty, k nimž se evidentně chystala. „Nesmiš jí to mít za zlé. Poradila mi, ať zkusím myslet na něco nebo na někoho, s kým jsi měla silné pouto, a abych se na to soustředila, až budu usínat tu noc, kdy s tebou budu sdílet sny. Tak jsem to udělala.“

„Tys myslela na Marka?“

„No, když ty ses tak vehementně vyhýbala i pouhé zmínce o něm, tak mě napadlo, že k němu stále něco cítíš. Takže jsem se soustředila na něj.“ Pousmála se. „Nečekala jsem, že se ocitnu v až tak vášnivém snu, ale –“

„Ježíši, Paris.“ Dani cítila, jak jí do obličeje stoupá barva a horkost a v duchu děkovala vyšší moci, že dokázala ten sen docela rychle ukončit. Teda alespoň vyšoupnout z něj Paris. A proč se jí vůbec zdál o Markovi erotický sen? Vždyť tenkrát už pro ni byl minulostí.

Dávno se přes jejich vztah *přenesla*.

Hollis navrhla: „Dnes večer ale nebudeme myslet na Marka, jo? Ne že bych tě chtěla nějak připravit o potěšení, Dani, jenom –“

Dani zvedla ruku, aby ji umlčela. „Není třeba nic vysvětlovat, vážně. Hele, já ani nevím, jestli vás budu schopná s sebou vzít obě dvě.“

„Aspoň to zkusíš.“ Hollis dopila víno a dodala: „Jedna z Bishopových mnoha teorií tvrdí, že když je na malém prostoru hodně senzibilů, a když se ještě všichni soustředí na stejnou věc, jejich energie se jaksi... překryje a znásobí. Pak se může stát spousta podivných věcí, ale obvykle opravdu dojde k tomu, že to určitým způsobem pohne jejich schopnostmi. Takže i kdyby se ti nepodařilo vtáhnout nás do

svého snu, třeba nám už to samotné úsilí pomůže nebo se díky němu můžou rozvinout tvoje schopnosti.“

Paris projednou zvažněla. „V čem nám to může pomoci?“

„Co já vím. Všechny se podílíme na vyšetřování. Třeba zjistíme, kdo je ten vrah nebo kde se skrývá. V podvědomí dřímá obrovská síla, a v podvědomí senzibilů ještě větší. Když se nám podaří překročit hranice, které nás svazují, protože v bdělém stavu si samy myslíme, že to nemůžeme dokázat... tak se může stát cokoliv.“

Hranice. Kde leží ty moje? pomyslela si Dani. Nikdy se nad tou otázkou v podstatě nezamýšlela, i když ji o to žádali.

Paris se ozvala: „Když říkáš *cokoliv*, tak mám obavy, že to vždycky nemusí být pro dobro věci.“

Hollis bez váhání pokývala hlavou. „Máš pravdu, skrývá to v sobě určité riziko. Vždycky, když používáme své schopnosti, je to trochu riskantní. A sny v podstatě představují území nikoho, zvláště pro senzibily. Takže tam na sebe můžou energie vzájemně působit nepředvídatelným způsobem.“

Dani si povzdechla: „Nechceš mi znovu vysvětlit, jak se to dá brát jako prospěšná věc?“

„Vždyť víš,“ nenechala se zaskočit Hollis. „Ať už se nám to líbí nebo ne, naše schopnosti se stále rozvíjejí. Tím, že je používáme, nebo se je snažíme využívat, testujeme, kam až můžeme zajít. Osobně nerada chodím na hřbitov. Aspoň od té doby, co se u mě probudilo mimosmyslové vnímání. Ale stejně tam čas od času zavítám, protože nechci, abych se na nějakém místě bála použít svůj dar.“

„Já nemám na vybranou; sny se mi zdají, ať chci nebo ne,“ konstatovala Dani.

„Ale na tobě záleží, jestli vezmeš do svých snů někoho dalšího. A vsadím se, žeš to za život mockrát nezkusila. Je to tak?“

„Máš pravdu.“

„A většinou se to odehrálo, když jsme byly ještě malé,“ doplnila Paris.

Hollis s pokrčením ramen poznamenala: „Pokud nějaký sval necvičíš, tak ochabne. Určitě nechceš, aby ochablo něco, co ti může jednoho dne zachránit život. Samozřejmě je to tvoje rozhodnutí, ale u většiny z nás se jedná o to, že nechtějí ztrácet kontrolu.“

„Když já nevím,“ reagovala Dani vyhýbavě. „Zamyslím se nad tím.“

Nechtěla přiznat, jakou v ní už pouhá představa, že by někoho měla vtáhnout do věsteckého snu – zvláště tohotohle –, vyvolávala hrůzu, což nedokázala nijak vysvětlit.

Přesto když se ten večer neustále převracela v posteli, vnímala policejní vůz, který je dovezl domů a přes veškeré protesty z její strany zůstal zaparkovaný před domem, aby na ni Markovi podřízení mohli dávat pozor. Připomínka potenciální hrozby jí dodala odvahy, aby zkusila prověřit své hranice.

Navíc si musela přiznat, že jí Hollisina výzva nebyla příjemná, a nejen proto že nechtěla ztratit schopnost, které pořádně ani nerozuměla. Hlavně tu byl ten slizký hlas, co se jí vloudil do hlavy, a vyvstávala důležitá otázka komu – nebo čemu – patří.

Možná jí Paris a Hollis pomůžou identifikovat ho někde v hloubi její spící mysli.

A co kdyby jim společné snění opravdu nějak pomohlo zjistit totožnost vraha, nebo ho dokonce najít, a vyhnout se tak ohnivému konci Daniny noční můry? To přece stojí za to, aby to zkusila.

Dokázala by si odpustit, kdyby to neriskla a pak se to, co viděla, doopravdy stalo?

V žádném případě.

Navíc obě ženy vládnou nadpřirozenými schopnostmi, takže je nepravděpodobné, že by jim její energie mohla ublížit. No ne?

No jo.

Dani se přestala převalovat a donutila se uvolnit. Zavřela oči a soustředila se na uvolňovací a meditační techniky, které se naučila, zatímco celou dobu se snažila udržet v mysli otázku, kdo je vrah a kde se skrývá.

Holky, jdeme na to.

No vida, tohle je něco nového.“ Dani zjistila, že se „nachází na křižovatce dvou zdánlivě nekonečných chodeb; leskly se dokonalou čistotou, a všechny lemovaly řady zavřených dveří, takže to vypadalo jako v nemocnici.

„Hele,“ podivila se Paris, která se objevila po její pravici, „já myslela, že vždycky začínáš na nějakém známém místě, aby ses měla od čeho odpíchnout. Tohle mi vůbec nepřípadá povědomé.“

„Ani mně ne,“ ozvala se Hollis z levé strany.

„Vždycky začínám na nějakém známém místě,“ hlesla Dani a narůstala v ní nejistota. „Ale tady jsem v životě nebyla.“

„Tvoje podvědomí nás sem určitě nepřivedlo bezdůvodně,“ poznamenala s pokrčením ramen Hollis. „Jsme tři na čtyři chodby, navrhuju, ať se rozdělíme.“

„Ne!“ vykřikla Dani. „Zůstaneme pohromadě, vždycky musíme mít jedna druhou na dohled.“

„Je to jedno z jejích pravidel,“ vysvětlila Paris. „Má strach, že by se v jejím snu někdo mohl ztratit.“

„A ty snad víš jistě, že k něčemu takovému dojít nemůže?“ obořila se na ni Dani.

„Jenom jsem myslela, že pud sebezáchovy by návštěvníka zřejmě vytáhl, i kdybys nebyla poblíž, abys ho popostrčila,“ bránila se Paris.

„Jo, jenže jistě to nevíš. A já si vážně nepřiju, aby se něčí podvědomí usídlilo v mých snech. Pěkně děkuju.“

„Dobře, jako bych nic neřekla.“

„Jsem ráda, že nemám žádné sourozence,“ nechala se slyšet Hollis. „Hele, když se teda nerozdělíme, aspoň si hodíme desetákem nebo tak něco. Vím, že ve snech se čas řídí jinými zákonitostmi než ve skutečnosti, ale mně sny obvykle končí právě v nejlepším, takže neztrácejme čas hádkami, když můžeme hledat nějaké stopy po tom hnusákovi – a jeho možném spojení s Dani.“

„Věděla jsem, že máš ještě další důvod, proč to chceš zkusit,“ vyhrkla Dani.

„Byl to Bishopův nápad. Ale má pravdu; třeba se nám podaří to spojení objevit, pokud vůbec existuje.“

Dani pokrčila rameny a uvědomila si, že jako obvykle ve snech, i teď je klidná a její původní nejistota se rozplynula. Vybrala chodbu, k níž stála obrácená tváří. „Půjdeme tudy. Ne že bych měla představu, co vlastně hledáme. Pochybuju, že najdeme jeho.“

„Třebas nějakou jeho podobu.“ Hollis zkusila otevřít první dveře po levé straně. „Jsou zamčené, zatraceně.“

„Tyhle taky,“ hlásila Paris zprava.

Dani zaváhala, ale pak se vydala dál. „Možná jsou všechny zamčené. Třeba moje podvědomí vůbec netuší, co dělat.“

„Dani, asi bysme se měly zastavit a zamyslet se nad tím.“ Paris se dotkla sestřiny paže a obě odskočily.

„Auvajs! Paris –“

„Co se stalo?“ chtěla vědět Hollis.

„Promiň, já zapomněla.“ Paris se obrátila se k Hollis. „Moje druhořadá schopnost. Jsem vodič energie. Normálně ve dne s bídou maximálně ruším rádio, když ho držím oběma rukama, ale ve spánku se to projevuje mnohem silněji.“

„A když je navíc ještě se mnou,“ dodala Dani, „je to ještě silnější. Netušíme proč.“

Hollis to sice zaujalo, ale než stihla něco říct, všechny zaskočil srdceryvný výkřik.

Křik mučené ženy, který náhle ustal, jako by ho utřásla mrazivá čepel.

Ozvěna ho roznášela chodbami, odrážela se od chladných stěn, až se nakonec zdálo, jako kdyby těch výkřiků byly desítky, stovky, nekonečný křik je doslova pohltit.

„Kde...?“

„Nedokážu určit –“

Dani...

„Dani, teče ti krev z nosu.“

Dani se tentokrát vzbudila schoulená na boku, hlava jí třeštila jako ještě nikdy předtím. Pokusila se zvednout na lokti a zarazilo ji, jak je celá ztuhlá a rozbolavělá.

Pak ucítila ještě něco a sáhla si na obličej, kde prsty narazily na vlhkost kolem nosu a úst.

Když ruku odtáhla, spatřila na konečcích prstů krev. Zašátrala po krabici papírových kapesníků na nočním stolku a jeden si přidržela u nosu a pohlédla na dveře ložnice – přesně ve chvíli, kdy se v nich objevila Paris.

Ta taky nevypadala dvakrát dobře; sice jí netekla krev z nosu, ale byla bledá jak stěna a v očích měla zvláštní ztrápený pohled.

„Zrovna volal Marc,“ oznámila. „Máme další pohřešovanou osobu.“

Pátek, 10. října

Ale není to Marie Goodeová?“ zeptala se Dani, když „Marc vkročil do zasedací místnosti.

„Ne, ta je pořád mezi námi a úplně v pořádku. Teda pod policejním dohledem a plánuje výlet na Floridu, že by chvíli zůstala u rodičů, ale jinak je v pohodě.“

„Kdo je ta pohřešovaná?“ vyzvídala Hollis.

„Jmenuje se Shirley Arledgová,“ odpověděl Marc. „Pětadvacetiletá, necelý metr šedesát, padesát kilo, drobná postava. Další modrooká blondýnka. Její manžel se právě vrátil ze služební cesty z Atlanty a zjistil, že je pryč. Nenašel žádný vzkaz, ani nechybí její oblečení nebo zavazadlo, auto stojí zaparkované na příjezdové cestě a – což považuje za nejdůležitější – v domě zůstal jejich kocour, bez kterého by v životě neodešla.“

„Víme, jak je to dlouho, co zmizela?“ zajímala se Hollis. Stejně jako Paris vypadala vyčerpaně a od chvíle, kdy před pár minutami dorazily, se chovala poněkud roztržitě.

Dani trápily výčitky svědomí.

„Těžko říct. Manžel odjel v úterý a prý nebyli domluvení, že si budou volat, když vycestoval jen na pár dnů, ale měla v plánu během týdne trochu spořádat zahradu, aby byla připravená na zimu. On tvrdí, že si budovala hnízdečko, pokoušeli se o miminko.“

„Kristepane,“ zamumlala Hollis. Hleděla na fotografii Shirley Arledgové a nevědomky zakroutila hlavou. Nebyla to žena, s níž se setkala u bazénu na místě činu.

Marc ještě dodal: „Jordan před chvílí volal a hlásil, že na cihlovém chodníčku za domem našli koš se zahradním nářadím. Z čehož sice vyplývá, že na zahrádce pracovala, ale nikde neobjevili nic, co by nasvědčovalo zápasu nebo vůbec nějakému násilí. Poslal jsem tam i Terezu, ale pochybuju, že najde nějaké forenzní důkazy.“

„V jakém stavu byla ta kočka?“ napadlo Dani. „Měla hlad nebo ne?“

„Ne, ale to nám taky moc nepomůže. Používají totiž takový ten automatický dávkovač na granule, ve kterém je vždycky dost žrádla aspoň na týden. Shirley měla ve zvyku ho každé pondělí doplňovat.“

Dani už už chtěla něco poznamenat, ale nakonec si to rozmyslela.

„Co je?“ nenechal se zmást Marc, který vnímal spodní proudy v místnosti.

Nebo v ní zkrátka četl jako v otevřené knize, což Dani nebylo nijak příjemné.

„Nejsem polda,“ odbyla ho.

„No a? Dani, jsi tu od toho, abys přispěla k vyšetřování, a to znamená, že se máš podělit o všechny sny, myšlenky, dohady nebo pocity, které se k případu vztahují a mohly by být důležité. Vážím si tvé intuice. Tak ven s tím.“

„No dobře. Při všem, co je mi svaté, sice doufám, že se pletu, ale předpokládejme, že Shirley Arledgová se stala nebo se teprve stane jeho třetí obětí tady ve Venture.“

„Dost možná i čtvrtou,“ přerušila ji Hollis a stručně objasnila, co se jí přihodilo předchozí den na místě činu.

„Jste si jistá, že Shirley není ta žena, kterou jste viděla?“ zeptal se Marc a přisunul k ní fotografii.

Hollis mlčky zavrtěla hlavou a zvedla se od stolu, aby přišpendlila podobiznu nové pohřešované na nástěnku vedle Becky Huntleyové a Karen Norvellové. „Jsem si naprosto jistá. Nevím, kdo to může být, ani proč dosud nikdo nenahlásil, že zmizela, ale klidně bych se vsadila, že je jednou z obětí našeho vraha.“

„Prcek šel na místo činu spolu s těmi lidmi, co se starají o údržbu bazénů,“ poznamenal Marc. „Jordan všechny zbuntoval hned ráno; ta vaše vidina ho zřejmě dost vyděsila.“

„Nebo jsem ho trošku vystrašila přímo já,“ připustila kajícně Hollis. „Pohled na médium, když se zrovna pokouší komunikovat s duchy, prý dokáže s lidmi zamávat.“

„To nic. Za hodinu nebo dvě zjistíme, jestli se v bazénu nachází nějaký opravdický důkaz.“ Marc pohlédl na Dani. „Takže pokud je Shirley další obětí...?“

„Tak možná víme, co vrah dělal celé ty týdny od zmizení z Bostonu. Třeba zamířil rovnou sem, našel si nějaké

bezpečné místo – nebo už ho třeba měl a jenom si ho připravoval. A pak si začal vybírat oběti.“

„Vydal se na lov,“ souhlasila Paris. „Jenže to vypadá, že si nevybírá jednu po druhé, ale spíš jako kdyby si vyhlídl... skupinu potenciálních obětí. Už když sebral tu první, měl o všech dost přesné informace.“

„To dává smysl,“ přisvědčila Dani. „Zrovna jako v Bostonu. Vždycky ty ženy unesl při jejich každodenní činnosti a pokaždé to měl skvěle načasované; byly venku, nechráněné a nikde žádný svědek. Nikdy nemusel páčit dveře, ani rozbít okno, aby se k nim dostal.“

Hollis přikývla. „To se rozhodně nedá připsat náhodě. Ani u zdejších tří případů a už vůbec ne u těch dvanácti v Bostonu.“

„Ale v Bostonu neměl mezi jednotlivými obětmi čas na nějaké stopování; stejně tak tady si už nedává velké přestávky,“ namítl Marc – ale pak pokýval hlavou. „Jasně. Neznámá x: Nevíme, jestli je nebo není senzibil. Předpokládám, že tím na sebe upozornil Bishopa, je to tak? Jednal příliš rychle, než aby měl mezi útoky dost času na sledování zvyků své kořisti. Ale přesto se mu podařilo všechny zastihnout v ideální dobu na ideálním místě, když se naskytla nejlepší příležitost. Vždycky byly v danou dobu přesně tam, kde je chtěl mít, kde je očekával. Jako kdyby se tam objevily nějakým kouzlem.“

„Nebo to zkrátka věděl,“ hlesla Dani.

Hollis přikývla. „Tradicionalističtější tvůrci profilů zastávají názor, že vrah si pravděpodobně vybral většinu obětí, pokud ne rovnou všechny, hned ze začátku. Že se předem seznámil s jejich zvyky a každodenním programem; dávno předtím, než začal vraždit. Což sice dává smysl, avšak šikovně se to vyhýbá několika případům, kdy byla oběť sama a bezbranná – a přitom se nejednalo o její pravidelné pochůzky – a on ji jak z uděláním vyhmátl. Jednou by se mu možná mohlo poštěstít. Ale určitě ne víckrát.“

Paris zaklapla složku a odsunula ji od sebe s nepatrným úšklebkem, který si ostatní nejspíš vyloží jako známku znechucení, pomyslela si Dani, a ne jako reakci na nesnesitelnou bolest hlavy, jak tomu je ve skutečnosti. „A pak došlo na Annii LeMottovou,“ poznamenala. „Pokud dobře chápu, co se tu píše, tak se i odborníci na profily shodují, že neměl zájem octnout se v záři reflektorů a že by jí dal pokoj, kdyby tušil, o koho se jedná.“

Marc znovu vznesl námitku: „Ale jak by to mohl nevědět? Jestli ovládá mimosmyslové vnímání a s jeho pomocí vyhledává oběti?“

„Jeden by si to myslel.“ Hollis se zamračila, ale nedívala se na nikoho konkrétně. „Zatraceně, není divu, že se Bishopovi ještě nepodařilo najít na toho grázla nějakou páku.“

Dani si promnula zátylek v marné snaze ulevit ztuhlému krku, ale hned přestala, když si všimla, že ji Marc sleduje. „Myslím, že se to navzájem nutně nevylučuje. Berte to tak: jestli není senzibil a vážně musel strávit čas pozorováním zvyků svých obětí, stejně je v několika případech přepadl na místě, o kterém nemohl předpokládat, že tam budou, protože se zrovna odchýlily od svého běžného dne. Pokud naopak budeme předpokládat, že měl takové štěstí, protože ovládá mimosmyslové vnímání a všechny oběti vypátral s jeho pomocí, pak jediný, kdo nezapadá, je Annie LeMottová. Protože představovala díky svému původu nebezpečnou volbu, a jestli je senzibil, tak to měl vědět.“

„Třeba ji nedokázal prokouknout,“ navrhla Paris. „Ani nejsilnější senzibilové nefungují na sto procent.“

„To je samozřejmě pravda,“ souhlasila Hollis. „Navíc někteří lidé mají obranný štít, ať už přirozený nebo si ho vytvořili někdy v průběhu života, aby se před něčím chránili, a ani člověk se silnými schopnostmi se přes takovou zábranu nedokáže dostat.“

Paris přikývla. „Přesně tak. Takže i když je senzibil a má k dispozici více prostředků než my, nemůžeme tušit, kde leží jeho hranice. Určitě nějaké má, pokud připustíme, že je to člověk alespoň z biologického hlediska. Takže zkrátka rozhazoval sítě, už měl jedenáct zářezů, a jestli si dobře vzpomínám, tak mezi jedenáctou obětí a přepadením Annie LeMottové uplynul skoro týden.“

Hollis pokývala na souhlas. „Jo. Všichni v Bostonu byli jak na jehlách a jen málo žen se odvážilo vyjít ven bez doprovodu.“

„To znamená, že v tomhle mu štěstí nepřálo. I když se to kořistí jenom hemží, žádná však není zranitelná, nechráněná, sama, pak si dravec nemůže dovolit vyjít ze svého úkrytu. Přesto strašně moc potřebuje potravu.“

Dani se otřásla. „Já chápu, že to přirovnání ke světu zvířat zřejmě sedí, ale –“

„Promiň. Nicméně je na lovu, teda na obchůzce a úplně náhodou mu zkrří cestu Annie.“ Paris se zamračila. „Víme, co dělala venku sama?“

Hollis přikývla a spustila: „Ten večer šla s kamarádkou do kina. Jely spolu, seděly spolu, dávaly si pozor, aby jedna druhou nenechala ani na chvíli o samotě, přesně jak jim radily policejní výzvy. Pak se vrátily – opět společně – do obytného bloku, kde obě bydlely. Asi za půl hodiny si nějaká sousedka všimla, že viděla Annii jít se smetím. A to bylo naposledy, co ji někdo zahlédl.“

Paris mírně zavrtěla hlavou, jak ji z koumání nad záhadou vytrhla skutečnost, že byl zmařen mladý život. „Páni, člověk dělá všechno, jak má, a pak uklouzne na něčem tak banálním.“

„Takový je život,“ poznamenala Hollis. „Nebo osud, pokud v něco takového věříte. Protože nejen že si Annie na pár nepatrných minut odskočila jen na pár metrů z bezpečí svého vchodu, ale jako z udělání zrovna byla přesně jeho typ a on se zrovna nacházel poblíž a z nějakého záhadného

důvodu nedokázal odhadnout, že se právě dopouští své první velké chyby.“

Tímhle tempem,“ povzdychl si Gabriel, „tady budeme věčnost.“

Nesmíme se tu dlouho zdržovat. Sám jsi to říkal: za chvíli si začnou všimát všech cizích lidí. Hlavně až se dozví o těch obětech.

„Musím uznat, že se šerifovi daří udržet jazyk svých podřízených na uzdě, klobouk dolů.“ Gabriel se krátce poradil s mapou a pak se s přimhouřenýma očima zahleděl do dálky. „Ta bývalá textilka se nachází přímo uprostřed vilové čtvrti. Za bílého dne tam nemám šanci nepozorovaně proklouznout.“

Tak se tam kouknu já v noci.

„Dobře.“ Udělal si vedle kroužku na mapě nenápadnou značku. „Skoro u každého baráku mají psa, tak si dávej bacha.“

Psi mě mají rádi.

„Hlavně to dávají hlasitě najevo, když jsi poblíž. Já jen, že když se budeš uprostřed noci pokoušet o vloupání, tak bys nemusela vzbudit celou čtvrť, jasný?“

To víš, že jo, Gabrieli.

„Taková pokora ti vůbec nesedí. A hlavně lžeš, jak když tiskne,“ nedal se zmást. Přeložil mapu a naklonil se nad kapotou džípu, aby na ni lépe viděl. Ustaraně stáhl obočí,

sehnul se k ruksaku pro svůj laptop a postavil ho na mapu.
„Musím ti říct, že je to fakt zvláštní místo.“

Proč myslíš? Chci říct, kromě toho, že tu řádí sériový vrah, mi to připadá jako úplně normální městečko.

„S neskutečným množstvím kostelů.“

Malá jižanská města se obvykle honosí spoustou svatostánků.

„Ehm. S názvy jako Církev Věčného ztracení?“

Děláš si legraci.

„Kdepak.“

Hmm. Třeba je to baptistická verze Panny Marie sedmibolestné, nebo tak něco.

„To se mi nezdá.“

Proč ne?

Prsty se mu horečně míhaly po klávesnici, aniž to nějak odvádělo jeho pozornost od rozhovoru. „Každý baptistický kostel, co znám, je jako ze škatulky: vyleštěné lavice, vysoký koberec, záplava květin a někdy i mozaiková okna. Pochybují, že bys něco z toho našla v kostele Věčného ztracení.“

Ale proč?

„Protože,“ Gabriel se dramaticky odmlčel, „podle nejnovější mapy tato církev momentálně sídlí v bývalé sýpce a z informací, které jsme dosud sesbírali, vyplývá, že zdejší pastor, jistý reverend Jedidiah Butler, se za posledních pár měsíců několikrát dostal do křížku s městským úřadem. On totiž trvá na tom, že tam bude provádět bohoslužby tak, jak to tam je, zatímco město požaduje, ať to uvnitř buď předělá nebo nechá celé postavit znovu.“

S městskými úředníky je lépe se nehádat. Pokud na tvé straně nestojí sám Bůh.

„Jo, akorát si nejsem jistý, že tenhle týpek ho má na své straně.“ Gabriel se zamračil na obrazovku laptopu. „Před patnácti lety po něm šla kalifornská policie. A nebylo to kvůli organizování protestních akcí za svobodu vyznání.“

Nenapínej mě.

„Asi tušíš. Zdá se, že našeho milého pastora podezírali z vraždy manželky.“

* * *

Včera v noci to bylo... moc divné,“ promluvila Dani „tiše, zatímco sledovala, jak lidé ve speciálních ochranných oblecích obezřetně pracují kolem bazénu obehnaného policejní páskou.

„To mi povídej,“ přitakala Paris. „Ještě teď mi třesť hlava. Co ty, Hollis?“

„Mně taky.“ Hollis se tvářila zachmuřeně. „Klame mě paměť, nebo jsem tam kromě našich hlasů zaslechla ještě něčí?“

„Těžko říct,“ zareagovala Paris s pokrčením ramen, „v tom jekotu by všechno zaniklo.“

„Ty jsi jasnovidka a nic jsi nezachytila?“

Paris zaváhala a po očku se podívala na Dani. „No...“

„Byl tam.“ Dani pohlédla na obě ženy a nepřesvědčivě se usmála. „Jo, tentýž hlas jako předtím. Určitě patřil jemu. Přemýšlela jsem o té... křižovatce chodeb v našem snu. Tak trochu mi připomíná střed pavučiny.“

„Další past,“ prohodila Hollis.

Dani přikývla. „Přemýšlím o obětech z Bostonu... A tady. Tady mi to připadá, jako kdyby pokaždé nastražil past, a pak už jen vyčkává, až se do ní ta žena chytí.“

„Máš pocit, že tohle nám naznačuje symbolika tvých snů?“ zajímala se Hollis.

„Já nevím, jaký mám pocit, akorát že... cosi mi pořád uniká. Něco zásadního.“

Marc se k nim připojil zrovna včas, aby zaslechl Danina poslední slova, ale místo aby to nějak komentoval, postupně probodl očima jednu po druhé a řekl: „Prozradíte mi, co jste vy tři včera večer vyváděly? O Hollis to nemůžu tvrdit jistě,

ale ani Dani, ani Paris jsem nikdy neviděl pít tak, aby měly opici ještě druhý den – a přesně tak vypadáte.“

„Ráda bych se spravedlivě rozhořčila,“ ozvala se Paris, „ale když se na ně dívám – a sebe jsem viděla ráno v zrcadle – musím s tebou souhlasit.“

„Sdílely jsme sny,“ vysvětlila Dani stručně.

„Všechny tři najednou?“

Dani s uhýbavým pohledem přiznala: „Ano. Doufaly jsme, že třeba něco zjistíme.“

„A zjistily jste?“

Tentokrát odpověděla Hollis: „Objevily jsme akorát další symbolickou past, změt' chodeb naplněných křikem. A možná tam zazněl i stejný hlas, co Dani slyšela předtím.“

„Byl to on,“ prohlásila Dani s jistotou. „Akorát mě zavolal jménem, až úplně na konci, než jsme z toho snu vystoupily.“

„To se mi nechce líbit,“ řekla Hollis. „Sice nemám své schopnosti od narození, ale nemusím být odborník, abych pochopila, že slyšet ve své mysli hlas nějakého zloducha nevěstí nic dobrého.“

„Třeba jen začínám bláznit,“ namítla Dani a zdaleka to nemyslela jen z legrace.

Než mohl kdokoli něco říct, vyrušil je příchod Prcka. „Mám dobrý zprávy, špatný zprávy a pak i nějaký hodně zvláštní zprávy. Ty dobrý: v bazénu jsme nenašli žádný další tělo.“

„A špatná zpráva?“ zeptal se Marc.

„Že odpad ucpalo totéž, co jsme objevili ve středu. Tělesný pozůstatky, který nejde identifikovat na první pohled. Dokud nedostaneme výsledky z laborky, nemůžu nic tvrdit jistě, ale tipuju, že nemáme novou oběť.“

„A co ty zvláštní novinky?“ chtěla vědět Hollis.

Prcek zvedl průhledný igelitový sáček, aby všichni viděli stříbrný náramek uvnitř. „Hodně divný je, že jsme našli další šperk, a tentokrát je na něm vyrytý jméno. Jenže nepatří ani

jedny z našich obětí, a dokonce ani pohřešovaným osobám, který tu máme nahlášený – teda alespoň co já vím.“

„Co je tam za jméno?“

„Audrey.“

Marc vzal sáček a chvíli studoval jeho obsah; pak ho podal Dani. „Mně to absolutně nic neříká. Zkuste se na to podívat vy.“

Dani si prohlížela jemný šperk, na němž bylo vyryto úhledným elegantním písmem jméno pravděpodobné majitelky.

Z předmětů skoro nikdy nic nevyčetla a tenhle taky zůstal němý. „Je mi líto, já taky nic.“ Předala náramek sestře.

Okamžitě poznala, že Paris něco vycítila. Ale Paris pouze mlčky převracela sáček v dlaních a za chvíli ho s pokrčením ramen podala Hollis.

Dani to nekomentovala, jen se dívala, jak Hollis vrací sáček Markovi – což Hollis udělala také s pokrčením ramen – a ten ho předává zpátky Prckovi.

„Třeba z toho vyčtou něco v laborce,“ dodal Marc. „Díky, Prcku.“ Pohledem provázel podřízeného za pásku u bazénu, teprve pak se obrátil k Paris. „Co jsi vycítila?“

„Nějak se mi nelíbí, že mě máš tak přečtenou,“ ohradila se zamračeně.

„Nevidím do tebe. Ale do Dani ano – svým způsobem.“ Pohlédl na ni. „Jakmile se Paris toho sáčku dotkla, viditelně jsi ztuhla.“

Dani se krátce setkala s jeho pohledem a pak se i ona zeptala sestry: „Tak co jsi zjistila?“

Paris se pořád mračila. „Zdá se, že i moje schopnosti procházejí určitou změnou. Místo aby mě přepadl jen jakýsi matný pocit, tentokrát jsem měla vidinu. Byl to jen krátký záblesk, jak chlápek kupuje květiny. Růže. Podle mě v květinářství nedaleko starého železničního depa.“

„Poznala bys ho?“ zajímala se Hollis.

„Ne, ani jsem ho pořádně neviděla celého. Spíš ruce, jak přebírají kytici, a letmo jsem zahlédla starou dámu za pultem, která se na něj usmívala.“

„Jdeme,“ zavelel Marc.

Teprve v půlce cesty do květinářství se ze zadního sedadla ozvala Hollis.

„Hledejte ji ve vodě. Možná to je až takhle prosté: náramek s ženským jménem.“

„Doufám, že nás to jméno k něčemu dovede,“ zamumlal Marc. „A pokud možno dřív, než někde objevíme pozůstatky zavražděné Shirley Arledgové.“

* * *

Doopravdy chtěl, aby to bylo stejné jako předtím, a skoro se mu to podařilo.

Skoro.

Jenže omamná látka, s níž experimentoval, zabrala jenom částečně, a ona pak úplně odmítala spolupracovat.

Ječela jak hysterka. Nesnášel, když ženská ječí. Od Audrey očekával tiché vzlyky a krotké škemrání.

Nakonec jí zase musel zalepit pusu. Nebylo to vhodné řešení a pořád ho to rozptylovalo.

„Audrey, děláš si to horší, než to musí být,“ zavyčítal.

Zasténala a žadonila uslzenýma očima.

To se mu líbilo, a tak se tím pohledem chvíli kochal.

Už je připravená. Krátké vlasy, jež pokrývaly malou, hezky tvarovanou hlavu, se leskly sytým odstínem tmavě hnědé, a s pomocí tužky se mu povedlo pěkně obarvit její obočí – přesto si umínil, že příště i na obočí použije barvu na vlasy. Oholil jí všechny odporně světlé chloupky na genitáliích, na nohách i v podpaží.

Ted' už jen zbývá dokonalá očista.

Donesl kbelík s teplou mýdlovou vodou. Nejdříve na ni vzal kartáč a důkladně ji vydrhl od chodidel až po krk.

Opláchl ji pomocí dřezové spršky s dlouhou hadicí. A přestože její zrudlé tělo zářilo čistotou, naplnil kbelík ještě jednou teplou vodou s mýdlem a podruhé ji umyl s pomocí jemné houby.

Znovu ji celou opláchl a snažil se ji nadzvedávat, aby se nejprve mýdlová a pak čistá voda dostala i k místům, na která nedosáhl kartáčem nebo houbou.

Utřel ji dosucha dvěma velkými osuškami, zvláště si dal záležet na všech záhybech a štěrbinách a pod ní. Během toho uschl i stůl, takže když skončil, uvedl desku opět do vodorovné polohy. Pak s pomocí ovládače spustil nepatrně níž část s nohama.

Postavil se mezi chodidla, a když se ujistil, že ho sleduje velkýma hnědýma očima zalitýma slzami, začal si rozepínat košili.

Vydala ze sebe pisklavé zakňučení a svaly na vnitřní straně stehů se jí zachvěly v náhlé křeči.

„Já už jsem dost čistý,“ oznámil jí. „Protože si na to zkrátka potrpím. Ale opláchnu se, abys měla jistotu, že se tě nebude dotýkat nic špinavého, Audrey.“

Tentokrát přidušeně zakvílela a škubala připoutanými končetinami v zoufalé snaze se osvobodit.

Zastavil se s rukou na opasku. „Ale no tak, Audrey – chceš snad, abych ti píchl další injekci?“

Viděl, jak jí v očích prokmitla rozkošná nerozhodnost, a doslova se s tím pohledem mazlil. Bude radši chtít nevnímat nic z toho, co se s ní bude dít, ale zároveň zůstat úplně bezmocná, aby něčemu zabránila? Nebo bude ochotná riskovat tu hrůzu, bolest a ponížení kvůli mizivé šanci, že by mohla závěr nějak ovlivnit?

Krátce zavřela oči a se vzlyknutím rezignovaně povolila napjaté svaly.

„To je moje hodná holka,“ pochválil ji s úsměvem a začal si rozepínat opasek.

C hvíle prožité s Audrey v něm vždycky probudily příliv energie, ale zároveň ho dost vyčerpávaly, proto si musel rozvrhnout pravidelné přestávky na jídlo a na spánek nebo si zkrátka jen na okamžik odpočinout.

Zjistil, že je to další způsob, jak si ten zážitek může protáhnout, vychutnat si jej.

Zdálo se však, že Audrey to příliš vysilovalo.

Po jejich posledním milování opustil místnost, aby si dal sprchu, a vrátil se čistý, suchý a nahý. Poté, co Audrey na začátku důkladně vydrhl, rád zůstával také nahý.

Když tiše vstoupil, zdálo se, že ona spí, ale jakmile jí odlepil pásku z úst, trhla sebou a otevřela oči. Žadonící oči s věčně vlhkým pohledem, nyní trochu zapadlé a lemované tmavnoucími kruhy, které vypadaly jako modřiny.

To je zvláštní. Nikdy ji neuhodil do tváře, ale tyhle tmavé kruhy se ke konci vždycky objevily.

Jako kdyby oči umíraly nejdřív.

„Prosím,“ zašeptala. „Prosím, už mi neubližujte. Nechte mě jít. Nikomu nic neřeknu. Slibuju, že nikomu neřeknu ani slovo. Prosím –“

„No tak, Audrey, tohle už jsme přece probírali. Samozřejmě že nikomu nic neřekneš, to oba víme. Nemusíš mi nic slibovat. A taky jsme si vysvětlili, jakým způsobem a proč tě musím potrestat.“

„Ale já nejsem Audrey. Nejsem ta, co vás opustí –“

Ruka mu bleskově vystřelila k jejímu hrdlu, téměř ho objal celé jednou dlaní. Nepatrně přitlačil, sevřel prsty jen natolik, až se začala dusit.

Dávno zjistil, jakou má sílu, a naučil se ji ovládat.

„Pšt, Audrey,“ napomenul ji něžně.

Děsivě vypouklila oči a nahé tělo se zachvívalo v křečích. Počkal, dokud si nebyl úplně jistý, že ho pochopila, pak ruku sundal.

Zalapala po dechu a rozkašlala se.

„Tak to vidíš, k čemu mě nutíš,“ zlobil se. „Ted’ budeš mít na krku modřinu. Mrzí mě to, zlatíčko.“

Musela to zkusit dvakrát, než se jí podařilo zašeptat: „Mrzí mě to. Nechtěla – nechtěla jsem zlobit.“

„Já vím, žes nechtěla. A ted’ už pšt. Hezky lež, než tě umyju.“

Jordan se s nimi měl sejít v květinářství, a když dorazili, zrovna vystupoval ze služebního vozu. „Mluvil jsem se strážníky, co dostali za úkol zjistit, odkud pocházejí květiny, které Marie Goodeová našla za dveřmi,“ oznámil na úvod. „Vzhledem k tomu, že se kytice prodávají i ve dvou supermarketech a ty určitě zajišťují daleko větší anonymitu, začali pátrat tam. V obou obchodech našli v podstatě tytéž vazby, dokonce i se stejnými kartičkami. Ani jedna pokladní, s nimiž zatím mluvili, si nepamatuje, že by v posledních dnech markovala kytici růží.“

„A na tom přáníčku se nenašly žádné otisky,“ konstatoval Marc. Obrátil se k Paris se zdviženým obočím.

„Můžu ti znovu říct jen to, co jsem viděla. Věřím, že šlo o tohle květinářství, ale úplně jistě to budu vědět, až vejdu dovnitř. Napravo od pokladny bylo takové zvláštní aranžmá, nejspíš k Halloweenu. Aspoň doufám,“ dodala, když vstoupili.

Dani hned pochopila, co měla sestra na mysli. Malý obchůdek, k prasknutí naplněný kyticemi z živých i umělých květin, různými plyšovými zvířátky, vázami a dalšími doplňky, vypadal úplně normálně a nenápadně.

Až na vkusnou dekoraci vedle pokladny, v níž se vedle jasně oranžových květin skvěly šklebící se lebky a velcí černí pavouci.

„Určitě je to ono,“ potvrdila Paris.

Slečna Patty, která byla majitelkou obchodu, kam až obyvatelům paměť sahala, se vynořila ze zadní místnosti, aby je pozdravila. „Co si budete přát – ale, dobrý den, šerife.“

Čím vám mohu posloužit?“ Jasně modré oči – jediný výrazný rys ve tváři protkané vráskami tak, že vypadala jako zmačkaný hedvábný papír – hbitě těkaly z jednoho na druhého. „Dobrý Bože, zřejmě jste tu kvůli těm vraždám, že ano?“

Marc se cítil docela trapně – asi jako žák, co odmlouvá učitelce – když pronesl: „Slečno Patty, vy o těch vraždách vůbec nemáte vědět.“

„Pane na nebi, šerife, o těch přece ví každý.“

Jordan se zeptal: „A jak je teda možné, že o nich nikdo nemluví?“

Slečna Patty ho obdařila odzbrojujícím úsměvem. „Všichni o tom mluví, strážmistře,“ prozradila mu důvěrně. „Jenom ne s vámi.“

„Nebo s reportéry?“ chtěl se ujistit Marc.

„Samozřejmě že s těmi ne. Už kvůli účtě k pozůstalým. A taky nikdo pochopitelně nestojí o to, aby se sem nahrnuly televizní štáby. To by určitě nepříspělo k objasnění těch vražd a akorát by nám ztěžovali život. Ale k věci,“ přešla do energického tónu. „Co pro vás mohu udělat?“

„Slečno Patty, pamatujete si, jestli jste prodala tučet růží nějakému –“

Dani.

Znovu ucítila, jak v jejím nitru všechno ztichlo, a v napjatém očekávání naslouchala.

Nemůžou ti pomoci. Nedokážou tě ochránit. Ani on ne. Protože ty za mnou přijdeš sama. Přesně jako v tom snu. Je to nevyhnutelné. Patříš mi, Dani.

„– takže se vážně obávám, že pro vás nemůžu víc udělat, šerife. Platil hotově a vypadal úplně obyčejně. Pochybuji, že bych ho vůbec poznala, i kdyby právě vstoupil do dveří.“

Dani trochu zarazilo, že zřejmě nikdo nepostřehl onen hlas, který tentokrát zaslechla úplně zřetelně. Překvapilo ji, že si ji nikdo divně neprohlíží, ani se neptá, proč se málem

dusí, protože byla přesvědčená, že to musí všichni kolem slyšet.

Ale ne.

Dokonce i Paris k tomu byla úplně hluchá, protože se soustředila na Markův rozhovor se slečnou Patty.

Marc se trpělivě vyptával dál: „Mohla byste zkusit odhadnout, kolik mu bylo let?“

„Víte, hádat stáří mi nikdy moc dobře nešlo, a čím jsem starší, tím mi to připadá ještě obtížnější. I kdybyste mi slíbil, že se díky tomu dostanu do nebe, maximálně vám řeknu, že byl zřejmě o něco starší než vy, šerife. Zhruba stejně vysoký. Předpokládám, že měl nejspíš klobouk nebo nějakou čepici, protože si vůbec nejsem schopná vybavit barvu jeho vlasů.“

Omluvně se usmála. „Chápejte, nezdržel se tu nijak dlouho. Šel rovnou k chladicímu boxu a sám si tu kytici růží vytáhl. Obvykle mám aspoň deset nachystaných, ten den byly buď rudé nebo žluté. On si vybral rudé. Ještě si vzal kartičku, tady z toho stojánku. Pak zaplatil v hotovosti, popřál mi hezké odpoledne a odešel.“

„Slečno Patty –“

„Zrovna jsme chystali zakázku pro jednu svatbu. Měli jsme vzadu moc práce, takže jsem se na něj ani nijak zvlášť nesoustředila, jistě chápete. Mrzí mě to. Moc ráda bych vám byla nějak užitečná, opravdu.“

„I tak vám děkuji, slečno Patty. Ehm, a – pokud by vám nevadilo –?“

V očích se jí zablýsklo. „Že o vaší návštěvě nesmím mluvit? Ale jistě, to se rozumí samo sebou, šerife. Můžete se spolehnout na moji absolutní diskrétnost.“

Jakmile vyšli ven, Jordan se zeptal: „Kdo chce vsadit na to, že slečna Patty nevisí v zadní místnosti na telefonu a významně nemluví o naší návštěvě?“

Nikdo jeho výzvu nepřijal.

Jméno *Audrey* vyryté na náramku pro ně nic neznamenal. Hlavně jim nijak nepomohlo zúžit pátrání. Jordan hlásil, že v prophetském okrese registrují mezi daňovými poplatníky tři ženy tohoto jména. Všechny se ve Venture narodily a s největší pravděpodobností tu také budou uloženy k poslednímu odpočinku a žádná z nich nemá žijícího manžela nebo syna.

„Ne že bych si myslela, že ji tu najdeme,“ ohodnotila výsledek Jordanova průzkumu Hollis. „Jedině že by náš vrah zamířil domů, když se rozhodl přesídlit do Venture. A to mi jaksi... nepřipadá pravděpodobné.“

„Tak proč sem teda přišel?“ ptala se Dani už po několikáté. Promnula si šíji. Cítila se unavená; jednak za sebou měli dlouhý den a taky si v noci neodpočinula. „Proč si vybral za loviště právě Venture?“

„To je otázka za milion,“ souhlasila Paris. „Musí existovat něco, co ho přivedlo zrovna sem a nikam jinam. Venture pro něj musí představovat něco, co nemá žádné jiné malé město na jihu. A my ani v nejmenším netušíme, co to může být.“

Marc vstal a prohlásil: „Já vím akorát to, že jsem dneska zavřený v téhle místnosti minimálně o hodinu déle, než je zdrávo. Potřebuju na vzduch. Pojd' se mnou, Dani, tobě to taky prospěje.“

Hollis pohlédla na Paris s předstíraným smutkem. „Cítím se nemilovaná.“

„A nechtěná,“ dodala Paris.

Zůstaly koukat jedna na druhou a tentokrát se zamračily doopravdy.

„Zvláštní,“ poznamenala Hollis. „Déja vu.“

„Jo, taky to tak cítím.“

Dani neměla nejmenší představu, o čem ty dvě mluví. Ale určitě se nehodlala s Markem hádat a taky měla zasedací místnosti až po krk, stejně jako i příšerného vypětí, kdy se snažili poskládat obrázek, jaké zvrácenosti probíhají hlavou jakési zrůdě.

Vstala a zamířila ke dveřím se slovy: „Kdyby vás něco geniálního napadlo, tak pískněte.“

Paris na ni nepřítomně mávla, protože se už poněkolikáté začetla do otevřené složky před sebou.

„Alespoň nemyslí na Dana nebo na rozvod,“ snažil se prohodit něco pozitivního Marc, když procházeli po chodbě směrem k velké kanceláři a vrátnici.

„Všechno zlé je k něčemu dobré?“

„Proč ne?“

Dani neřekla nic, dokud nevyšli ven na chodník, kde oba automaticky zahruli směrem do centra, protože to byla pěkná procházka za příjemného odpoledne.

Alespoň většinou.

„Paris říkala –“ Zarazila se.

„Co říkala?“

„Nic. Nemá to žádný význam.“

Marc kývl kolemjdoucímu, který jej pozdravil zvednutím ruky, a řekl: „Dani, byl bych strašně rád, kdybys už konečně přede mnou přestala cenzurovat svoje instinkty a pocity.“

Zamrkala. „Prosím?“

„Slyšelas dobře. Totéž jsi dělala i před lety. Dohánělo mě to k šílenství. Nikdy jsem nedokázal posoudit, jestli nedůvěřuješ mně anebo sobě, a pokaždé, když jsem se to

pokusil zjistit, klasicky ses tomu tématu vyhnula a nějak jsi mě rozptýlila.“

Dani na něj upřela oči. „To jsem vážně dělala?“

„Do háje, vědělas dost dobře, co na mě platí, přinejmenším od té doby, co ti bylo sedmnáct.“

Odkašlala si. „To bys mi asi radši neměl říkat. Co kdybych toho zneužila?“

„Klidně si posluž.“

To bylo minimálně podruhé, co něco podobného prohodil, ovšem Dani odradil nejen jeho věcný tón, a proto se rozhodla nevzít ho za slovo. Alespoň ne tady a teď.

Moc dobře věděla, že na to je příliš unavená. Navíc ji pořád trápila mírná bolest hlavy, určitě i kvůli tomu, že se pokoušela zakrýt své myšlenky štítem, ale vůbec si nebyla jistá, jestli vůbec zvládne tuhle ochranu vytvořit, protože ji používala jen zřídka.

Ten zatracený hlas. Už nikdy v životě ho nechtěla slyšet. A bála se, že zná přístup do jejího nitra, na hlubší úrovni než přes myšlenky.

Jako kdyby ani nečekal, že mu odpoví, Marc pokračoval: „Byl jsem si jistý, že to má něco společného s důvěrou. Pak jsem s tebou sdílel ten věštecký sen a měl jsem úplnou jistotu. Protože do týdne jsi zmizela.“

„Ne kvůli tobě. Chci říct, nešlo o to, že bych ti nedůvěřovala.“

„Tak o co teda?“

Dani se udiveně mihlo hlavou, že je jednodušší o tom mluvit, když pomalu krácejí vedle sebe, aniž by jeden na druhého pohlédl. Opravdu to je tím? Nebo k tomu přispělo všechno, co se dosud přihodilo?

„*Některé věci se zkrátka musí stát přesně tak, jak mají, Dani. A tehdy, když na ně dojde,*“ Miranda pokrčila rameny. „*Nezáleží na tom, co vidíme ve svých vizích nebo snech, vesmírné síly mají své plány.*“

„Dani?“

Že by prostě nebyl ten správný čas? Zaváhala, ale pak odpověděla: „Jde o to... o ty hrůzy, co vidím. Jak zvrácení lidé páchají příšerné věci. Děsivé události, kterým nedokážu zabránit. Já... nechtěla jsem pro tebe být jako ona.“

„Která ona?“

„Kassandra.“ Zaslechla, jak se rozpačitě zasmála. „Zvěstovatelka zkázy. Chápej to, Marku, nikdy se mi nezdá o něčem hezkém. Žádné šťastné konce. Vždycky vidím jen nějaké příšery.“

„Dani –“

„Paris tvrdí, že jsem odešla z Venture kvůli tomu. Že jsem si myslela, že ty hrůzy odejdou se mnou. Všechny. Takže by lidi tady mohli žít... v bezpečí. Jenže to tak nedopadlo. Tvoje matka stejně zemřela na rakovinu, jak jsem to viděla – oba jsme viděli – v mém snu. A další nestvůry, o nichž se mi zdálo, například Danny, tady taky zůstaly. Nejspíš tady vždycky nějaké byly a taky budou. Jenže...“

Marc mlčky vyčkával.

„Jenže já jsem se vrátila. A mám obavy, že... jsem sem tuhle zrůdu přivedla. Nějak, sama nevím jak. Že jsem svým způsobem přivolala na Venture tuhle pohromu já.“

Marc se zarazil v chůzi, vzal Dani za ramena a otočil ji tak, aby se mu dívala do očí. „To je naprostá blbost.“

Znovu se nevesele zasmála a doufala, že ten smích nezní tak nejistě, jak se cítí. „No jasně, přesně to jsem potřebovala slyšet, pěkně procítěně vyřčenou blbost. Tím se všechno spraví.“

Nepatrně se usmíval, ale zesílil stisk. „Dobře mě poslouchej. Ty nejsi Kassandra, žádná zvěstovatelka zkázy. A rozhodně jsi s sebou nepřivedla do Venture žádné příšery, stejně jako sis žádné neodnesla, když jsi odešla. Zrůdy zkrátka existují, Dani. Bohužel patří k životu. Je to temnota, před níž se většina z nás snaží chránit. Jediný rozdíl je v tom, že ty je občas vidíš dopředu, nic víc.“

„A k čemu je to dobré, když na tom nemůžu nic změnit?“ rozhorlila se, ačkoli se sama sebe ptala, jestli je to tentokrát stejné. To teprve bude muset zjistit. Pokud se pokoušela změnit to, co viděla, třeba už se jí to povedlo.

Jenže co když celou situaci ještě zhoršila.

„Ty nestvůry mají pořád navrch, Marku.“

„Dani –“

„Co když taky zvítězí?“

Sobota 11. října

Roxanne doopravdy milovala psy, ale dala bratrovi zapravdu v tom, že by popůlnoční návštěvou mohla vzbudit celou čtvrť, takže když se blížila k opuštěné textilní továrně, snažila se jít co nejtišeji.

Nefunkční továrně. Ne opuštěné, to může být rozdíl. Pamatuj si, nefunkční.

„Pokaždé, když to vyslovíš,“ zašeptala, „zní to čím dál tím podezřeleji. Ale nevšímej si mejch keců. Omrkni to tady a řekni mi, jestli cítíš něco divného.“

Dobře, vydrž chvíli.

Čekala ve stínu bývalé čerpací stanice, takové malé a útulné, jaké už se dnes skoro nevidí, a snad už posté se sama sebe ptala, jak je možné, že se v tom napohled prosperujícím městečku nachází taková spousta opuštěných budov. Samé nefunkční podniky. A proč nikomu nevadí, že zůstaly tak, jak jsou, proč je nestrhli nebo nevyužili k jinému účelu.

Neměla ani zdaleka tak podezřívavou povahu jako Gabriel, ale přesto jí zneklidňovalo, když se někde objevilo něco zvláštního. A tohle rozhodně bylo na Venture to nejzvláštnější.

Teda když odhlédneme od toho, že tu řádí sériový vrah.

Nic necítím. Vlastně je tu na pátek večer až podezřelý klid.

„Už je sobota ráno,“ podotkla Roxanne tiše, když vykročila ze stínu a pokračovala v cestě.

To je jedno, stejně se mi to zdá divné.

„Zase na druhou stranu, už jsme očíhli skoro všechno, co město nabízí, a nevšimla jsem si žádných nočních klubů nebo barů.“ Šeptala tak tiše, že to znělo jen jako dech.

V tom nákupním centru u dálnice mají multikino, asi jsou všichni tam.

„Že by promítali i po půlnoci? To pochybuju, ale třeba zrovna probíhá nějaký filmový festival nebo něco takového. Stejně, jestli tam teda všichni jsou, ať tam ještě chvíli zůstanou. Nepotřebuju, aby tu pořád projížděla auta a ozařovala okolí reflektory –“

Ty o vlku. Schovej se!

Skryla se za vysoký živý plot právě včas, když ji míjelo tiché vozidlo, které zahrulo hned za dalším rohem.

Roxanne čekala ve stínu, dokud pomalu nenapočetla do deseti, pak se znovu vydala za svým cílem. Sice tu svítilo i několik lamp, ale nedalo se přímo hovořit o pouličním osvětlení. Zřejmě byly napojené na místní elektrárnu, ale většinou se nacházely u domu nebo za ním, a ne přímo na ulici, jak tomu bylo blíže k centru.

Měla tedy dost tmavých koutů, kde se mohla ztratit.

V takové tmě můžeš pátrat celou věčnost.

„To znělo skoro dvojznačně.“ Roxanne se na chvíli zastavila, aby sebrala odvahu, pak zahrula za roh, za nímž se už rýsovala ohromná budova, která kdysi fungovala jako textilka.

Kašli na dvojsmysly. Musíš být vážně opatrná, Rox. Měj na paměti, po čem – nebo po kom – jdeme.

„Já vím.“

Kdybys našla jen náznak, hned zavoláme posilu. Jasně?

„Přestaň se o mě pořád strachovat. Věř mi, že nejsem nijak nažhavená na setkání s nějakou zrudou. Ale stejně nejsem jeho typ.“

Když vezmu v úvahu, jaké oběti si vybírá tady, tak už zjevně není takový puntičkář. Sám si je přetvoří na ženu, po které touží.

„Ale pořád se drží stejného typu postavy. Jsem pro něj příliš vysoká.“ Našla hlavní vchod do továrny – za bránou zabezpečenou velkým visacím zámekem. „Do háje. Vždyť je to barák s obrovskými ocelovými vraty a úplně bez oken, tak proč se ještě obtěžovali ho obehnat plotem?“

Stará bezpečnostní pravidla. Jako u všech zdejších opuštěných staveb, jakmile za sebou ten poslední zamkl, přestala jejich existence všechny zajímat. Visací zámek?

„Jo, obrovský. Zvládneš to?“

Samozřejmě.

Počkala na výmluvné cvaknutí, pak vzala otevřený zámek a zavěsila ho na drátěný plot. „Zrovna mě napadlo, že se textilky, protože v nich bylo tolik těžkých strojů, obvykle stavěly na bytelných základech. Samý beton a žádné sklepní prostory.“

Hm. To je logická úvaha. Nenapadlo mě –

„Zatraceně, Gabe. Zřejmě si budeme muset znovu vážně promluvit mezi čtyřma očima.“

Nechápu, o co ti jde.

„Nedělej blbého. Jestli na mě ještě jednou vytáhneš ty své ochranné sklony, tak já –“

Co uděláš?

„Začnu si hledat nového parťáka.“

Hodně štěstí. Dobře víš, že mě máš přišitého natrvalo, holka, a naopak. Co kdybys radši prozkoumala tu budovu? Protože bez ohledu na to, proč si myslíš, že jsem tě sem nechal jít, bychom podle mě opravdu dělali chybu, kdybychom brali Danin sen doslova. Takže musíme zkontrolovat všechny prostory, které by případně mohly sloužit jako skrýš sériového vraha, co ke své práci potřebuje opuštěné místo, aby měl naprosté soukromí. Jasně?

Neochotně souhlasila: „Jasně. Ale přesto se budeš muset vypořádat se skutečností, že se o sebe umím postarat.“

No dobře. Ale už se do toho laskavě pusť. Vždyť za chvíli bude svítat.

Roxanne opatrně otevřela starou bránu a po pár krocích se na rozbitém betonovém chodníčku, který vedl k hlavnímu vchodu do továrny, náhle zarazila a rozhlížela se do tmou, jež ji obklopovala.

Stalo se něco?

„To auto, co před chvílí projelo kolem.“

Co je s ním?

„Sleduju tuhle čtvrt' od půlnoci a bylo jediné, co tudy projíždělo.“

No a?

„Nevšimla jsem si, že by zahnulo na příjezdovou cestu k nějakému domku. Navíc jelo strašně pomalu a podezřele tiše.“

Jako kdyby někdo hledal správnou adresu?

„Ve čtyři ráno? Mohl by ses prosím ještě jednou porozhlédnout po okolí? Nemám z toho auta dobrý pocit.“

Gabriel neodmlouval.

Jasně. Vydrž minutku.

Zatímco Roxanne čekala, její neklid rostl, když se snažila prokouknout tmu, jak nejlépe to šlo.

Rox! Okamžitě odtud vypadni!

„Gabe –“

Ted' hned. Ani se neobtěžuj za sebou zavírat bránu, zkrátka zmiz.

Roxanne okamžitě poslechla, a když procházela bránou, plavným pohybem vytáhla zbraň. Ale bez ohledu na to, jak byla rychlá a opatrná, vůbec neslyšela, jak se k ní přiblížil, a neměla sebemenší šanci jakkoliv se bránit, když ji silná paže stiskla ruku se zbraní.

Paris dolila Dani kávu a přisunula jí hrnek blíž. „Hele, Marc má pravdu, zvlášť o své matce. Že lidi onemocní, je úplně běžné. A že se ti o tom zdálo, ještě neznamená, žeš to přivolala – naopak jí to možná prodloužilo život, protože Marc ji díky tomu varování poslal supem k doktorovi.“

„Říkal mi to.“ Dani objala dlaněmi teplý hrnek. „A já předstírala, že mu věřím.“

„A on předstíral, že věří tomu, že mu věříš?“ Paris zavrtěla hlavou. „Vždycky tě znal lépe, než sis myslela, sestřičko.“

Dani pokrčila rameny. „Byla to jen chvilka... a pak to přešlo. Uzavřela jsem se, nebo možná on. Objevil se strážník se vzkazem, že Marka potřebují na stanici, tak jsme se vrátili. Špatné načasování.“

„Špatné načasování.“ Paris se zamračila. „Zdálo se ti včera v noci něco?“

„Nic si nepamatuju.“ Vůbec nespala. Ze strachu, že by její spící mysl opět ovládl onen věštecký sen. A taky že by zase mohla zaslechnout ten hlas, který se pokaždé nějak vloudil do jejího nitra.

Jediné plus je, že jsem se asi naučila lépe používat štít, uvažovala, že se umím uzavřít do jakési kukly, když ani Paris nevnímá, jaký svádím vnitřní boj. To vědomí najednou vyvolalo v Dani záchvěv obav.

Bylo to zvláštní, že její dvojče nezaznamenalo, že se s ní děje něco tak zásadního.

„Takže ses nepokusila vzít Marka s sebou do snu?“

Dani se přinutila znovu soustředit na rozhovor. „Už jsem ti říkala, že to ani nemám v úmyslu. Však víš, jak jsi dopadla ty s Hollis, a to obě ovládáte mimosmyslové vnímání.“

„Obě jsme v pohodě. Spíš mám strach o tebe, když tobě se spustila krev z nosu.“

„Jo, mě to taky pořád trápí. Nemám dojem, že by mi začala téct proto, že mě příliš vyčerpalo vzít s sebou dvě další osoby.“

„A proč ne?“

„Protože jsem necítila žádné vypětí, dokonce ani úsilí. Prostě jsem si přála, ať jste vy dvě se mnou – a najednou jste se tam objevily. Teprve až jsme zaslechly ty výkřiky, začala jsem...“

„Co? Bát se? Protože mě to každopádně pořádně vyděsilo.“

„Ne, nešlo o strach. Teda samozřejmě že jsem se bála, ale hlavně jsem vnímala něco jiného.“

„Jako co?“

„Nevím. Snad tlak? Něco takového.“ *A pak ten hlas. Ten, který tys jen stěží zaslechla.*

„Někdo na tebe tlačil ve snu?“

„Je to zvláštní. Sama nevím, co to bylo.“

„Ale měla jsi dojem, že to přichází zvnějšku?“

Tentokrát se zamračila Dani. „Možná.“

„Doufám, že mi nechceš naznačit, že tam s námi byl i ten vrah. Chci říct, vím, že jsme všechny zaslechly jeho hlas, nebo aspoň něčí hlas, ale přece ti nemohl nějak ublížit, že ne? Nemohl způsobit, že se ti spustila krev z nosu?“

Dani se zachmuřila ještě víc. „Nevím jak.“

„Jenže to nemůžeme tvrdit jistě.“

„Jedině když na něj narazím zase v dalším snu.“ Dani se zachvěla. „Třeba vás zase vezmu s sebou, abych aspoň měla společnost.“ Pak ale zavrtěla hlavou. „Zapomeň na to, jako kdybych nic neřekla. Obě jste byly celý den úplně grogy; zřejmě to vůbec nebyl dobrý nápad brát vás s sebou.“

„Mně to zatím nijak neublížilo.“

„Třeba jsi akorát měla štěstí.“

„Jako děvka jsme se nebály, protože jsme nic nevěděly,“ vzpomněla si Paris. „Nenapadlo nás nic lepšího. Udělaly jsme si v tvé hlavě soukromé hřiště.“

„Fuj, to zní dost děsivě.“ Dani se otřásla.

„Je jedno, jak to zní. Každopádně se ukázalo, že naše hry byly přece jen užitečné, hlavně když jsme se přihlášily do Útočiště.“

„S bídnými výsledky. Dvakrát se mi podařilo vtáhnout tě do důležitého věsteckého snu. Za víc jak rok akorát dvakrát.“

„Ale pokaždé to bylo velmi užitečné. Zapamatovala jsem si pár drobností, kterých sis ty nevšimla, a právě ty nám pomohly při vyšetřování.“

„Stejně to ale nic nezměnilo na tom, co jsem viděla. Nikdy nejsem schopná ovlivnit konečný důsledek.“

„Jak to můžeš vědět?“

Dani na ni jen mlčky pohlédla.

„Myslím to vážně. Jak to můžeš vědět? Dani, třeba právě to, co se ti zdá, je... menší zlo. Víš, co nám říkala Miranda. Předtuchy jsou ošidné potvůrky: ukazují ti, co se stane, když do dění nezasáhneš, nebo naopak, když zakročíš?“

„To je hodně odvážný předpoklad. Myslím to, že by se snad mohlo stát ještě něco horšího, než co vidím ve snu. A jsi nenápadná jako sáňky v létě.“

Paris si povzdechla. „Jen se ti snažím říct, že by ses mohla podívat i z jiného úhlu, nic víc. Zkrátka se musíš zbavit té utkvělé představy, že jsi zvěstovatel – nebo zvěstovatelka – zkázy, že je tvá schopnost čistě negativní. Už jako děcko ses v tom pořád utápěla.“

„Já jen... zkrátka bych pro změnu chtěla vidět něco pozitivního.“

„Jenže vesmírné síly zřejmě nepotřebují pomoci s něčím pozitivním. Myslím, že existuje jakási studie o míře neurčitosti náhodných procesů, ve které se tvrdí, že rozklad je přirozený stav věcí.“

Dani na ni nevěřícně zírala.

„No co je? Taky občas přemýšlím nad vyšším významem. Prostě mě napadlo, že vesmírné síly třeba potřebují pomoci s tím, aby se svět úplně nerozpadl. Proč by

ti měly ukazovat šťastné konce, když ve skutečnosti potřebují prodrat se těmi temnými uličkami po cestě?“

„Ty mě fakt umíš potěšit, ségro.“

„Ty to pořád nechápeš.“ Paris nasadila nezvykle pátravý výraz a oříškové oči jí ztmavly téměř dohněda. „Hele, já můžu kdykoli získat nějaké drobtý informací, jako se mi to dnes podařilo u toho náramku – a že nám to bylo moc platné. Jenže tyhle záblesky mi můžou, ale taky nemusí pomoci při vyšetřování nebo s řešením nějakého problému, nebo, co já vím, vůbec přežít den. Ale lidem jako jsi ty nebo Miranda nebo ten Quentin, co jsme o něm slyšely tolik zkazek, vesmírné síly ukazují znamení. Ne schované ve změti informací jako pro nás ostatní, ale rozzářené na sebe upozorňují, takže je nemůžeš přehlédnout. A ať už ti ukazují cestu, nebo radí, čemu se vyhnout, pořád ti to dává náskok před ostatními smrtelníky.“

„Dani, my všichni bloudíme ve tmě a vy nám osvětľujete cestu,“ dodala zamyšleně. Ale pak se jí vzdálený pohled z očí náhle vytratil a zasmála se. „Trochu jsem se nechala unést poezií, co?“

„Jen maličko.“ Přesto měla Dani hned lepší pocit ze své schopnosti, kterou tolik let vnímala jako ohavnou a depresivní. Vzápětí zavrtěla hlavou a ozvala se: „Neříkala Miranda, že mezi předtuchou a proroctvím je rozdíl? Že předtuchu můžeš nějak ovlivnit, zatímco proroctví je... vytesané do kamene? Nevyhnutelné, ať děláš, co děláš?“

„Tak nějak to vysvětlovala.“

„A jak teda zjistím, co je to, co vidím? Verze budoucnosti, kterou mohu pomoci přetvořit, nebo něco, čemu se nedá vyhnout?“

„Zřejmě se to nikdy nedá tvrdit jistě. Pokud se třeba nenaučíš napojit se na vesmírné síly lépe, než to umíme teď.“ Paris sestru chvíli pozorovala, a pak ji popíchla: „Tu nenápadnost sáněk v létě máme v rodině. Takže přestaň hrát na čas a dopij to kafe, ať můžeme vyrazit na stanici.“

„Já jsem ne –“

„To víš, že ne. Jestli to s Markem brzy nevyřešíte, někdo vám bude muset srazit hlavy dohromady. Ať už je vhodná doba nebo ne, potřebujeme, abyste oba fungovali na sto procent, jestli máme toho vraha někdy najít a chytit.“

Byla to sice neomalená připomínka, avšak vítaná. Když Dani začala pracovat pro Útočiště, zjistila, že díky tomu, že využívá své schopnosti pro dobrou věc, má k nim jiný vztah, a byla by ráda, kdyby to tak pokračovalo dál.

Potřebuje, aby to tak šlo dál.

Zvlášť teď.

Takže dopila kávu a připravila se na návrat na policejní stanici. Teprve když už tam skoro dorazily, Dani došlo, že se Paris nezeptala na jednu věc, která byla dost nasnadě.

Neptala se, kde je ve snu celou dobu ona.

Že by nechtěla znát odpověď?

Nebo měla, stejně jako Dani, strach, že odpověď zná?

Hollis nečekala, že se v pátek v noci dobře vyspí, protože denní aktivita ji docela vyčerpala a předchozí noc byla aktivní, i když pouze na úrovni podvědomí.

Usoudila, že je to docela legrační. Že pravděpodobně kratičký zážitek ze sna – vzhledem k tomu, že sny většinou trvají jen krátce, i když ve chvíli, kdy se nám zdají, nám můžou připadat nekonečné – dokáže z člověka vysát tolik fyzické energie.

Ovšem když se celý pátek vlekla jako tělo bez duše, ukázalo se, že je to pravda. Taky to Hollis přimělo ještě předtím, než se uložila ke spánku, zavolat Bishopovi a podat hlášení. A hlavně mu nic nezatajovat.

„Tys ten hlas taky slyšela?“ zeptal se.

Hollis seděla na kraji postele a telefonovala z hotelového přístroje na nočním stolku, protože mobil měla v nabíječce. Soustředěně se zamračila na nádobu na led na stole u zrcadla. „Svým způsobem. Byl to spíš pocit než sluchový vjem.“

„Jaký pocit?“

„Tlak,“ odpověděla, když se předtím zamyslela. „Jako kdyby mě něco svíralo. Teda nás. Dani to nejspíš odnesla nejvíc, protože když se probudila, tekla jí z nosu krev. Nebo to bylo z námahy, kterou musela vynaložit, aby nás s Paris vtáhla do svého snu?“

„To nemohu dost dobře posoudit, ani odhadem,“ pronesl rozvážně. „Její schopnosti se vždycky chovaly poněkud zkratovitě – podle toho, co vím – ale Miranda cítila, že je Dani podstatně silnější, než se zdá, dokonce víc než před rokem. A nepamatuji si, že by někdy dřív hlásila, že se jí spustila krev z nosu.“

„Podle Paris ne. Ale vážně mě trápí ten hlas. Zdá se, že Dani si je jistá, že tenhle hlas – nebo myšlenky, energie, či co – patří vrahovi. Přestože se o tom nijak víc nešíří, ani nedává najevo své pocity, myslím, že ji to pořádně děsí.“

„Cítí se ohrožená?“

„Nejspíš jo. Řekl jí, že nemá kam utéct, kde se schovat a že ji před ním nikdo neochrání. A to všechno jí sdělil uvnitř její hlavy. A nejen ve snech, dokonce i v bdělém stavu. Rozhodně má právo cítit se ohrožená. Měla by být přímo k smrti vyděšená. Já sama bych si nejspíš zalezla do postele a přetáhla peřinu přes hlavu, kdybych byla v její kůži.“

Po chvíli se Bishop zeptal: „Jak to snášíš ty?“

Hollis ho chtěla odbýt nějak vtipně a stručně, ale už dávno zjistila, že na Bishopa takové odpovědi neplatí. To, že ona neovládala telepatii, ještě neznamenal, že on ji nemá přečtenou, dokonce i na tu vzdálenost, která je dělí. Proto odpověděla podle pravdy.

„Cítím se příšerně utahaná a dělám si starosti. A přestože by mě to mělo těšit, taky mě znervózňuje, že se mrtvým daří mě kontaktovat mnohem snáz než na začátku.“

„To je vážně dobře,“ uklidnil ji.

„Stejně mi to pořád připadá strašidelné. Nejspíš si na to nikdy nezvyknu, abys věděl.“ Náhle změnila téma. „Hele, už jsi nějak pokročil s tím aktualizovaným profilem? Protože by nám rozhodně mohl být užitečný.“

„Zase jsi mi dala nové informace,“ podotkl. „Středeční místo činu a k tomu ještě otevřené sledování Marie Goodeové, pokud teda předpokládáme, že to má opravdu na svědomí on –“

Hollis ho přerušila: „Věř mi, že v tomhle městě těžko může působit víc než jeden podivín, který tajně fotografuje ženy. To bychom vážně počítali s příliš velkou náhodou.“

„Ty předpokládáš, že on si dokumentuje i vraždy,“ poznamenal Bishop klidně.

Hollis podvědomě přikývla. „Kvůli tomu jedinému místu činu, které máme k dispozici. Okamžitě mě to praštilo do očí, když jsem viděla snímky z ptačí perspektivy, co pořídil Markův forenzní odborník. Vrah si to místo vybral velmi pečlivě, a nejen proto, že bylo odlehlé a opuštěné. Okolí propůjčovalo skvělou kompozici jeho... dílu. Vytvořil pro nás obraz a jsem si jistá, že si ho i vyfotil. Na to si vsadím.“

„Pak to беру jako něco víc než pouhý předpoklad,“ konstatoval Bishop. „Takže fotí nejen místo činu, ale i potenciální oběti, zatímco je sleduje. Když k tomu přičteme ještě ten náhrdelník a náramek, které nám záměrně zanechal – všechno to představuje velmi výrazný odklon od jeho původního postupu. Nechává za sebou stopy, snad rovnou i cestičku. A k tomu všemu ještě můžeme už celkem s jistotou tvrdit, že máme co dělat s člověkem, který ovládá parapsychické schopnosti, přičemž nevíme jaké a v jaké intenzitě –“

„Takže jsme nahaní, že jo?“ dokončila za něj ironicky.

„Musíš si dávat pozor, Hollis. Teda všichni, ale zvlášť ty, Dani a Paris. Protože jestli se ukáží hlavně tím, jakou hrůzu dokáže vyvolat – a podle toho mála, co víme, tomu všechno nasvědčuje – pak díky navázání kontaktu s Dani možná zjistil, že ovládá další nástroj. Novou zbraň. Třeba už mu doopravdy nejde o konkrétní fyzický typ.“

„Já se teda nepovažuji za odborníka na profily, ale i jako laik vidím, že ve vývoji sériového vraha to znamená obrovský skok.“

„Nemusí jít nutně o rozvoj,“ upřesnil Bishop. „Třeba naopak... degeneruje. Pevně daná forma osobnosti se začíná rozpadat.“

„Ježíši, ani jsem netušila, že je něco takového možné.“
„Při správném psychologickém spouštěcí je možné skoro všechno.“

„A v tomto případě by tím spouštěčem bylo...?“

„Nemám nejmenší představu.“

Hollis si povzdechla. „Nemyslela jsem si, že to někdy řeknu, ale asi bych dala přednost některé z tvých tajemných odpovědí. Pak bych se aspoň mohla kochat představou, že někdo ví, co se děje.“

„Mrzí mě, jestli jsem tě zklamal.“ I Bishop vzdychl. „Hlavně buď opatrná, Hollis. Pošlu ti ten zrevidovaný profil, jak nejrychleji to půjde. Ale v mezích se nesnaž vyhýbat tomu, co ti mrtví chtějí říct. Jestli nám zanechává nějakou stopu, ať už náhodou nebo schválně, může nás zavést kamkoli, ale taky může vyústit nikam. U sériových vrahů obvykle platí, že nejlepší vodítko k jejich polapení nám můžou poskytnout právě jejich oběti.“

Po tom všem a po celém dnu Hollis vážně neočekávala, že se dobře vyspí. A taky že ne, převalovala se, minimálně dvakrát za noc se vzbudila a podívala se, kolik je hodin. A taky zkontrolovala, že má dobře zamčené dveře.

Někdy kolem třetí ráno konečně vyčerpáním upadla do spánku, hlubokého, v němž se nezdají sny. A probudila se z něj tak náhle, že chvíli jenom vnímala, jak jí zběsile buší srdce.

O pár sekund později jí šestý smysl prozradil, že není sama.

Nechala svítit světlo v koupelně – vnikalo do pokoje pootevřenými dveřmi a díky němu mohla v nohách postele rozeznat postavu.

Zbraň večer uložila do zásuvky nočního stolku, ale místo aby sáhla po ní, natáhla se ke stolní lampičce, aniž spustila oči z toho matného obrysu.

„On ví, kdo jsi.“

Hollis na okamžik ztuhla s rukou na vypínači lampy a cítila, jak jí po zádech běhá mráz. Tak trochu doufala, že nic neuvidí, že ta tichá věta zazněla jen v její mysli; nakonec rozsvítila.

„Víš, kdo jsi,“ zopakovala Shirley Arledgová. Z klidné tváře vyhlížely ustrašené oči. „Víš, co jsi zač.“

Pomalů se začala rozplývat.

„Počkej,“ vydechla Hollis a snažila se ovládnout, aby nevykřikla. „Kdo je to? Jak ho můžeme najít a zastavit?“

Shirley zavrtěla hlavou a její hlas slábl stejně jako její obraz, ale odpověděla: „Klame vás...“

Hollis se v posteli pomalu posadila a hleděla na místo, kde ještě před chvílí stál duch mladé ženy. Pak si pozorně prohlédla celý pokoj: úplně obyčejný, ničím výjimečný, jen – mrkla na budík – v pět ráno působí trochu depresivně.

Nakonec samu sebe ujistila, že je v místnosti sama, přesto viděla, že má na pažích husí kůže.

„Kdepak,“ zamumlala. „Na to si vážně... nikdy... nemůžu zvyknout.“

Po Shirley Arledgové pořád ani stopy,“ hlásil Marc, „jakmile se sešel s ostatními v zasedací místnosti. „A taky pořád nic nenasvědčuje tomu, že při jejím zmizení bylo použito násilí.“

„Je mrtvá,“ oznámila Hollis.

Všichni v místnosti ztichli a obrátili se k agentce, která se jim s chabým úsměvem svěřila: „Začínám si myslet, že ve světě duchů někdo vyznačil cestičku, která vede rovnou ke mně. Ovšem poprvé se mi stalo, že mě zjevení vytáhlo z hlubokého spánku.“

„Rozvoj schopností,“ poznamenala Paris téměř nepřítomně a zamračila se.

„Cítíš se dobře?“ zeptala se Dani starostlivě.

„Ráda bych si schrupla aspoň dvanáct hodin v kuse, ale jinak jsem docela v pohodě. Jen mě štve další informace, která nám v podstatě zase k ničemu není.“

Marc se konečně pohnul a šel si nalít kávu do hrnku; pak se vrátil ke stolu. Na každý pohyb se soustředil. Promluvil, teprve když zasedl do čela. „Jestli to chápu správně, neřekla vám nic užitečného?“

„Říkala, že *on* ví, kdo jsem a co jsem zač. A pak ještě, že se mě – nebo spíše nás – snaží oklamat. Vyznělo to, že nás celou dobu vodí za nos. Nezdržela se moc dlouho, aby mi sdělila něco víc.“ Hollis otevřela složku, která ležela na stole kousek stranou, a vytáhla z ní fotku Shirley Arledgové. Po krátkém, avšak důkladném prohlédnutí ji položila na stůl a přisunula k ostatním. „Nemám nejmenší pochybnost. Je to ta žena, co mě přišla vzbudit v pět ráno. Vzhledem k tomu, že živí mě nenavštěvují, můžu docela s jistotou tvrdit, že je mrtvá.“

Marc polkl hlt kávy, pak se na hrnek zadíval a z jeho pohledu se dalo vyčíst přání, že by tam měl radši něco silnějšího. „No potěš,“ pronesl tiše.

„Mrzí mě to, ráda bych vám podala nějaké užitečnější informace, ale nejde to. Můžu akorát říct, že Shirley Arledgová zemřela rukou té stvůry, a on tím pádem má na kontě minimálně patnáct zářezů. Jenže o něm nevím nic víc, než když jsem přijela. Bohužel taková je smutná pravda.“

„Zatím nikdo z nás nezjistil nic víc,“ podotkl Jordan ve snaze ji utěšit. „Máme pouze jedno nechutně odporné místo činu s krvavým znamením, které podle všeho pro toho vraha vůbec není typické, ale neobjevili jsme žádné tělo. Aspoň prozatím. Máme kousky prvních dvou obětí, ale výsledky DNA dostaneme až za pár týdnů, takže se momentálně můžeme řídit akorát předběžnou shodou otisků mezi tím nalezeným prstem a mizernými otisky, které jsme sejmuli v pokoji Becky Huntleyové.“

Dani kývla: „Takže je s největší pravděpodobností její. Ta špička prstu. Byla by to moc velká náhoda, kdyby patřil někomu, kdo by jednu z našich obětí navštívil na dostatečně dlouhou dobu, aby po něm zůstal otisk prstu.“ Náhle svraštila obočí. „Moment. Becky a Karen se –“

Ale Marc už vrtěl hlavou. „U Shirley Arledgové to ještě nemůžeme tvrdit s jistotou, ale podle předběžného průzkumu se ty ženy navzájem neznaly. Takže další slepá ulička.“

„Což je při vyšetřování sériových vrahů běžné, i když deprimující,“ konstatovala Hollis. „Proto je sestavování profilů – pořád spíš ve sféře umění než vědy – policií tak ochotně přijímáno a využíváno. Jakýkoli prostředek, který by mohl pomoci nějakým způsobem zúžit pole pátrání, je pořád lepší než žádný.“

„My žádný pořádný profil k dispozici nemáme,“ namítl Marc. „Pořád čekáme, až ho váš šéf patřičně upraví. Rozhodně však můžeme počítat s tím, že vrah je muž, pravděpodobně běloch mezi pětadvaceti a pětatřiceti, pravděpodobně byl v dětství týrán a navíc může mít nadpřirozené schopnosti. Do háje, nejspíš jsem ho tenhle týden minul někde na ulici.“

„Pokud opravdu vládne výjimečnými schopnostmi, pak sis s ním jistě nepotrásl rukou,“ zamumlala Dani. „Jinak bys to věděl.“

Hollis si prohlížela šerifa s obočím zvednutým údivem. „To je vaše parketa? Dotyk?“

„Ano. Kdybychom si nepodali ruce, klidně byste mohla sedět vedle mě a já bych netušil, že jste médium.“

Paris ironicky prohodila: „Nechtěl bys sepsat seznam lidí, s nimiž sis ve Venture potřásl rukou?“

„Na to si asi netroufnu. Ani nevím, kde bych měl začít.“

Jordan pohlédl na složky rozložené po celém stole a tiše zaklel. „Beru, že co se týká běžného časového rozvrhu vyšetřování sériového vraha, tak jsme teprve na začátku – fuj, ani mi to nejde přes pusu – ale nemáte někdo dojem, že

jsme zatraceně pozadu? Obrovský policejní tým včetně jednotky zvláštních agentů se ho pokouší dopadnout několik měsíců a vyšli s prázdnýma rukama. Jasně, tady má menší pole působnosti co se týká počtu obyvatel – ovšem pro rozlohu to zdaleka neplatí – a nedýchají nám na krk média .“

„Zatím,“ přerušil ho Marc. „Navzdory tvrzení slečny Patty předpokládám, že pár občanů by určitě uvítalo neodbytnou pozornost televizních kamer a mikrofonů.“

„Jo. Ale k čemu jsem se chtěl dobrat: máme snad něco, co neměla k dispozici pátrací jednotka v Bostonu?“

„Danin věštecký sen,“ odpověděla bez zaváhání Hollis.

„Který se ovšem pořád mění,“ neodpustila si Dani.

„Jen v nedůležitých detailech. Vždycky se jedná o totéž umístění: nějaké skladiště.“

„A my se budeme snažit pokrýt veškeré opuštěné budovy,“ slíbil Jordan. „Sehnat všechny majitele objektů trvá déle, než jsme počítali, ale neúnavně se na tom pracuje.“

„Super.“ Hollis téměř bez přestávky pokračovala: „Takže součástí snu je vždycky nějaké skladiště. Pak se tam s železnou pravidelností objevuje i oheň. A i když se začíná propadat střecha, stejně sestupujeme kamsi do sklepa, kde víme, že na nás čeká, že je to nastražená past. Zajímavé je, že i návnada zůstává stejná. Pokud vím, Miranda setrvává v Bostonu s Bishopem.“

„Což bylo jeho původní loviště,“ připomněl Marc. „A máme jistotu, že se jedná o téhož vraha.“

V podstatě to byla otázka.

Hollis přikývla. „To víme určitě. Senzibilové, kteří ho vystopovali až sem, si tím jsou zcela jistí a Bishop taky – a to mi bohatě stačí. Přestože u zdejších vražd dochází k odchýlení, které zatím nejsme schopni pochopit. Teda pokud Bishop nemá zase pravdu, že jeho potřeby a rituály spíše degenerují, než aby se vyvíjely.“

„Doufám, že to zahrne do nového profilu,“ podotkl Marc.

„Zdá se, že Bishopovy úvahy se ubírají tímto směrem.“ Hollis se zamračila. „Alespoň podle mého odhadu.“

Dani se ozvala o něco hlasitěji, než u ní bylo zvykem. „Můžu konečně položit tu otázku, které se všichni vyhýbáme?“

Hollis pokývala hlavou s výrazem, jež prozrazoval, že tuší, co přijde. „Vlastně proč ne?“

„Dobře. Jestli máme pravdu v tom, že vrah vládne parapsychickými schopnostmi, a pokud tímto způsobem úspěšně lovil v Bostonu, jak víme, že i tady není minimálně o krok před námi?“

„To nevíme,“ připustil Marc.

„Přesně tak. A všechno napovídá tomu, že si... s námi pohrává. Nechává znamení, což předtím nikdy nedělal.“

„Třeba to není záměrné,“ podotkla Hollis. „Možná to má na svědomí rozpad jeho osobnosti.“

„Ale co když to dělá schválně? V Bostonu mu sice nevyhovovalo, když se o něj zajímala média, ale když se na to podíval zpětně, třeba zjistil, že se mu to svým způsobem i líbilo. A možná se teď snaží dokázat, že je chytřejší než všichni, co se za ním honí, dohromady.“

„Snad ano,“ souhlasil Marc. „A možná můžeme tenhle rozdíl využít ve svůj prospěch.“

„Klame vás,“ zopakovala Hollis polohlasem, co jí před svítáním řekla Shirley Arledgová. „Obvykle si sama nepotrpím na opatrnost, natož abych k ní nabádala ostatní, ale myslím, že bysme se měli mít na pozoru, pokud vůbec kdy dostaneme šanci hrát s ním jeho hru. Musíme jednat strašně obezřetně.“

„Můžeš mi vysvětlit, proč bych mu neměl rozbít ciferník?“ rozčiloval se Gabriel.

„Ve vší úctě, Gabe, já bych to na tvém místě nezkoušel.“ Přestože Garretův hlas zněl v mobilu zkresleně, stopa ironie

v něm byla zcela zřejmá. „I když jsi machr – on je pořád lepší.“

„Rád si tvůj názor ověřím.“

„To není můj názor. A momentálně by vážně nikomu neprospělo, kdyby ses s Bishopem škorpil. Takže to laskavě pusť z hlavy, jasné? Měl dobrý důvod, aby se k Roxanně zachoval tak, jak se zachoval. Já s jeho zdůvodněním souhlasím. Roxanne koneckonců taky.“

To je pravda. Kdybych udělala ještě tři kroky směrem, kam jsem se vydala, aktivovala bych obrovský reflektor, který se zapíná na pohybové čidlo. Čími bych samozřejmě zburcovala všechny psy v okolí. A Bishop mě dost dobře neměl jak jinak zarazit, aniž by vzbudil pozornost zrovna těch psů. Chápeš?

„No, já –“

„Gabe, nech to plavat.“

Gabriel byl sice tvrdohlavý, ale rozhodně ne hloupý. „Když to říkáš ty, Johne. Ale to ještě neznamená, že se mi to musí líbit.“

„Nikdy nečekám zázraky.“

„No jo, aby sis nerýpnul.“ Gabriel nespouštěl zrak z Bishopa, který stál o pár metrů dál, aby byl z doslechu, a prohlížel si z této odlehle pozorovatelný Venture.

Vždyť je telepat, Gabe. Vážně si myslíš, že u něj platí něco jako „z doslechu“?

Bishop se obrátil ke Gabrielovi se zvednutým obočím a pak se znovu zadíval na město.

„Do prdele.“

John, ačkoli nebyl přítomen, ani nevládl telepatickými schopnostmi, měl za poslední roky slušnou dávku zkušeností se senzibily, takže dokázal i na dálku vycítit, že se děje něco, co nemohl postřehnout uchem. „Měl bych snad něco vědět?“ zeptal se nevzrušeným hlasem.

„Ani ne. Jen jsem si znovu uvědomil, proč nerad pracuju s někým, kdo ovládá telepatii. Nic víc.“

„Jemu můžeš důvěřovat, Gabe.“

„Ve vši úctě, Johne,“ Gabriel schválně zopakoval stejná slova, jaká jeho zaměstnavatel použil před chvílí, „v tom si udělám jasno já sám.“

„Proti tomu nic nemám. Ale během tohoto úkolu musíš plnit jeho příkazy stejně, jako kdybych je vydával já.“

„To myslíš vážně? Vést paralelní vyšetřování s policií je jedna věc; neděláme to poprvé. Ale tentokrát se honíme za opravdickou zrudou a čím dřív dají všichni, co se na vyšetřování podílejí, hlavy dohromady a řeknou si navzájem, co zjistili, tím větší šanci máme dopadnout vraha dřív, než zase někdo zemře.“

„A ty si upřímně myslíš, že by Bishop – nebo já – udělal něco, aby zmátl pátrání nebo byť jen na chvíli pozdržel dopadení takového zvířete?“

„Ne, to si nemyslím.“ Nebylo to neochotné přiznání, přesto se mu neříkalo snadno. „Ale někdo má vždycky postranní úmysly a Bishopova pověst zkrátka hovoří sama za sebe.“

„Co tím chceš přesně říct?“

„Víš moc dobře co. Nikdy nevyloží na stůl všechny karty, Johne, a vsadím se, že tenhle případ není výjimkou. Jestli on nebo Miranda viděli něco, čemu by se raději vyhnuli, nebo jenom žije v přesvědčení, že má lepší plán než ostatní, stejně si to nechá pro sebe.“

„Nikdo z nás si nepřeje, aby se Danino vidění vyplnilo,“ připomněl John.

„Já vím. A kdybych byl na Bishopově místě a dostal bych varování v podobě vize s patřičně chmurným koncem, taky bych udělal všechno pro to, abych svou ženu a parťáka nechal pod zámkem někde daleko. S tím nemám problém.“

„Ale?“

„Ale on by tu taky neměl být. Vždyť je součástí té vize a s každým hráčem, kterého dosadíme do vrahova dosahu, je o

to pravděpodobnější, že se všechno odehraje tak, jak to viděla Dani.“

„Možná. Ale taky se může stát, že se právě díky přítomnosti té správné osoby na správném místě dočkáme jiného výsledku.“

„Johne, kolikrát jste nám s Maggie opakovali, ať si dáváme pozor na předtuchy? Že nikdy nevíme, jestli náš zásah nevyvolá ještě horší reakci. Tloukli jste nám to do hlavy do omrzení.“

Rozhostilo se krátké ticho, které ukončil John, když zafilozofoval: „Někdy se situace musí nejdříve zhoršit, než se začne obracet k lepšímu.“

„Co má zase znamenat sakra tohle?“

„Znamená to, Gabe, že chci, abys s Bishopem spolupracoval. Ty i Roxanne. Mějte všechny smysly nastražené a pohybujte se opatrně. Prosím, snaž se myslet na to, že jsme všichni na jedné lodi, jasné? Každý den mi zavolej co a jak.“

„Jasně.“ Gabriel pomalu zaklapl telefon a nijak ho nepřekvapilo, že Bishop už kráčí směrem k nim. Počkal, až dojde dostatečně blízko, než promluvil. „Takže co dál, šéfe?“ V oslovení však spíš než respekt zazníval lehce ironický podtón. „Další skladiště?“

„Ne,“ rozhodl Bishop. „Teď budeme hlídat Dani.“

Dani hleděla na úctyhodný seznam skladišť a jiných opuštěných budov, které by mohly poskytnout potřebný prostor a soukromí nebezpečnému sériovému vrahovi, a zhluboka se nadechla.

„Do háje,“ předběhla ji Paris.

Dani jen souhlasně přikývla. „Neměla jsem nejmenší představu... nikdy jsem si neuvědomila, kolik těch míst je zavřených a prázdných už celá léta.“

„Spíš celá desetiletí,“ opravil ji Marc. „Strážníci během obchůzek kontrolují dveře – pokud si vzpomenou. Ale v podstatě se tu nepotýkáme s žádným vandalismem, takže pokud nedostaneme přímo nějakou stížnost... Upřímně, člověk na ta místa úplně zapomene, pokud mu nestojí rovnou na očích.“

Hollis studovala seznam budov a přitom si lehce okusovala nehet na palci. „Vím, jak je těžké s opuštěnými baráky něco udělat, aby sloužily jinému účelu, ale stejně bych předpokládala, že aspoň některé se budou využívat. Buď to, anebo že je město nechá zbourat, aby se uvolnil prostor pro novou výstavbu.“

„Možná bych to mohl vysvětlit.“ Jordan se mračil nad jiným seznamem. „Marku, koukni na tohle. A řekni mi, jak je možné, že jsme si toho předtím nikdy nevšimli.“

Dani počkala, až papíry skončily v Markových rukou a ten taky starostlivě svažtil obočí, a teprve pak vyzvídala: „Oč jde?“

„Vypadá to, že zhruba osmdesát procent těch budov koupila nějaká společnost obhospodařující reality.“

Hollis pohrdavě konstatovala: „Tady se o velkém hospodaření nedá mluvit. Moment. Jedna a ta samá společnost?“

Marc souhlasně zamručel a dodal: „Hm. To je věc. Tu realitní firmu vlastní jedna církev.“

„Církev?“ Paris nechápala. „A ještě k tomu jen jedna?“

„Jo. Církev Věčného ztracení.“

Všichni si mlčky vyměnili pohledy, pak promluvila Hollis: „Když jsem přijela, udělala jsem si zběžný průzkum, abych získala představu o místním terénu a tak, a musím říct, že jedna věc rozhodně upoutala moji pozornost. Kostel Věčného ztracení. Momentálně sídlí v bývalé sýpce, je to tak?“

„Přesně tak,“ potvrdil Marc.

„Nezdálo se mi, že by zrovna šlo o bohatou církev. Když to podám slušně.“

Jordan se zatvářil zmateně. „Na posledním zasedání městské rady reverend Butler tvrdil, že si nemůže dovolit budovu zrekonstruovat. Ale pokud jeho církev vlastní tolik objektů...“

Hollis se přesunula na druhou stranu stolu, kde ležel její laptop, otevřený a zapnutý. Posadila se a něco rychle natukala na klávesnici, pak se opřela a čekala s očima upřenýma na monitor.

Zatímco všichni vyčkávali – zřejmě na další informace – Dani se nesměle ozvala: „Vím, že je to už dávno, ale co si pamatuju, tak zdejší církve byly vždycky tak nějak... neslané nemastné. Chci říct, že jsme tu měli běžné protestantské, obvykle baptistické kostely, ale nic mimořádného.“

„Sem tam se ukáže i nějaká církev, která právě nepatří k hlavnímu proudu,“ připustil Marc. „Najednou někde vyrostle malý domek nebo zaparkuje obytný přívěs, případně se na nějaké fasádě objeví čerstvý nápis v okně. Sice žádné extrémní záležitosti jako uctívání hadů nebo satanismus, ale rozneslo se, že kdosi kdesi blábolil z tranzu, a měli jsme stížnosti od lidí na hlučnější průběh nedělní bohoslužby. Většina z těch církví se tu však nezdrží dlouho, přestože mají svůj sbor věřících.“

„Třeba nejsou zástupy věřících dostatečně početné, aby tu církev uživily,“ nadhodila Dani.

„Je to možné. Já akorát zaregistruju, že se tu najednou objeví a pak zase zmizí. Kostel Věčného ztracení tu ovšem sídlí trvale. Podle mého odhadu minimálně deset let.“

„Není divu, že si ho nepamatuju,“ zamumlala Dani.

Marc přikývl. „Ani nemůžeš. Reverend Butler se tu usadil rok potom, cos odešla z Venture.“

Dani se nechtěla nechat znovu vtáhnout do rozebírání minulosti, a tak jen prohodila: „Neumím si představit, že by měl mnoho stoupenců. Teda pokud se pod tím neobvyklým názvem neskrývá obyčejný baptistický kostel.“

„Abych byl upřímný, sám pořádně nevím, co se pod ním skrývá, ale zástup věřících má značný. Dostalo se k nám pár stížností na některé jejich zvyky, zvláště v posledních letech, ale nezískal jsem žádné hmatatelné důkazy.“ Marc pokrčil rameny. „Jedná se o dost uzavřenou společnost, to je jediné, co vím. A zřídka kdy lze vidět některého člena o samotě. To je docela zvláštní.“

„Naskakuje z toho husí kůže,“ upřesnil Markovo hodnocení Jordan. „Aspoň co já vím, tak od nich nikdy nechodí nikdo sám. Teda s výjimkou reverenda. Marku, že o něm kolovaly nějaké fámy, když se tu objevil?“

„Jo, říkalo se, že zabil svoji ženu.“

„A byla to jen fáma?“ zajímala se Dani.

„To záleží na úhlu pohledu. Když jsem se stal šerifem, prověřil jsem jeho minulost a našel jsem jen velmi nepřesné záznamy až na tu jedinou událost. Jeho žena zemřela za záhadných okolností asi před patnácti lety. Vyšetřovatelé byli v podstatě přesvědčeni, že to udělal on – prý pro peníze z jejího životního pojištění – ale nikdy se nenašlo dost důkazů, aby ho mohli vzít do vazby, natož usvědčit. Pak se začal věnovat své církvi a víceméně zmizel z obzoru, alespoň co se policejního zájmu týče.“

Paris si povzdechla: „Předpokládám, že není moc velká naděje, že on je tím vrahem, po kterém jdeme?“

„Neodpovídá věkem, aspoň ne podle posledního profilu, nevládne žádnými mimořádnými schopnostmi a co vím, tak za celé léto nevytáhl paty z Venture.“

„Takže to беру jako ne,“ zamumlala Paris.

„Tak nějak,“ souhlasil Marc. „Což ale neznamená, že by nemohl vědět něco užitečného. Zvlášť když jeho církev podle všeho vlastní většinu bývalých skladišť a opuštěných budov v okolí Venture.“

„Mno,“ přemýšlela nahlas Hollis, „církev Věčného ztracení nepochybně bohatá je, i kdyby to neplatilo o téhle kongregaci.“ Pořád zamračeně pročetla něco na monitoru počítače. „Finanční úřad má na velebného pána Butlera pífkou, přestože policii se nepodařilo potvrdit její podezření, ale zřejmě má velmi schopného daňového poradce – v Atlantě – takže se ani finančáku zatím nepodařilo přišít mu něco konkrétního. Ovšem co se týká církve, to je jiné kafe.“

„A o co jde?“ zeptala se Paris. „Taky jsem zaslechla pár za vlasy přitažených historek, jenže –“

„Třeba nebyly tak moc přitažené. Tady stojí, že Církev Věčného ztracení se poprvé objevila zhruba před pětadvaceti lety někde na západě. Povídá se, že k jejich běžným praktikám patřil také jakýsi očistný rituál, který zahrnoval to, že se na věřící – včetně dětí – ječelo, aby z nich vypudili všechny hříchy.“

„O tom jsem slyšel i tady,“ připustil Marc. „Ale nikdy jsme nenašli žádné důkazy týrání nebo zneužívání, ani my ani sociální pracovnice.“

„Zřejmě ani na západě nic nezjistili, jak vyplývá ze záznamů FBI,“ oznámila Hollis. „Federální úřad k tomu původně přizvali, protože jeden z bývalých členů nahlásil únos svých dětí a uvedl, že s nimi někdo překročil státní hranici do jiné – tady tomu zjevně říkají farnosti. Takže i ve Venture existuje farnost Církve Věčného ztracení. Nicméně se ukázalo, že jeho žena, se kterou nežil v jedné domácnosti, byla stále členkou církve, děti měla u sebe a časem jí je soud svěřil do péče.“

„Ale FBI jeho složku neuzavřela?“ zeptal se Jordan.

„Vypadá to tak. Během let dostávali hlášení od různých pozorovacích skupin, které mají na starosti hlídání všelijakých sekt, a stížnosti od slušné řádky bývalých členů. Bohužel nic, co by obstálo u soudu.“

„Pořád stejná písnička,“ shrnul to Marc.

„Jo. Až na to, že tahle církev zřejmě nezískala bohatství díky svým věřícím, jak to u většiny sekt chodí. Nikdo na ni nepřepisuje svůj majetek nebo firmu – dokonce to je přímo zakázané. Členové přispívají desátkem, ale jinak nic víc.“

„Jak je teda možné, že si můžou dovolit skoupit všechny zdejší nemovitosti?“ zajímal se Jordan.

Hollis sjela o pár stránek níž, soustředěně se začetla a pak ostatní seznámila s obsahem: „To je jeden z důvodů, proč na něj má finanční úřad podezření. Ono to totiž vypadá, jako kdyby nakupovali pozemky a ostatní majetek z příspěvků od věřících a jako by firmy jejich stoupenců zdarma nabízely zboží a služby, díky nimž se všechny farnosti a vůbec celá církev udržuje v chodu.“

Marc se obrátil na svého zástupce: „Jordane, z hlavy mě napadají nejméně tři místní firmy, které vlastní členové církve reverenda Butlera. Zkusme vytvořit seznam všech zbývajících.“ Když Jordan přikývl a opustil místnost, Marc

dodal: „Ne že bych si myslel, že nám to nějak pomůže dopadnout vraha.“

Hollis tiše namítla: „No, je tu jedna drobnost. Církev vlastní šílenou spoustu zdánlivě opuštěných skladišť a obdobných budov nejen ve Venture, ale patří jí i hromada podobných staveb v různých farnostech po celých Státech. V menších městech, jako je tohle. A taky v několika velkých; například v Portlandu, Kansas City, Clevelandu, Baltimoru, Knoxville...“

Paris se odvážila hádat: „V Bostonu?“

„I v Bostonu.“

Vnose ho štípal pach dezinfekce, přesto se zhluboka nadechl. Měl rád vůni dezinfekce. Spojoval si ji s čistotou.

Na čistotu si vážně potrpěl.

Pracovní stůl měl vydrhnutý; nejdřív na nerezový povrch nalil savo, nechal ho chvíli působit, aby desku pořádně vydezinfikovalo, a pak ho spláchl.

Mezitím postával u zdi s trofejemi a s neskrývanou radostí si prohlížel jednotlivé obrázky. Různé momentky, které nafotil, aniž by věděly, že je sleduje při jejich všedních pochůzkách.

Každý čtverec nástěnky vyprávěl příběh jednoho pozemského života.

Procházky. Nákupy. Vybírání schránky. Jak jde v neděli do kostela. Nebo jak se na chodníku zastaví, aby prohodila pár slov s kamarádkou. Na procházce se psem. Polibek s manželem. Při práci na zahrádce.

„To je tvůj život,“ zamumlal a zasmál se.

Jak obyčejný, smutný a nicotný život vedou.

Dokud jim ho on nepřetvoří, samozřejmě.

Nejdřív Becky, pak Karen a potom Shirley. Všechny vytrhl z jejich nevýrazných životů a zásadně je změnil.

Uvědomoval si, že ve skutečnosti nejsou Audrey.

Nebyl přece blázen.

Přišly mu pod ruce jako někdo jiný, nudné a nezajímavé osoby. Obyčejné ženy, jejichž existenci by svět ani nezaznamenal nebýt jeho práce. Úplné nicky.

A on z nich udělal někoho.

Udělal z nich Audrey.

U první nástěnky vztáhl ruku, aby polaskal jednu ze dvou fotografií umístěných uprostřed. Na obrázku osm krát deset centimetrů, který sám vyfotil, byly zaznamenané všechny jeho přípravy.

Becky jako Audrey. Leží nahá na jeho pracovním stole, v tmavých vlasech jí hrají odlesky a hnědé oči hledí přímo do objektivu, protože jí těsně před záběrem schválně natočil hlavu.

Ty hnědé oči překypovaly hrůzou.

Kochal se tím pohledem a cítil, jak se v něm vzdouvá nebývalá síla, i jeho tělo zareagovalo. Cítil, jak tvrdne, a rozepnul si kalhoty, aby se neomezoval, ale oči upíral stále na fotky.

Ta druhá fotografie ukazovala poslední stadium Beckyiny proměny v Audrey. Jemně se jí dotkl ukazováčkem a obkroužil její postavu, zcela obnaženou na jeho stole: prsa a pohlavní orgány odstranil a tělo rozřízl od hrdla až k rozkroku, v chladném světle zářivek se leskly odhalené orgány.

Na tomto snímku měla oči zavřené.

Pro poslední fotku jim je vždycky zavřel – ačkoli se nemohl nabažit pohledu do umírajících očí, mrtvé ho znervózňovaly.

Vlastně přímo strašily – tedy chodily by ho strašit, kdyby jim to dovolil. Jenže on nevěřil na duchy, ani na posmrtný život. Proto se tak pilně snažil, aby mohl tenhle život žít naplno, vždyť každá chvíle, každá vteřina se počítá.

Ještě chvíli hladil fotografii a vnímal, jak mu přirození tvrdne čím dál víc, pak se přesunul ke druhé výstavce.

Karen jako Audrey. Stejná póza, stejné vyděšené hnědé oči hledí do objektivu fotoaparátu.

A znovu pocítil stejný příval moci, pocit, že dokáže všechno, že může kohokoli ovládat.

Úplně kohokoli.

Vědomí, jistota vlastní neporazitelnosti mu doslova brala dech. Byl tak vzrušený, až ho to bolelo, ale rozhodl se trénovat sebeovládání a dotýkal se pouze dokumentace své práce, a ne sebe.

Pohládl obě fotografie, vychutnával je dotykem i pohledem. Celým tělem mu pulzoval příliv energie, bušilo mu v uších a slyšel svůj zrychlený dech, divže nehekal. Začínal vidět rozostřeně, ale přinutil se přejít ještě ke třetí nástěnce.

Shirley jako Audrey.

U ní šlo zatím o nejdokonalejší proměnu. Dlouze hladil jednotlivé obrázky a vzpomínal na každý úkon, každíčkou podrobnost celého procesu.

„Téměř dokonalá,“ zašeptal.

Ustoupil o krok vzad, pak se předklonil a zapřel dlaněmi po stranách čtverce, s pohledem upřeným na prostřední fotografie. Ovládl nutkání dotknout se ztopořeného údu. Ztuhlé nohy se pod ním chvěly a boky se dožadovaly potřeby přirážet, drtit, přesto se donutil stát úplně klidně. Úplně se mu zamžil zrak a sípal, ale jinak stál úplně tiše, a zatímco si v mysli přehrával poslední okamžiky ze Shirley-Audreyina života, jeho ztvrdlým údem zmítaly trhavé stahy, až se nakonec vyprázdnil ve slastné křeči.

Se zaťatými zuby se nechal unášet na vlnách rozkoše, aniž přitom vydal jediný sten. Ne proto, že by se musel tak ovládat, ale proto, že to uměl.

Byl ztělesněná moc a dokázal vše, co si umanul.

Tak to stálo v proroctví.

Dani –

„Dani, jsi připravená na –“ Marc se zarazil a zamračil se na ni. „Co se stalo?“

S námahou se zvedla ze židle v zasedací místnosti. „Nic. Asi jsem se zamyslela. Paris s Jordanem se už ozvali?“

„Jo.“ Nepřestával se mračit. „Zatím se jim podařilo diskrétně si promluvit se dvěma úřednicemi z banky, které pracovaly s Karen Norvellovou. Jen jedna si pamatuje, že v létě opravdu viděla nějakého muže s foťákem, který si zřejmě fotil Karen, ale stejně si vůbec nevzpomíná, jak ten chlap vypadal. Paris říkala, že se obě cítí provinile, protože tu věc nebraly vážně a nenahlásily to. Přirozeně trpí výčitkami svědomí. Podle Jordana se obě očividně obávají, že je Karen mrtvá.“

Dani nepřítomně poznamenala: „To bylo chytré, že za nimi zašli domů, a ne do banky. Ale určitě víš, že do pondělka se novinky stejně roznesou, že jo? Chci říct, že se to provalí na veřejnost se vším všudy.“

Přikývl. „Zatím jsme měli pekelné štěstí, ale pokaždé, když mluvíme s dalším obyvatelem Venture, se čas výbuchu zkrátí o pár minut.“

„Nedá se nic dělat. Kde je Hollis? Neměla by se s námi jít seznámit s naším velebníčkem?“

„Zašla do velké kanceláře vyzpovídat jednoho policistu, jehož rodiče patří k reverendovým stoupencům. Usoudili jsme, že nemůže škodit, když si předem zjistíme pár informací, jak to u nich chodí. Dani, celý den se snažíš vyhýbat tomu, abys mi něco řekla. O co jde?“

Paris měla pravdu, četl v ní jako v otevřené knize.

„Nejspíš se nechávám unést svou fantazií.“

„Zase jsi slyšela ten hlas? Jeho hlas?“

„Připadá mi poněkud přehnané nazývat to hlasem. Zatím je to jen ozvěna šepotu.“

„Protože se ti daří ho k sobě nepustit?“

„Ráda bych tomu věřila.“ Dani pokrčila rameny. „Jenže jsem s bídou pochytila akorát tak základy toho, jak si vytvořit štít. A vzhledem k tomu, že jsem to vlastně nikdy nepotřebovala, nějak jsem to moc nepochvičovala. Takže ne, nemyslím si, že na tom, jak ten hlas zní, mám nějakou zásluhu.“

„Což tě žere ještě víc než cokoli jiného.“

„Vlastně jo. Měla bych být schopna chránit se před nechtěným kontaktem jiného senzibila. Pokud se ovšem potýkám zrovna s tím. Krucinál, já fakticky nevím –“

Marc jí položil ruce na ramena. „Dani. Proč se pořád snažíš to unést všechno sama? Nejsi Cassandra, ale jestli se blíží válka, sama ji stejně vybojovat nemůžeš. Dovol ostatním, ať ti pomůžou. Nech mě, abych ti pomohl.“

MLčky na něj zírala. Nedokázala nemyslet na dotek jeho rukou a příliš dobře vnímala spojení, které mezi nimi existovalo, i když se ho ze všech sil snažila blokovat od té doby, co si k ní našel cestu cizí hlas. Protože nechtěla, aby to Marc taky cítil; ten chladný, nesmlouvavý, zlý hlas. Nechtěla, aby ho vnímal ve spojitosti s ní – i když nebyl její součástí.

Zvlášť když nebyl její součástí.

Instinktivně se ještě více stáhla do sebe. „Vždyť mi pomáháš. Sotva vyjdu na krok ze stanice, v podstatě se ocitnu v obklíčení tvých policistů.“

„Přeháníš. A tak jsem to stejně nemyslel, jak moc dobře víš.“ Mluvil nazlobeně a zakabonil se ještě víc.

„Nejlepší, co pro mě můžeš udělat,“ prohodila, „je pokračovat v pátrání po vrahovi. A ctihodný reverend Butler představuje možné vodítko, nebo ne? Tak pojďme. Jestli to, co jsem zaslechla, byl hrom, zřejmě se ženeme do pořádné bouřky.“

Sama doufala, že se její poznámka vztahuje pouze na počasí.

Marc jí sevřel ramena důrazněji a minimálně minutu byla Dani na pochybách, jestli od toho tématu upustí – alespoň prozatím. Nakonec přece jen promluvil se snahou o stejně věcný tón, jaký před chvílí použila ona. „Zrovna ty bys měla nejlépe vědět, že se nikdo nemá protloukat životem sám. Až budeš připravená, jsem tu pro tebe, Dani. Vždycky jsem tu byl.“

Pustil ji, otočil se a vyšel ven ze zasedací místnosti. Dani ho následovala a v duchu si přála, aby se zbavila pocitu, že se právě dopustila strašlivé chyby.

Reverend Jedidiah Butler působil na lidi ohromujícím dojmem, teda aspoň se tak sám viděl. Zbytek světa mimo jeho zbožňujících oveček ho spíše vnímal jako muže středního vzrůstu a nijak výrazné postavy, kterému bude tak mezi čtyřiceti a šedesáti, a může se pyšnit jediným výrazným rysem, a to hřívou stříbrných vlasů.

Dokonce se nehonosil ani hřímavým hlasem běžným mezi jižanskými kazateli, naopak mluvil s Markem lehce přes nos jako někdo, kdo trpí silnou alergií.

„Šerife, nechápu důvod vaší návštěvy. Jak už jsem vysvětlil městské radě, nemám prostředky na to, abych –“

Marc spěšně mávl rukou, dřív než se dotazovaný mohl pustit do obvyklé litanie. Nad hlavou jim burácel hrom a vzhledem k tomu, že nebyli pozváni dovnitř, chtěl mít rozhovor za sebou, než se strhne bouřka.

Alespoň doufal, že přijde. Deště bylo zoufale zapotřebí.

„Nepřišel jsem ve věci, kterou jste probíral s radou, reverende.“ Zalétl pohledem k Dani, zachytil, jak téměř neznatelně zavrtěla hlavou, a musel se bránit, aby nevzdychl nahlas.

Ale co, za zkoušku to stálo, říkal si v duchu. Přestože na vlastní oči neviděl Danin sen, úsudek mu napovídal, že tahle bývalá sýpka nejspíš nebude skladištěm, které se jí zjevuje. Kdyby nic jiného, tak tam pořád stála silážní věž, ale ani s

tou by se budova nedala označit jako rozlehlá. Ovšem volala po důkladné opravě a silně páchla po drůbeži.

Kromě toho, že si s reverendem potřásl rukou při nejedné příležitosti, Marc stejně věděl, že tenhle kazatel postrádá nejen jakýkoli náznak parapsychických schopností, ale že jeho vnímavost nedosahuje ani běžné intuice.

„Proč jste teda tady?“ dožadoval se reverend vysvětlení. „Má to snad něco společného s těmi zavražděnými ženami?“

Marc jej probodl očima, ovšem ani zdaleka ho to nepřekvapilo tak moc, jak by si přál, zvlášť po rozhovoru se slečnou Patty. Dost dobře nemohl místního kazatele podezírat nebo mu přičítat nějaké zlé úmysly jenom proto, že o vraždách věděl – když stejné informace měla i místní květinářka. V duchu si zase odškrtnul pár minut v souvislosti s tím, než se zpráva dostane do médií a reportéři se slétnou do Venture jako supi.

Hollis využila Markovy odmlky, postoupila dopředu a prokázala se kazateli svým průkazem a odznakem. „Co o tom víte, reverende?“ zeptala se příjemným tónem.

Butler dlouhou chvíli studoval její průkaz, pak se jal odpovídat s přehnanou trpělivostí. „Všichni o těch vraždách vědí, agentko Templetonová. Ale z úcty k jejich rodinám o tom samozřejmě mlčíme. Zvlášť když jste vy ani šerif zatím neuznali za vhodné identifikovat oběti.“

Marc se musel držet, aby se nezačal obhajovat, ale stálo ho to velké úsilí. „Výsledky laboratoře nějakou chvíli trvají,“ řekl pouze.

„Jistě. Jeden z mých věřících se staral o zahradu Blantonova domu. Právě on objevil ty... ostatky.“

Marc s Hollis si vyměnili pohled, ale šerif pouze prohodil: „Ovšem měl si tu informaci nechat pro sebe.“

„Přišel za mnou jako za zpovědníkem, šerife, jako by to udělala kterákoli ztrápená duše.“ Butler pokrčil rameny. „Ale jak jsem řekl, o té věci se už stejně hovořilo.“

Hollis poznamenala méně odlehčeným tónem: „Hlavně aby se nezačaly formovat nějaké skupiny chtivé lynčování.“

„Jsme bohabojní lidé, agentko. I kdybychom měli nějaké tušení, kdo je ten vrah – a ujišťuji vás, že ho opravdu nemáme – nikdy by nás nenapadlo, abychom se sami vydali pátrat po něm, natož ho trestat. Od toho zde máme zákony a soudy a také to vykoná Bůh.“

Byl to opravdu pěkný, uhlazený proslov. Dani vrtalo hlavou, proč mu nevěří.

Zřejmě proto, že ten chlap jí připadal cynický.

Nebo v tom možná vězelo cosi jiného.

Snažila se zaměřit pozornost na to cosi jiného, proto přestala poslouchat, když Marc pokládal Butlerovi další rutinní dotazy v tom duchu, jestli si za posledních pár týdnů nevšiml něčeho podezřelého. Místo toho, navzdory zdravému rozumu, zjistila, že se opět snaží zaslechnout ten hlas.

Jeho hlas.

S každou uplynulou vteřinou rostl její neklid. Cítila neodolatelné nutkání se ohlédnout, ale když to udělala, nespátřila nic, jen krajinu, kterou znala.

Tak co to vnímala?

Jemné chloupky na zátylku stály v pozoru, ruce měla ledové a žaludek ji tížil, jako by spolkla kus olova, ale když pohlédla na Butlera nebo na okolí, nepřipadalo jí, že by něco z toho její skličující pocit vyvolalo.

V tom zaburácel hrom. Hřmění se odráželo ozvěnou v kopcích, až měla pocit, že je obklíčilo, a uvažovala, jestli by tohle mohlo být příčinou. Že by? Na rozdíl od většiny senzibilů nebyla nikdy citlivá na bouřky až tak, že by jí to bylo nepříjemné, přesto svým způsobem ovlivňovaly – zvýšily nebo posílily? – její obvyklé smysly.

Možná to nakonec bylo bouřkou. Přesto se vědomě pokoušela zaslechnout ještě něco víc, než co mohla zachytit běžnými smysly, a nevěděla, jestli má být zklamaná nebo se

jí má ulevit, když nezaznamenala ani slabou ozvěnu toho šepotu, který ji děsil.

„Dani?“

Zamrkala na Marka, pak se vzchopila natolik, aby si uvědomila, že velebný pán se otočil a vrací se do kostela, zatímco ji jak Marc tak Hollis pozorují se zdviženým obočím.

„Omlouvám se.“ Usadila se v Markově voze na místě spolujezdce a doufala, že jí neuniklo něco důležitého.

„Je ti něco?“ zeptal se.

„Ne, dobrý. Jen jsem se trochu zamyslela, nic víc.“ Pořád se snažila zachytit ten hlas, ale zároveň si uvědomovala, že to, jak se cítí fyzicky, jí něco připomíná. Tlak. Jako během snu. Mohla by to způsobit blížící se bouřka?

Potajmu se dotkla nosu a překvapilo ji, že jí na prstech neulpěla krev. Protože ten tlak stále sílil a musela ovládnout nutkání se pohnout a nějak se pokusit uniknout tomu, co na ni tak tlačí.

Nic to není. Nic tu není. Jen se blíží bouřka. Je to jen moje představivost.

Marc se na ni dlouze zadíval a zamračil se, ale pak nastartoval a pomalu se kodrcali po kilometr a půl dlouhé příjezdové rádooby cestě, která se vinula ke staré sýpce.

Hollis ze zadního sedadla poznamenala: „Nesnáším bouřky. Možná se to stalo jen kvůli ní. Protože nikdy předtím jsem nebyla schopná vidět auru.“

Dani se otočila na předním sedadle a všimla si, že i Marc střílel pohledem do zpětného zrcátka, aby viděl agentčin obličej. Ačkoli se Hollis tvářila jen o málo napjatěji než obvykle, byla neobvykle bledá.

„Řeklas to tak, že to asi nebylo až tak úplně mimo kontext,“ usoudila Dani.

Hollis na ni hleděla. Či přesněji zkoumala prostor asi čtvrt metru od Danina těla.

„Ne, naopak, je to... úplně k věci.“

„O čem to mluvíte?“ chtěl vědět Marc.

„O příšerách.“

Dani se nuceně zasmála. „To myslíš mě?“

„Ne.“ Konečně se Hollis zadívala Dani přímo do očí, avšak ty její se podivně leskly. „Dani, umíš používat štít?“

„Tak trochu. Nic moc, ale –“

„Tak ho udělej teď hned! Soustřed' se!“

Dani ji bez váhání poslechla, zavřela oči a ze všech sil se snažila vzpomenout si, jak ji učili jakoby se zabalit do ochranné deky své vlastní energie. Ale nezdálo se, že by jí to šlo nějak lépe.

Marc přes zatáté zuby procedil: „Co to má, krucinál, znamenat?“

„Viděla jsem něco, co nikdy předtím.“ Hollis mluvila tiše a v hlase měla napětí. „Ale věřím, že... to není běžná

aura. Připadá mi to jako nějaký útok. Jako kdyby se někdo nebo něco snažilo dostat k Dani. Marku –“

Ať už Hollis chtěla dodat cokoliv, nečekal na to a okamžitě natáhl ruku a přikryl s ní Daniny sepjaté ledové prsty. Neodtáhl se, ani když ucítil ránu, ani když vykřikla bolestí tak pronikavě, že se v něm cosi zlomilo.

Bez dalšího hlesu Danino tělo ochablo.

Dani se rozhlížela kolem sebe. Na okamžik si připadala zmatená, protože kam až oko dohlédlo, ji obklopovala pouze tma a ticho, a měla pocit, že tam není sama; snad ji to mělo vylekat, ale kupodivu se tak nestalo.

Necítila pod nohama podlahu nebo zem. Vlastně necítila ani nohy, a když se podívala dolů, ani je neviděla, protože její tělo se zkrátka rozplývalo do temnoty.

Tohle ji pravděpodobně taky mělo vystrašit.

A to hodně.

„Kdepak, tobě tyhle věci nikdy tak nevadily jako mně,“ řekla Paris, když se částečně vynořila ze tmy před Dani.

„Jenže já se před tím pokoušela prchnout,“ připomněla Dani, přičemž ji nijak nerozptylovalo, že Paris má tělo jen od pupíku nahoru.

„Utíkala jsi před vnějšími vlivy, nad kterými jsi neměla žádnou kontrolu. Před lidmi a vztahy. Před citovými záležitostmi. Ale s parapsychickými věcmi ses vždycky vyrovnala snáz.“

„Nad tímhle taky nemám žádnou kontrolu.“

„Ale samozřejmě že máš. Vždycky jsi to dokázala ovládat.“

„To je blbost.“

„Použiju slova, cos řekla Markovi: jedno rozčilené zvolání blbost všechno určitě vyřeší.“

„Neříkala jsem ti o tomhle rozhovoru s Markem.“

„Hm. To teď nechme stranou. Jenom si musíš připomínat, že to dokážeš ovládat. Později, až se nad tím zamyslíš, až to bude zapotřebí. Nezapomeň na to.“

„Co se má stát později?“

„Budeš muset vědět určité věci.“

„Paris –“

„To nic, Dani. Některé věci se zkrátka stanou právě tak, jak se mají stát. Obě jsme věděly, že tohle k nim patří, že jo? To je přece pravý důvod, proč ses vrátila domů.“

Tentokrát se Dani zmocnil nepříjemný pocit, sevřel jí nitro do mrazivých spárů. „Nevím, o čem to mluvíš.“

„Ale samozřejmě že víš.“

„Ne. Nemám páru.“

„Nebyla jsem součástí tvého věšteckého snu. Už od začátku. Ještě než jsi to někomu řekla, než jsi přijela sem. Předtím, než jsi vůbec něco udělala, abys změnila výsledek své vize. Měla bych tam být s tebou, jenže jsem tam nebyla.“

„No a? To byla drobnost, o které jsem věděla, že se změní.“

„Ne, Dani. Byla to jedna z věcí, která, jak jsi věděla, se nezmění. Proto ses tak uzavřela do sebe. A odmítla jsi připustit si Marka k tělu, jak by si přál, dokonce jsi odstrčila i mě.“

„Nikdy jsem –“

„Dani. Pustila jsi mě do svého nitra jen v tom sdíleném snu. Předtím ne. A pak už taky ne. Protože jsi měla strach. Myslela sis, že se někde v průběhu událostí naskytne příležitost něco změnit. Tuhle konkrétní věc. Pokud budeš dost silná a hbitá. Když se o to budeš opravdu snažit. Jenže tak to nefunguje, však víš.“

„Paris –“

„Miranda to říkala. Nezáleží na tom, co se nám zdá nebo co vidíme, vesmírné síly mají své vlastní plány. A tohle bylo součástí toho plánu.“

„S tím nesouhlasím,“ zašeptala Dani.

„Obávám se, že nemáš na výběr, sestřičko. Stejně už jsi to přijala. Obě jsme se s tím smířily. Proto jsme o tom nemusely mluvit, když jsi mě celé týdny nechávala, ať se ti vypláču na rameni – a ty sama jsi taky brečela – kvůli tomu, jak dopadlo mé manželství. Obě jsme věděly, že to není jediný konec, který oplakáváme.“

„Paris –“

„Jsem ráda, že ses vrátila, když jsem se rozvedla. Říkala jsem ti to? Jak moc to pro mě znamenalo, že jsi přijela?“

„Nemuselas nic říkat. Věděla jsem to.“

„Vždycky to tak je, že? To mi připadá u dvojčat úplně nejlepší. Že není třeba tolik mluvit.“

„Ale něco si musíme říct. Paris –“

„Poslouchej, co řekla Shirley Arledgová Hollis, byla pravda. Balamutí tě. Musíš jeho úskoky prohlédnout, Dani. Znáš pravdu, vidíš ji ve svém snu. Jen se nad ním pořádně zamysli.“

„Nezvládnou to sama.“

„Však nezůstaneš sama. Dvojče není nikdy úplně osamělé, ať se děje co se děje.“ Paris se začala pomalu rozplývat ve tmě. „Dokážeš to, Dani. Až přijde čas, uděláš, co bude třeba. Poznáš to a rozhodneš se správně.“

„Paris, vrať se!“

„To nic.“ I její hlas se začal vytrácet. „Mám pro tebe něco, co určitě využiješ. Stejně si myslím, že to vždycky patřilo tobě. Přijď za mnou, než odejdeš, ano?“

Ať Dani napínala uši sebevíc, sestru už nezaslechla.

Všechno pohltila tma.

Neděle 12. října

Dani se bránila a nechtěla otevřít oči dlouho poté, co věděla, že je vzhůru. Chtěla se schovat, ponořit se zpátky do tmy a pátrat po Paris.

Ale něco silnějšího jí napovídalo, že do tmy vede pouze jediná cesta a není to otázka silné vůle.

Nakonec otevřela oči. Vypadá to jako nemocniční pokoj, pomyslela si. Tlumené světlo i zvuky, poblíž tiše pípaly přístroje. Zjistila, že v nemocnici se nikdy nedá odhadnout, kolik je hodin; panoval zde pravidelný řád, ale dny i noci vypadaly stejně. Vnitřní časomíra jí naznačila, že muselo uplynout několik hodin a že je nejspíš neděle dopoledne.

Což znamená, že musela být v bezvědomí dlouho. S mírným pobavením si představovala, co z jejího stavu vyvodili doktoři.

Někde v budově se jistě pracuje na její zdravotní kartě.

Z úvahy ji vyrušilo zjištění, že v rohu místnosti stojí nějaká tmavá postava, ale mnohem více si uvědomovala něčí bližší přítomnost.

„Dani...“

Otočila hlavu a spatřila Marka, jak sedí vedle jejího nemocničního lůžka a drží ji za ruku. Vypadalo to, že se mu strašně ulevilo, ale přesto se zdál být neuvěřitelně sklíčený, rozhodně od včerejška zestárl.

Platíme obrovskou cenu.

„Jak se cítíš?“ zeptal se.

Dani nad tím popřemýšlela, pak přikývla. „Dobře. Cítím se úplně v pohodě.“ Dokonce víc. Cítila se silná, silnější než kdykoli dřív a svým způsobem jí ten pocit připadal úplně neznámý. Nešlo o svaly, spíše o...

Moc.

„Dani... stalo se něco...“

Znovu přikývla. „Já vím. Paris.“

Zdálo se, že ho nijak nepřekvapuje, že o tom ví, přesto jí sdělil podrobnosti. „Není mrtvá. Alespoň – doktoři tvrdí, že je v komatu. Nedokážou to vysvětlit. Ale nedokázali určit, ani co se stalo s tebou.“ Neurčitě zavrtěl hlavou. „Říkají, že vykazuje určitou mozkovou aktivitu, a pokud tohle vydrží, pořád je naděje.“

Dani věděla své. V duchu slyšela tikat zbývajících dní – nebo hodiny, či dokonce pouhé minuty – Parisiny naděje. Zbývalo tak málo času.

Ze stínu se vynořil Bishop a zůstal stát v nohou její postele. „Je mi to líto, Dani.“

Vzhlédla k němu. „Nikdy jsem si nemyslela, že se setkáme s těmito slovy, i když se mi o tom zdálo. Svým způsobem. Ale chápu to. Vy jste věděl, že půjde po jedné z nás.“

„Ano. Miranda něco viděla. Ale... mohla to být kterákoli. Neexistoval způsob jak to určit s jistotou.“

„Dokud jsem já nezačala slyšet ten hlas ve své hlavě.“

Bishop bez vykrucování vysvětlil: „Nejdříve jsem si myslel, že si jako jednu ze svých obětí vybere Paris. Když se nevyskytovala ve vašem snu, nestála po vašem boku, i když tam měla být, a jakmile jsme vyloučili z účasti Mirandu, přímo se to nabízelo.“

„Chtěl jste ji využít jako návnadu. Sledovat ji, nechat ji hlídat a čekat, až po ní chňapne.“

„Mrzí mě to,“ zopakoval. „Ale vypadalo to jako nejlepší příležitost, jak ho dostat. Od začátku mi vadilo, že ani jedna neodpovídá profilu jeho obětí, ale tady se od svého vzoru stejně odchýlil, alespoň co se barvy vlasů a očí týká. Musel jsem tedy připustit, že jeho rituál prochází zásadními změnami a je tedy možné, že si své oběti vybírá podle jiných kritérií a teprve pak... si je přizpůsobí. Vás by obě mohl přizpůsobit.“

Bishop s povzdechem pokračoval: „Váš věštecký sen se stále opakoval a Paris v něm pořád chyběla. Jenže pak se pracovní postup vraha začal drasticky měnit, nepředvídatelným způsobem, zato šíleně rychle. To... místo činu, které přímo bilo do očí. Klidně dával najevo, že sleduje a fotografuje Marii Goodeovou, navíc u ní nechal šperk předchozí oběti, plus tu kytici.“

„Příliš nápadné,“ hlesla Dani spíše sama pro sebe. „Vidíte mě? Koukejte, co dokážu.“

Bishop přikývl. „Což absolutně neodpovídalo charakteru bostonského vraha. Nikdy předtím jsem podobný vývoj, takový skok u sériového vraha nezaznamenal.“

„A přesto.“

Znovu pokýval hlavou. „Přesto jsme si byli jistí, že se jedná o jednoho a téhož vraha, ještě než jsme sem dorazili. Věděli jsme to naprosto jistě, ačkoli jsme to nemohli podložit žádnými důkazy. Od té doby pak Hollis viděla Becky Huntleyovou, později i Shirley Arledgovou; obě stejně jako Karen Norwellová odpovídaly jeho typu postavou, to se shodovalo s bostonskými případy. A vy jste začala slyšet hlas, což nás utvrdilo v podezření, že máme co do činění s vrahem, který ovládá parapsychické schopnosti.“

Marc na něj hrubě vyjel: „Jak to můžete brát jako potvrzení?“

Dani na něj pohlédla. „Věděla jsem to,“ oznámila prostě. „Sama jsem si namlouvala, že to není cizí hlas, co slyším ve své hlavě, že jde nejspíš akorát o... nějakou senzibilní zvláštnost, jakýsi zbytek ozvěny z některého mého předchozího snu o zkáze, který už si ani nepamatuju. Zkrátka jsem si vymýšlela všechno možné, jen abych se vyhnula pravdě. Že je ten člověk skutečný, je tady a nějakým způsobem se mu podařilo navázat se mnou spojení.“

„Což mě přivedlo na myšlenku,“ vložil se do hovoru Bishop, „že zamýšlenou obětí máte být vy, a ne Paris.“

„A já mu vždycky sedla na lep,“ konstatovala Dani. „V tom snu, ať se změnilo, co chtělo, tohle zůstávalo stejné. Věděla jsem, že je to past, vždycky, celou dobu a stejně jsem do ní pokaždé vlezla.“

„Ano, to jsem bral jako další znamení, že se zaměřil na vás. Nenechali jsme Paris nechráněnou,“ pokračoval Bishop. „Ale měl jsem dojem, že půjde po vás.“

Marc se ozval, stále ještě neurvalým tónem: „Když jste věděli, že je ten zmetek senzibil, proč jste nepředvídali tenhle typ útoku?“

„Protože takový útok, napadení pomocí schopností mimosmyslového vnímání, je velmi neobvyklý,“ vysvětlil mu Bishop. „Zkrátka se to nestává ani jednou za uherský rok, zvlášť pokud mezi útočníkem a napadenou osobou neexistuje pokrevní pouto. A nevykazoval žádné známky toho, že by kdy dřív něco podobného zkusil.“

„Nemohl jste to vědět,“ řekla Dani a sevřela prsty v objetí Markovy dlaně. „Kdyby naše schopnosti fungovaly takovým způsobem, znali bychom odpověď na všechny otázky.“

„Mně by stačila aspoň jedna nebo dvě, o které bych se mohl opřít,“ utrl se Marc. „Zatraceně, Dani, vždyť tě to málem stálo život. Nic se tě nedotklo, nikdo na tebe nevztáhl ani prst, a přesto jsi *málem umřela!*“

V jeho hlase zaznívalo kromě úzkosti ještě něco. Vnímala to a nejradši by se k němu schoulila a nechala se zahalit jeho péčí a nedělala nic jiného. Aspoň na chvíli. Jenže hodiny v její mysli se nehodlaly zastavit, a přestože znovu stiskla Markovu dlaň, snažila se soustředit na to, co říká Bishop.

„Proto jsem povolal strážce ze speciální jednotky, který vás bude hlídat.“

„Nepotřebuju hlídače.“

„Dani –“

„Ale někdo jiný ano, pokud to chápu správně. Co ten váš chlapík umí?“

„Je to žena. Vybírám strážce velmi pečlivě; ona mimo jiné dokáže rozprostřít ochranný štít i nad další osobou.“

„Fajn. Potřebuju, aby bděla na stráží u Paris.“

Bishop se zamračil, ale okamžitě přikývl. „Ujednáno.“

Má pocit, že mi něco dluží, napadlo Dani. A nebyla si úplně jistá, jestli to nakonec není pravda.

Vzhlédla k Markovi. „Mám tušení, že ty se ode mě moc daleko nehneš, že?“ Bylo to silnější než tušení.

Věděla to jistě.

Marc přikývl. „To se můžeš vsadit. Ovšem nejsem žádný senzibilní strážce, Dani. Nedokážu tě chránit před podobným útokem.“

Nebyla si tím jistá, ale nahlas řekla jen: „Myslím, že šel po Paris mnohem tvrději než po mně. A taky myslím, že vím proč. Není mi úplně jasné, jak do sebe zapadá časový rozvrh, ale mám motiv. Aspoň myslím. Každopádně pokud se můj sen do příště nijak výrazně nezmění, budu tam já. Paris... se tam nikdy neobjevila.“ Pohlédla na Bishopa. „Jak jste říkal.“

Agent mlčel.

„Ale Miranda tam byla. Teda alespoň jsem o tom byla přesvědčená, i když jsem ji nikdy nezahlédla. Což mi zřejmě mělo napovědět víc, než jsem zpočátku pochopila.“ Dani se neobtěžovala rozvádět vysvětlování, místo toho se zeptala: „Je v bezpečí?“

Bishop přikývl. „Vzal jsem tu hrozbu naprosto vážně. Postaral jsem se o její bezpečnost, jak nejlépe dokážu. Umí vytvořit velmi silný štít a čtyřiaadvacet hodin denně ji hlídají další senzibilové se silnými štíty. Máme v jednotce několik strážců.“

Dani si na něco vzpomněla. „Ale vy dva jste pořád ve spojení. Telepaticky.“

Bishop bez zaváhání přikývl: „Ano.“

„Na vašem místě bych to spojení přerušila.“

„To se snáz řekne, než udělá.“ Pokrčil rameny. „Můžeme ho maximálně zúžit, ale zjistili jsme, že jediné, co může naše spojení přerušit, ho zpřetrhá natrvalo.“

„Smrt?“

„Přesně tak.“

V duchu si řekla, že se bude muset vyptat na podrobnosti k této příhodě, když ji oba přežili. „Dobrá tedy, radím vám, abyste ho zúžili, jak nejvíc to půjde. Využil spojení mezi

mnou a Paris, aby napadl obě zároveň, a něco mi říká, že do toho ani nevložil veškerou energii. Mě na poslední chvíli varovala Hollis, takže se mi podařilo útok alespoň trochu zmírnit. Přestože naše pouto s Paris je pokrevní i spirituální, taky patří dávne minulosti; už několik let jsme ho v podstatě aktivně nevyužívaly. Pokud spojení mezi vámi a Mirandou je tak... hluboké, jak se domnívám, mohl by ho využít proti vám oběma. Určitě ví, že vy jste tady, takže mu stačí sledovat cestu zpět k Mirandě.“

Marc polohlasem zabrblal: „Ty to říkáš, jako kdyby šlo o normální asfaltku.“

„Pro senzibily to tak svým způsobem opravdu je,“ potvrdila stručně.

Bishopovy myšlenky se ubíraly jiným směrem. „Dani, vy o tom vrahovi víte něco, co já nevím. Oč jde?“

K odpovědi se zhluboka nadechla. „Jestli mám pravdu, tak vím něco, co by si určitě nepřál, abyste věděl vy. Nemáme co dělat pouze s brutálním vrahem, který navíc ovládá mimosmyslové vnímání. Je to váš osobní nepřítel. Vzpomínáte na tu past, kterou od začátku vidím? Jak do ní pokaždé vstoupíme, i když víme, že je to past? Tak tu nachystal na vás.“

„Je mi moc líto, co se stalo Paris,“ posteskla si Hollis Jordanovi, když v zasedací místnosti čekali na ostatní.

„Jo, mně taky.“ Zavrtěl hlavou. „Ježíši, bylo děsivé stát vedle ní, když k tomu došlo. Pamatujete, jak jsem vám říkal, že nevím, jestli to mám brát jako požehnání nebo prokletí, že nemám žádný nadpřirozený dar? Už jsem na to přišel. Je to požehnání.“

Hollis se kysele usmála. „Jsme zranitelnější vůči působení negativní energie než lidé, kteří nemají parapsychické schopnosti, a v minulosti už nám to způsobilo různé problémy. Ovšem takovýhle útok – je velmi vzácný. Spíš úplně výjimečný. Zatím jsme nenarazili na mnoho senzibilů, kteří by alespoň malou měrou dokázali ovlivnit jiného senzibila.“

„Žádné Jediho ovládnutí myslí?“

„Bohužel ne. Teda přinejmenším co já vím.“ Otočila se s židlí čelem k nástěnce, kde visely připíchnuté fotografie tří známých obětí ve Venture, a na chvíli se v tichosti zadumala. „Bishop vždycky říká, že až se jednou narodí senzibil, který dokáže stoprocentně ovládat své schopnosti, změní to celý svět.“

Jordan zabručel: „Myslíte, že ho někdy napadlo, že by ten člověk mohl kopat za protihráče?“

„Mě to teda nikdy nenapadlo, jenomže Bishop by nebyl Bishop, kdyby každou věc nezvážil ze všech možných i nemožných úhlů. Takže tipuju, že si v duchu připustil i tuhle možnost hned od počátku. Což by alespoň částečně vysvětlovalo, s jakou horlivostí se za poslední roky snaží dát dohromady speciální jednotku a proč se stal spoluzakladatelem Útočiště.“

„Buduje armádu senzibilů?“ prohodil Jordan, ale nepodařilo se mu to říci tak lehkým tónem, jak zamýšlel.

Hollis se s židlí otočila zpět a povzbudivě se na něj usmála. „Nechystáme se převzít vládu nad světem, na mou duši.“

Jordanovi stoupla do obličeje horká červeň. „Já vím. Vážně. Jen zkrátka... když jsem viděl, co ten parchant způsobil Paris, když teď vím, že je možné na někoho zaútočit, aniž se ho kdo dotkne nebo je vůbec v dohledu, je to... doopravdy mě to děsí.“

„Já vím,“ řekla tentokrát Hollis. „Je to hrůza.“ Pak se zamračila, když se v ní ozval instinkt vyšetřovatele, a začala uvažovat. „Ale... my vlastně nevíme, jestli nebyl blízko, jestli ji neměl na dohled. Stalo se to ve městě, je to tak?“

„Jo. Zašli jsme si na kafe po pohovoru s další bankovní úřednicí. Neplodném pohovoru, kdybyste se chtěla zeptat; v létě, kdy někdo Karen údajně sledoval, tam ještě ani nepracovala.“

„Nedá se nic dělat. Bylo to možné vodítko, takže jste ho museli prověřit.“

„Jenže nás zavedlo do slepé uličky. Kristepane, jak já nesnáším slepé uličky. No, zrovna jsme vycházeli z kavárny a přísahám, že to Paris zasáhlo jako blesk z čistého nebe. Jednu chvíli dělala vtípky o neplodném pátrání a najednou ležela na zemi.“

„Nestihla vůbec nic říct?“

„Hollis, ona byla zrovna v půlce slova. A pak padla jak podřátá. Myslel jsem si, že po ní někdo střelil, a špicloval

jsem uši, odkud zazní výstřel. Ale nic se neozvalo.“ Soustředěně stáhl obočí, protože mu něco došlo. „Moment. Proč by vrah někoho napadal tímto způsobem, i když je třeba senzibil a dokáže to? To rozhodně neodpovídá jeho pracovnímu postupu – ať už tady nebo v Bostonu. Příliš málo krve pro jeho vkus, aspoň mi to tak připadá.“

„Jo, to mě taky žere.“

„Máte nějakou teorii, kterou byste mohla nadhodit?“

„Ani ne.“

Jordan si vzdychl. „Ani neumím vyjádřit, jak nerad od vás tohle slyším.“

„Mrzí mě to.“

„No jo.“ Po chvíli Jordan dodal: „Připadá mi to, jako kdybysme si pískali na hřbitově. Co vy na to?“

„Taký to tak vidím.“

Dani nehodlala odejít z nemocnice, dokud nenavštíví Paris. Doktoři ovšem nebyli nijak nadšení, že vůbec chce odejít, ale vzhledem k tomu, že všechny životní funkce byly normální a ona si sice zdvořile, avšak neoblomně stála za tím, že se cítí v pořádku a může tedy odejít, nezbylo jim v podstatě nic jiného, než ji propustit.

Jakmile se oblékla, Marc a Bishop se od ní nehnuli na krok a doprovodili ji na jednotku intenzivní péče, kde ležela Paris napojená na přístroje monitorující slabé projevy života.

Na jipce už byla Bishopova „strážkyně“, seděla na židli vedle postele, a když vstoupili, vstala a představila se jednoduše jako Bailey. Působila nečekaně křehce – vysoká štíhlá brunetka s velkýma tmavýma očima, v nichž se zračil takový klid a hloubka, že působily téměř hypnoticky.

Dani bodl osten pochybnosti, ale rychle zmizel, jakmile si s Bailey potřásly rukou. Nikdy nebyla zvlášť citlivá na podněty jiných senzibilů, ale okamžitě vycítila sílu této ženy, energii, která ji zahalila jako hřejivá deka.

„Ty blaho,“ neudržela se.

Bailey se slabě pousmála. „Nedovolím nikomu a ničemu, aby se přiblížilo k vaší sestře.“

„Věřím vám.“ Dani zalétla pohledem k oběma mužům a dodala. „Ovšem pokud by vám to, pánové, nevadilo, ráda bych zůstala chvíli s Paris o samotě.“

Muži si vyměnili pohled a pak se i s Bailey vzdálili. Ale pouze ke dveřím, kde – jak si Dani uvědomovala – stále mohou dohlížet na obě dvojčata.

Paris...

Dani stála vedle lůžka a než sevřela Parisinu bezvládnou chladnou ruku oběma dlaněmi, na okamžik se na sestru zahleděla. „Říkalas, ať se za tebou stavím,“ zašeptala. „Teda aspoň myslím, žes to chtěla. Neměj obavy, Paris. Já –“

Zpočátku jí to připadalo jako pouhé mravenčení, kterému nevěnovala valnou pozornost. Ale když se zaměřila na ruku, kterou držela, viděla, že jí Paris sevřela prsty, a mravenčení přerostlo v něco mnohem silnějšího.

V první chvíli chtěla Dani instinktivně ucuknout, ale ovládla se a sestřinu ruku nepouštěla, zatímco sledovala její obličej s nadějí, že v něm zahlédne záblesk vědomí.

Nic. Tvář zůstala zcela uvolněná a naprosto bez výrazu, přestože Paris křečovitě svírala Daninu dlaň.

Držela se jí jako klíště a...

Když Dani konečně došlo, co se děje, snažila se uvolnit ze sestřina sevření, ale nešlo to. V Paris možná zůstala jen poslední jiskra vědomí, ale to stačilo na to, aby udělala, co si předsevzala.

Něco pro tebe mám, něco, co se ti určitě bude hodit. Stejně si myslím, že to vždycky patřilo tobě.

Trvalo to jen pár vteřin a pak Parisiny prsty povolily. Dani se na okamžik lekla, že nastal konec, ale přístroje, které sestru monitorovaly, tiše a pravidelně pípaly dál.

Dani ještě chvíli – ponořená ve vzpomínkách – pozorovala, jak Paris dýchá, pak něžně zastrčila sestřinu ruku pod deku a odstoupila od postele.

Okamžitě se vedle ní objevila Bailey, než se však usadila, přeměřila si Dani pohledem a nevzrušeně jí poradila: „Radši se držte dál od nemocničních přístrojů.“

„Proč?“

„To zjistíte. Netrapte se, budu Paris dobře hlídat. Kdyby se k ní cokoli chtělo dostat, nejdříve bude muset přejít prese mě. A já se nevzdávám bez boje.“

„Děkuju.“ Dani sice nechápala, co Bailey chtěla říct tou poznámkou o přístrojích, ale opravdu na to brzy přišla.

Do zasedací místnosti na policejní stanici, kde v přátelském tichu seděli Hollis a Jordan, dorazili Dani s Markem a Bishopem – a ještě dva další lidé.

Gabriel a Roxanne Wolfovi vypadali už na první pohled jako bratr a sestra, takže ani nebylo nutné se o tom zmiňovat – i když Jordan později zjistil, že jsou dokonce dvouvaječná dvojčata. Gabriel měl střapaté světle blondované vlasy, byl vysoký a štíhlý, ovšem svalnatý a přímo z něj číselá síla; i jeho sestra měla vysokou postavu, byla útlá, i když ne hubená, plavé vlasy měla kratší než bratr. Mohlo jim být kolem třicítky, určitě pravidelně sportovali a v obličeji oběma tajuplně zářily stejně zelené oči velmi vzácného odstínu: jasná, čistá zeleň, v níž se blýskaly duhové odlesky.

Když se navzájem představili, rozšířená skupinka se usadila kolem stolu a jako první prolomila ticho Hollis. „Dani, je mi moc líto, co se stalo Paris. Doufám, že se z toho dostane.“

„Já doufám, že jí v tom pomůžeme,“ odpověděla Dani.

Jordan se hned nabídl: „Vždyť víš, že pro to uděláme všechno. Jen řekni co.“

„Je to otázka času.“ Rozhlédla se kolem stolu. „Vím, že všichni máme zájem najít a dopadnout tu zřůdu co nejdříve, dokud nevztáhne ruku na další ženu, ale útokem na Paris a na mou osobu se... situace změnila.“

„Jak se změnila?“ dožadoval se vysvětlení Gabriel.

„Hned v několika ohledech. Za prvé, když se vám někdo přehrabuje v mysli, dokážete vycítit osobnost toho vetřelce. Teda alespoň já to tak vnímala, zvlášť když vezmu v úvahu, že nešlo o jeho první návštěvu. A jsem si úplně jistá tím, že ten, kdo nás takto napadl, má mnohem vyšší plány než jen zabíjet ženy.“

„Jaké teda?“ Hollis se zakabonila. „Mimochodem, teď když vidím aury, ta tvoje vypadá trochu divně. Je jako... taková kovová.“

„To mě nepřekvapuje,“ řekla Dani klidně.

Zato Jordan na Hollis zíral. „Vy vidíte auru?“

„Už to tak bude. Zdá se, že během každého vyšetřování dostanu novou hračku.“ Pozorně si ho změřila. „Vy vyzařujete obdivuhodně klidnou auru, převážně modrou a zelenou.“

Jordan vůbec nechápal, co to znamená, ale rozhodl se, že nebude vyzvídat. Měl tušení, že někdy je lepší nic nevědět.

Dani pokračovala: „Zahlédla jsem z jeho mysli pouhý záblesk, ale stačilo to, abych pochopila dvě věci: že máme co dělat s geniálním a silným člověkem a řekla bych, že to plánoval dlouho dopředu, nejspíš i několik měsíců. Pravděpodobně ještě před Bostonem.“

„Co plánoval?“ znovu se zeptala Hollis.

„Získat větší moc. A zbavit se nepřítele, kterého pokládá za nebezpečného.“ Dani kývla směrem k Bishopovi.

„Že by si pan Bishop udělal nepřítele,“ zamručel Gabriel. „To se mi nechce věřit.“

„Gabe,“ okřikla ho sestra ostře.

Bishop zavrtěl hlavou. „To nic, má pravdu. Nadělal jsem si hodně nepřátel.“

„Ale proč s tímhle je to jiné?“ nechápala Roxanne.

„Zeptejte se Dani.“

Ta nečekala, až se na ni obrátí. „Můžu vám prozradit akorát to, že se jeho plány nějak týkají Bishopa – a speciální

jednotky. A že tu všichni jsme, protože si přál, abychom tu byli.“

Gabriel se zakabonil. „Nelíbí se mi být něčí loutkou.“

„Pak máme alespoň něco společného,“ popíchl ho Bishop.

„Hele, možná je to hloupá otázka,“ nechal se slyšet Jordan. „Jasně že toho zmetka musíme dostat dřív, než stihne napáchat další škodu. Ale co to má společného s Paris? Bojíš se, že se vrátí, aby ji dorazil?“

„Přesně toho se obávám.“

„Proč?“

„Protože má – teda měla – něco, po čem on touží. Myslím, že tady udělal první opravdickou chybu, když předpokládal, že od ní dostane, co chce, a zároveň může zaútočit i na mě. Stálo ho to více energie, než čekal, a zkrátka se přepočítal, takže to nemohl dotáhnout do konce.“

„Pořád tápu,“ postěžoval si Jordan.

„Chtěl od ní něco, co se dá použít jako zbraň,“ vysvětlovala Dani. „Málo parapsychických schopností se dá takhle využít, ale Paris jednu takovou měla.“

Gabriel se na židli napřímil. „Druhotná schopnost?“

Dani nejdříve zalétla pohledem k Markovi a potom přikývla. „Ano. A už není moc druhotná, alespoň pro mě ne – jak jsme zjistili v nemocnici. Mám dojem, že se mě doktoři ještě rádi zbavili, když jsem jim vyzkratovala dva přístroje.“

„Cože?“ hlesl Jordan, jako kdyby musel popadnout dech.

Dani po krátkém zaváhání zvedla pravou ruku, palcem se dotýkala ukazováčku. Když o sebe prsty třela, všichni v místnosti mohli slyšet praskání energie, které narůstalo na intenzitě. Když náhle prsty rozpojila, táhl se mezi nimi viditelný elektrický oblouk.

„Zdá se, že jsem lepší vodič než Paris,“ poznamenala Dani nepřítomně, když pozorovala to světelné představení. „Nemohla spávat s elektrickým budíkem na nočním stolku, protože ten během noci zkratoval. Když byla vzhůru,

maximálně na ni občas zareagoval nějaký precitlivělý počítač.“

„Páni,“ vydechl Jordan.

Dani na něj pohlédla, pak nepatrně potřepala rukou. S prsknutím a zapraskáním se energie rozplynula. „Většina lidí v sobě nosí statický náboj; elektrická energie je prostě součástí lidského těla. Já ji teď už akorát umím využít. Nasbírat i zaměřit.“

„Ach tak. Pořádná zbraň. Jako laser?“

„Ne až tak zaostřená.“

„Zatím,“ zamumlal Bishop.

Aniž by na něj pohlédla, Dani zaprotestovala: „Mám tu schopnost pouze dočasně, jakmile to půjde, zaseji vrátím Paris. V nemocnici ji sice hlídá jedna z Bishopových strážkyň, ale obávám se, že ten chlápek jenom potřebuje čas, aby... dobil energii, než to zkusí znovu.“

Roxanne se zeptala: „Ty myslíš, že na Paris zaútočil záměrně? Protože chtěl získat její schopnost?“

„Jo, to si myslím.“

„Jak by mohl zjistit, že takovou schopností vládne?“

„To nevím jistě. Ale –“

Marc ji přerušil: „Parisin bývalý manžel se rád napil. A často si pouštěl hubu na špacír a stěžoval si na Paris komukoli, kdo byl ochotný alespoň předstírat, že ho poslouchá. Vyžvanil na ni všechno, hlavně mluvil o tom, co ho děsilo. Napadá mě, že Dan mohl zmínit nevhodnou věc před nesprávnou osobou. Vlastně bych se klidně vsadil.“

Roxanne udiveně zvedla obočí. „Tvoje sestra dvojče si vzala muže jménem –“

„Věř mi, že jsme se nad podtextem našich jmen taky zamýšlely,“ skočila jí do řeči Dani a ironicky pokračovala: „Asi v tom má prsty Freud. Nebo šlo pouze o nešťastnou náhodu – v každém ohledu nešťastnou.“

„Pokročíme dál?“ zabručel netrpělivě Gabe.

Dani přikývla. „Díky. Pokročíme – jde o to, že jsem přesvědčená, že on to zkusí znovu, jakmile nabere sílu.“

„Jak můžeš vědět, že ji nemá?“ vyzvídal Jordan.

„Z vlastních hořkých zkušeností. Každého senzibila, kterého znám, použití mimořádných schopností do určité míry vyčerpá. Takovýhle útok vyžadoval neuvěřitelné množství energie, zvláště pokud při tom nebyl s Paris ve fyzickém kontaktu a zjevně nebyl ani jedné z nás nablízku. Mně vyřadil skoro na osmnáct hodin, přičemž spotřeboval většinu energie na to, aby zaútočil na obě. Tipuju, že on je pořád ještě mimo.“

Gabriel se krátce zatahal za ušní lalůček. „Takže tvrdíte, že ožralé žvásty Parisina bývalého někde v hospodě zaslechl zrovna ten vrah? Sice rád věřím na shodu okolností, ovšem...“

„Když se to tak vezme, nejde o žádnou velkou náhodu,“ řekl Marc. „Dan pracoval pro jednu firmu v Atlantě. Sice nejsme přímo spádová oblast, ale stejně spousta lidí, co bydlí ve Venture, dojíždí do Atlanty za prací – a v rámci té své Dan hodně cestoval. Po celém východním pobřeží. V létě minimálně třikrát projížděl Bostonem.“

„Spousta věcí do sebe začíná zapadat,“ pochvalovala si Roxanne. „Takže náš sériový vrah se poflakoval v Bostonu, možná sledoval práci vyšetřovatelů, kteří se zabývali jeho vraždami, nebo třeba zrovna měl pauzu mezi dvěma oběťmi, když zaslechl v baru vykládat podroušeného obchodáka o své velmi nadané exmanželce. Tak ho napadlo, že by mohl uniknout přílišnému zájmu v Bostonu a zamířil na jih.“

„Spíš mám dojem, že postupuje mnohem cílevědoměji,“ namítla Dani. „Nemůžu to nijak prokázat, protože zatím jsme neobjevili vůbec nic, co by se dalo považovat za důkaz – ale vím, jaký pocit jsem získala z toho hlasu. Z jeho osobnosti. Už dlouho se zaměřuje na Bishopa i speciální jednotku. Naplánoval si střetnutí. Možná k němu mělo dojít v Bostonu, ale stejně tak je možné, že už se chystal

přesunout. Ať tak či tak, ty fámy o Paris ho zavedly do Venture. Protože ona tu bydlela a měla úžasnou schopnost, kterou by si rád přisvojil.“

„Upír nadpřirozených schopností,“ váhavě pronesl Jordan s obavou, že se mu někdo vysměje.

Jenže kolem naseděli lidé, kteří by jen tak odmrštili zdánlivě neskutečné varianty.

„I mezi lidmi bez mimořádných schopností se pohybuje spousta upírů,“ reagoval na jeho poznámku Bishop. „Pravděpodobně sám znáte přinejmenším jednoho. Jsou to lidi, kteří doslova vysávají své přátele při běžném rozhovoru, zkrátka pohltnou veškerou energii v místnosti.“

Jordan svraštil čelo. „Náhodou znám hned dva takové lidi. Ale tenhle týpek – chápu to správně, že musí mít nějakou zvláštní schopnost? Myslím takovou, která mu umožňuje ukrást schopnosti jiného senzibila.“

Dani vnímala, že hodiny v její mysli tikají stále hlasitěji. S povzdechem odpověděla: „Pravděpodobně ano. Upřímně řečeno mě v podstatě nezajímá, jak to dělá. Ani proč. Akorát ho chci najít, a to dřív, než nasbírá sílu, aby dokončil, co začal. Půjde po Paris znovu a bez ohledu na to, že ji chrání další štít, může ji zabít, aniž si uvědomí, že tu schopnost, po které on tak pase, ona už nemá.“

Jordan kvapně přikývl. „Takže se vrátíme k prověřování prázdných skladišť.“

„A taky,“ dodal Marc, „zkontrolujeme výpis z katastru nemovitostí za poslední měsíce. Vsadím se, že k ubytování zvolil něco pohodlnějšího než opuštěné skladiště, nebo kde provozuje to své špinavé řemeslo. Pochybuju, že celou dobu – několik týdnů – bydlí v nějakém zdejší hotelu, protože toho by si někdo všiml. Je mnohem pravděpodobnější, že si zařídil nějaký podnájem. Ale stejně pošlu pár lidí prověřit i hotely a penziony.“

„Což taky určitě neujde pozornosti,“ poznamenal Bishop.

„Je víkend a už dost pozdě, tak to třeba nebude moc nápadné. Na každý pád počítám, že nám zbývá maximálně osmačtyřicet hodin, než se ta zpráva rozletí do světa.“ Změřil si šéfa speciální jednotky. „A když už mluvíme o zprávách, neměl byste vy sedět v Bostonu pěkně na očích vašemu řediteli?“

„Ředitel musel na pár dnů odletět na západní pobřeží, měl by se vrátit do Washingtonu ve středu,“ odpověděl Bishop. „Nařídil jsem pár agentům, aby v Bostonu zabíjeli čas předstíráním, že po něčem pátrají – zkrátka taková zastírací operace, která by měla zamaskovat mou nepřítomnost, takže do té doby mám krytá záda. Pokud vyšetřování ve Venture bude nadále pokračovat, vrátil bych se sem firemním letadlem, které lítá mezi Atlantou a Bostonem pravidelně dvakrát denně.“

„Vážně obětavé,“ utrousil Gabriel s hranou zdvořilostí. Dřív než na to mohl kdokoli zareagovat, postavil se a rozložil na stole mapu. „S Roxanne jsme v posledních dnech prověřovali skladiště a jiné vhodné budovy. Když si porovnáme výsledky našich pátrání, budete moci odškrtnout polovinu objektů z vašeho seznamu.“

Už se blížila půlnoc, když Marc zaparkoval služební vůz na příjezdové cestě svého domu nedaleko policejní stanice, a Dani stále protestovala.

„Marku, spala jsem osmnáct hodin. Nepotřebuju –“

„Nespalas, bylas osmnáct hodin v bezvědomí. V tom je velký rozdíl. A,“ významně dodal, než mu mohla skočit do řeči, „já jsem nezamhouřil oka.“

„Netvrdím, že ty si nemáš odpočinout. Akorát říkám, že já to nepotřebuju.“

„Taky sis mě vybrala za svého strážce – nebo to tak přinejmenším vyznělo – a strážce se tě musí držet jako klíště. A ty jeho zrovna tak.“

„Jenom mám pocit, že bych měla dělat něco, co by nám pomohlo dopadnout vraha.“

Marc vypnul motor a pootevřel dveře jen natolik, aby se rozsvítilo světlo uvnitř auta. Upřeně ji probodával očima.

„Máš strach, co se ti tentokrát bude zdát? Je to tak, že?“

„Vždycky mám strach, co se mi bude zdát. Ale o to fakt nejde. Nemyslím si, že vrah sebral dost energie, aby mohl na někoho zaútočit, a nefunguje to tak, že bych si mohla naplánovat, kdy se mi bude zdát věštecký sen, jak dobře víš. Zkrátka to přijde samo. Jedná se o pasivní schopnost, nad kterou nemám žádnou kontrolu, na to nezapomínej. Už mě

unavuje být pasivní. Musím něco podniknout, Marku, dělat něco užitečného.“

„Dobře mě poslouchej. O všechno, co se dá dělat, je postaráno. Každý, kdo není vyčerpaný k smrti a udrží se na nohou, prověřuje opuštěné budovy nebo v kanceláři pátrá v záznamech o prodeji a pronájmu nemovitostí. My dva bychom mohli jedině přispět dvěma páry unavených očí. Oba si potřebujeme odpočinout, Dani.“

Nemohla mu to vyvrátit, protože měl pravdu – nebo se nechtěla hádat. Zkrotle namítla: „Mám všechny věci u Paris.“

„A já mám všechny věci tady. No tak, na spaní ti něco najdu a ráno se můžeme zastavit u Paris, ať se můžeš převléknout.“

„Cože? Chceš mi namluvit, že se u tebe nenajdou žádné dámské svršky, pozůstatky po návštěvách, které tu přespaly? Myslela jsem si, že každý chlap má takového oblečení plnou polici.“

„Zkoušíš mě, Dani?“

Vystoupila a počkala, až obešel auto a vydali se spolu k domu; pak odměřeně odpověděla: „Samozřejmě, že tě zkusím. Odkdy se o takových věcech vyjadřuju diplomaticky?“

„O takových věcech?“

Usoudila, že mu přeje štěstí, protože je opravdu unavená. Jinak by někde sebrala něco, čím by ho musela praštit. Takhle jen konstatovala holou skutečnost: „Mám na mysli pokračování v procesu navázání zpřetrhaných pout.“

Hleděl na ni se zvednutým obočím.

„Vážně jsem unavená na to, abych s tebou hrála nějakou hru,“ přiznala se. „Toho jsme si v posledních dnech užili víc než dost. Nebo snad ne?“

Na verandě svítilo světlo, Marc stál s klíči v ruce a upřeně se Dani díval do očí. „Přijde na to. Hodláš tu tentokrát zůstat?“

„Myslím, že bych mohla.“ Sama si neuvědomovala, že tu chce zůstat, dokud to neřekla nahlas.

Marc odemkl dveře a slavnostně pronesl: „Pak každopádně budeme pokračovat v navazování pout.“

Následovala ho dovnitř, přičemž ji okamžitě ohromilo, jak dům kompletně zrekonstruoval. Před deseti lety to byl barák, který mu nechali rodiče, ale teď nesl Markovu nezaměnitelnou stopu: otevřený prostor, jednoduché přímé linie, vzdušné a praktické zařízení, chlapské a zároveň kultivované.

„Máš to tu moc hezké,“ chválila, zatímco se zvědavě rozhlížela.

„No, osmdesátá léta mi připadala zastaralá. A taky mi moc nešla pod nos barevná kombinace tmavě zelené a růžové.“

„Mě taky moc nebere.“ Odkáslala si a nechala na sebe působit napětí, které mezi nimi vzrůstalo. Překvapilo ji, že se tomu vystavuje dobrovolně – ne proto, že to udělala, ale že toho vůbec byla schopná.

Hm. Je to jako otevřít dveře. Něco podobného jsem nikdy dřív neovládala. Že bych se vždycky instinktivně schovávala za štít, aniž bych si to uvědomovala? Nebo jsem to jen potlačovala, dokud nebudu mít čas a energii se tomu věnovat?

„Vím, že je pozdě,“ přerušil tok jejích myšlenek Marc. „Ale mám v mrazáku zmrzlinu od Smitha. Pokud se ještě držíš svého zvyku.“

„Pořád.“ Šla s ním do světlé kuchyně a brzy se dělili o miskou vynikající domácí vanilkové zmrzliny, té nejlepší na světě.

„Už jen kvůli tomuhle bych se vrátila do Venture,“ prohodila Dani.

„Helemese. A já myslel, že tě k tomu donutil věštecký sen a hrozba vůči Paris.“

„Nevěděla jsem, že něco hrozí právě jí.“

„Myslím, že v určitém ohledu jsi to tušila.“ Pokrčil rameny. „Ale to je jedno, každopádně jsi věděla, že se ve Venture stane něco strašného, a přijela jsi pomoci.“

Dani odložila lžičku a upřeně se na něj zadívala. „Tobě vrtá hlavou, jestli bych se sem časem vrátila sama od sebe, i kdyby mě nepobídl ten sen.“

S úsměvem prohodil: „Ty jsi přebrala ještě další Parisiny schopnosti? Taký už ovládáš jasnovidectví?“

Neodpověděla přímo, ale řekla: „Kvůli tomu ještě nemusí být člověk jasnovidec, aby viděl, co je jasné jak facka. Víš, ráda bych si myslela, že bych časem natolik vyzrála, abych i bez věšteckého snu přestala utíkat před tím, kým jsem. Ale s jistotou můžu říct akorát to, co už jsem ti předtím prozradila. Že mě v Atlantě nikdo nečeká. A nikdy jsem tam ani nikoho takového nepoznala.“

Chvíli si myslela, že Marc nic neřekne, ale nakonec přece jen promluvil: „Nemám plnou polici dámského oblečení po návštěvách na jednu noc. Nežil jsem jako mnich, Dani, ale... nikdy jsem netoužil žádnou pozvat domů. Nic takového mě nepotkalo od chvíle, kdy se krásná asistentka rozhodla opustit kouzelnické představení.“

Dani nevěděla, kdo z nich udělal ten první krok, ale na tom nezáleželo. Jakmile ji sevřel v objetí a přitiskl své rty na její, poprvé pocítila, že se konečně vrátila domů.

Jako kdyby se vyplnila moje nejhorší noční můra, blesklo Dani hlavou.

Přesně jako v té vizi.

Z pachu krve se jí zvedal žaludek a v očích ji řezal hustý štiplavý dým. Co ji tak dlouho provázelo jako mlhavý sen, se stalo palčivou skutečností, z níž se jí strachem svíralo hrdlo. Na okamžik zůstala jako omráčená.

Všechno se splnilo do posledního puntíku.

Navzdory tomu, jak se všemožně snažila tomu zabránit. Přes veškerá její varování se zase všechno –

Ale do háje. Už ne.

„Dani?“ Roxanne se objevila vedle ní, jako by se zhmotnila z kouře. Připravená se zbraní v ruce mhouřila jasně zelené oči před štiplavým zápachem. „Kde to je?“

Pch. Tohle je něco nového. Ale asi...

„Dani, jsi náš jediný trumf. A hlavně jejich jediná naděje. Chápeš to? Tak kudy?“

Kdybych tak viděla něco přes ten hustý dým. Něco, co by mi prozradilo, kde se ta budova nachází.

Tentokrát jí připadalo snazší se soustředit na pach krve, který – jak věděla – ostatní nejsou schopni vnímat. Ta pachová stopa představovala jejich jediné vodítko.

Mno, pach a tahle víze. Proč tím procházím pořád dokola? Pro to musí existovat nějaký důvod.

Málem se pozvracela, když ukázala rukou. „Tamtudy. Zezadu. Ale...“

„Ale co?“

„Někam dolů. Do sklepa.“ Schodiště. Zcela zřetelně si vybavovala schody. Jak po nich schází dolů. Dolů, kde jsou samé chodby, a – Ne, moment. Tohle přece nebylo součástí věšteckého snu. Ty nekonečné chodby se objevily, když snila spolu s Hollis a Paris.

Nebo snad ne?

Chodby rozbíhající se do všech směrů, jasně osvětlené, jinak bezvýrazné, ale téměř bzučící energií.

Energií?

„Na plánech není žádný sklep zakreslený.“

„Já vím.“ V duchu se vrátila o krok zpět, na okamžik se zarazila údivem, že něco takového dokáže, ale přesto se nemůže odklonit od scénáře, podle něhož se pokaždé odvíjí její sen.

Tohle všechno už jsem ti několikrát říkala, krucinál. Vlastně ne – vždyť jsem to předtím říkala Hollis. Kdepak ta vězí? A jak je možné, že někdo přesně převzal její roli?

„Nejhorší místo, kam člověk může v hořící budově vlézt,“ poznamenala Roxanne. „Klidně nás to tam může pohřbít zaživa, když se zřítí střecha.“

Říká totéž co Hollis.

Bishop se vynořil z kouřové clony tak náhle jako předtím Roxanne. Také se zbraní v ruce a přestože se mu ve tváři nehnul ani sval, v očích se mu zračily obavy. „Musíme si pospíšet.“

„No jo,“ odsekla Roxanne, „to víme taky. Barák v plamenech a někde uvnitř se schovává vraždící maniak. Zdá se, že zlo má zase jednu navrch. Celkově to vypadá na pěkně nepříjemnou situaci.“ Slova i tón zněly lehkomyšlně, ale v jejím pohledu se zračilo soustředění, jak bedlivě zvažovala všechny okolnosti.

Předtím to byla Hollis. Proč už tu není?

„Ještě jste zapomněla na potenciální oběť v rukou toho šílence,“ připomněl Bishop, aniž se snažil říct to stejně nezúčastněně jako ona.

„V žádném případě. Dani, tys ten sklep viděla, nebo máš akorát pocit, že tam je?“

Aha, dobře – mám i Parisiny schopnosti.

„Viděla jsem schody.“ Připadalo jí, jako by na ramenou nesla tíhu celého světa, možná to na ni tak dolehlo. Nebo... „A cítím..., že on je někde dole. Jakoby pod námi.“

„Takže se poohlídneš po schodech.“

Dani se rozkašlala. Snažila se myslet, vzpomenout si. Ale když se pokoušela vybavit si matné a křehké sny – ani její věštecké sny nebyly v tomto ohledu výjimkou – nikdy si nemohla být zcela jistá, že si je vybavuje přesně.

*Zatraceně, proč to musím pokaždé znovu zopakovat?
Proč je zkratka nezavedu k těm schodům?*

A kde je, ksakru, Hollis?

Proč se tohle změnilo?

Můžu za to já?

Co jsem, proboha, zase provedla?

Až příliš palčivě si uvědomovala, jak utíkají cenné minuty, a pohlédla na hodinky. Na zápěstí měla připnuté absurdní dětské hodinky s myšákem Mickeym na ciferníku a křiklavě červeným páskem. Ukazovaly 4:17 odpoledne, v pondělí... třináctého října.

Cože? Můj Bože, to je už zítra!

Proč, zatraceně?

Co se stalo, že se změnilo datum?

„Dani?“

Setřásla ze sebe chvilkový zmatek, alespoň se o to pokusila. „Ty schody nejsou tam, kde by je člověk normálně hledal,“ vysoukala ze sebe nakonec a znovu se rozkašlala. „Nacházejí se v jakémsi kumbále. Možná v malé kanceláři nebo něčem podobném. Ale ne na chodbě. Chodby –“

„Co je s nimi?“

Ačkoli pocítila záblesk jistoty jen na prchavý okamžik, věděla, že je to pravda a výraz děja vu získal zcela nový rozměr.

Ježíši, zasekla jsem se jako ohraná deska –

Slyšela se, jak říká: „Do háje. Ten sklep je rozdělený na dvě části tlustou zdí. Vlastně ho tvoří dvě velké místnosti, do kterých se dá dostat jedině po samostatných schodištích. Každé vede z jiné části budovy.“

Dvě pasti, ne jen jedna.

Ne... jsou to dvě části jedné pasti.

„Co je to za blbý výmysl?“ rozčilovala se Roxanne.

„Jestli z toho vyvážneme živí, můžeš se zeptat architekta.“ Pach krve se téměř nedal snést, ale Danina bolest hlavy... Tentokrát ji hlava vůbec nebolí.

Dobrá, určitě jsem silnější, ale...

Past rozdělená na dvě části...

Zítra! Jak je možné, že k tomu má dojít tak brzy?

Co se stalo, že se změnilo datum? Je to snad proto, že jsme tentokrát našli – nebo teprve najdeme – to skladiště

rychleji? Nebo díky tomu, že mi Paris předala své schopnosti?

Ne, moment...

Bishop mluvil o potenciální oběti.

Pane Bože.

Kde je Hollis?

Marc se vynořil z kouřové clony stejně nečekaně jako ti dva před ním a vzal ji za ruku. V druhé ruce držel velký revolver.

Tentokrát má správnou zbraň. Déjà vu.

„Kam máme jít?“ zeptal se. „Přes ten pitomý kouř vidím úplný – houby.“

Odpověděla mu Roxanne: „Dani nás povede.“

Marc se k Dani obrátil, z výrazu jeho tváře se nedalo nic vyčíst, ale očima jako by ji něžně pohladil.

Ty blaho. Nikdy by mě nenapadlo, že se dá pomilovat i pouhým pohledem. To je teda věc.

Marc prohodil: „Stejně jsem věděl, že opravdový kouzelník je ta krásná asistentka. Jako neviditelné ruce za oponou. Takže kudy, Dani?“

Je to stejné – a zároveň není. Proč se to neustále mění?

Bishop spíše konstatoval, než že se zeptal: „Nevíte, v které části jsou.“

„Ne. Mrzí mě to.“ Měla pocit, jako kdyby se tomu muži omlouvala bez přestání od chvíle, kdy se seznámili. Krucinál, taky to byla pravda.

To není pravda. On se přece omlouval mně. Byla to první slova, která mi řekl. Kvůli Paris. Protože ji použil jako návnadu.

Návnada...

Daří se mi snad přijít na kloub té pasti?

Anebo jsem její součástí?

Roxanne stáhla obočí a skoro se na Bishopa obořila: „No paráda. To je prostě super. Vy jste, pokud jde o šestý smysl, slepý jako kotě, Gabe a já jsme užiteční akorát tak na to,

abychom drželi zbraň, a ženeme se do hořící budovy, ke které ani nemáme pořádné plány.“

„Od toho je tu Dani.“ Bledé ostražitě oči se zabodly do jejího obličejce.

Dani se trochu zatočila hlava, ale zároveň cítila zvláštní příliv sebedůvěry. „Vím akorát to, že jsou někde dole.“

„A Hollis?“

Hollis. Panebože, to ne.

Ona je ta potenciální oběť.

Ta zrudla ji dostala.

„Dani?“ V Bishopově tváři hrál napětím každý sval.

Hollis. Ptal se na ni.

A Dani pro něj má odpověď. I když všelijakou. „Není – mrtvá. Zatím. Použil ji jako návnadu, ale to určitě víte. Vždycky ji bral jen jako prostředek, jak sem nalákat vás.“

„A taky vás,“ doplnil Bishop.

Nalákat mě?

Nalákat nás.

Vždycky nás láká na nějakou návnadu. Ale celou dobu chce dostat jen jednoho z nás. Snaží se Bishopa zmást, oslabit –

„Už musíme jít,“ slyšela svůj vlastní naléhavý hlas. „Tentokrát nebude čekat.“

Rozhovor trval jen pár minut, ale kouř přesto ještě zhoustl, i praskající burácení ohně jim připadalo hlasitější a horko nesnesitelnější.

„Honí nás čas, a to v každém ohledu,“ přizvukoval Marc a pevněji sevřel v dlani Daniny prsty. „Bouřka se možná přežene kolem jako ty předchozí, nemůžeme tedy spoléhat na déšť. Už několik týdnů je šílené sucho a tohle hoří jako stoh sena. Zavolať jsem posily.“

Bishop polohlasně zaklel. „Marku –“

„Nemějte obavy, vysvětlil jsem, že tu máme rukojmí, takže nepůjdou dovnitř. Ale můžou to pokropit alespoň kolem a zachránit nejbližší budovy.“ Po krátké odmlce

dodal: „Je to jenom můj dojem, že ten parchant to celé naplánoval do nejmenších podrobností včetně toho, že je všechno vyschlé na troud?“

„Není to jenom váš dojem,“ ujistila ho Roxanne. „Všichni se musíme řídit jeho časovým rozvrhem, on je pánem našeho času.“

Bishop se otočil a vyrazil směrem k zadní části budovy obrácené k jihu. „Já půjdu tudy, vy tři běžte z východního rohu.“

Dani uvažovala, jestli i jeho vede nějaký instinkt, ale k Roxanne prohodila jenom: „Jemu je úplně fuk, podle čího harmonogramu se máme řídit, že jo?“

„Všimla jsem si. Proč mám dojem, že si tenhle průser dává za vinu?“

„Nemohl přece vědět –“

„Podle toho, co se o něm povídá, to určitě vědět mohl. Možná to i věděl. Alespoň částečně. Něco, co mohlo vývoj situace zastavit, aby to nedošlo tak daleko. No nic, jdeme.“

Spolu s Markem ji následovali, ale Dani neodolala, aby se nezeptala: „Ty si taky myslíš, že za to může?“

Roxanne se zarazila jen na vteřinu, ohlédla se přes rameno –

A na okamžik Dani uviděla Paris.

Pak Hollis.

A nakonec Mirandu.

Když Roxanne odpověděla, znělo to jako směsice čtyř různých hlasů. „Hrál si na pánaboha moc dlouho. Myslí si, že může zastavit nějaké proroctví. A my za jeho domýšlivost platíme příliš vysokou cenu s ním.“

Platíme vysokou cenu.

Právě teď.

Proroctví? O jaké proroctví jde?

Dani se pevně držela Marka, zatímco následovali Roxanne. Nemohla pořádně dýchat, hrdlo se jí stáhlo, přestože když dorazili k zadní části budovy, dým zde nebyl

ani zdaleka tak hustý. V zadní stěně místnosti, jež dříve zřejmě sloužila jako malá kancelář, brzy objevili dveře, které se lehce a tiše otevřely na schodiště.

Už se tam svítilo.

„Trefa,“ zvolala Roxanne.

Nemá cenu je varovat. Všichni víme, že je to past. Tak proč tam klidně lezem?

Počkat.

Vždyť já to vím. Celou dobu šlo jen o to dostat nás do pasti.

Vůbec nešlo o vraždění žen. Aspoň ne tady ve Venture. Tady to sloužilo jen jako... kamufláž –

To je ta první část léčky, přilákat... nás.

Ano, nás. Bishopa, protože pro něj představuje hrozbu, proto ho taky musel... odzbrojit. Paris, protože toužil po její schopnosti. Ale teď už ví, že ji mám já, takže je ta past určená i pro mě.

Celou dobu jsem se do ní měla chytit já.

Roxanne uchopila zbraň pevně oběma rukama a zběžně hodila okem po Dani a Markovi. „Připravení?“

Dani se nenamáhala pozastavovat nad tím, jak prokristapána může někdo být na něco podobného připravený. Zkrátka mlčky přikývla.

Marc jí stiskl prsty, pak ji pustil a zařadil se za Roxanne, přičemž Dani přikázal: „Drž se za mnou. Jsi z nás jediná neozbrojená.“

„Ona nepotřebuje pistoli,“ namítla Roxanne.

Teď už přinejmenším vím, proč ji nepotřebuji. Teda pokud Rox myslí na totéž co já.

„Třeba ne, ale stejně chci, aby šla za mnou,“ trval na svém Marc tónem, kterému by se jen tak někdo neopovážil odporovat. „Tak jdeme do toho, ať se pohneme kupředu.“

Roxanne stihla udělat sotva krok, když se za nimi ozvala ohlušující rána a nesnesitelně žhavá vlna je málem smetla ze schodů.

Zřítila se střecha.

Vyměnili si pohledy, pak Roxanne bez jakýchkoli emocí pokynula Dani: „Zavři dveře.“

Do prčic. Už je to tu zas.

Vždycky to takhle končí.

Dani sebrala veškerou odvahu, která jí ještě zbývala, a přestože nemohla soupeřit s bohorovným klidem své kolegyně, alespoň se jí nechvěl hlas.

„Hned to bude,“ hlesla. Zavřela dveře a začali sestupovat do pekla.

21

Pondělí, 13. října
8:30

Dneska ráno potřebuju rozhodně něco víc než koblihy, „Dať už s barevnou posýpkou nebo bez,“ poznamenala Hollis se zívnutím, když vystupovala z Jordanova policejního vozu na parkovišti u malé, přiměřeně vytížené kavárny ob jednu ulici od hlavní třídy v centru Venture. „Už nemůžu ponocovat jako dřív.“

„To jsme na tom stejně.“ Jordan zavřel dveře na své straně, protáhl si ztuhlé svaly, pak pohlédl směrem ke vchodu do kavárny a zaúpěl: „Krucinál, tamhle jde Matt Condrey.“

„Nějaký kámoš?“ zeptala se a pobaveně sledovala robustního chlápka s plnovousem, zhruba ve stejném věku jako Jordan, který si to mezi auty šinul plnou parou směrem k nim.

„Že si chlapi nepotrpí na drby, je pověra,“ procedil Jordan koutkem úst. „Protože právě k nám míří největší drbna celého prophetského okresu. Vsadím se s vámi o deset babek, že se ze všeho nejdřív zeptá, proč jsme ještě nikoho nezabásli za ty vraždy, o kterých zatím veřejnost nemá mít ani ponětí.“

„Asi se s vámi sázet nebudu. Počkám uvnitř.“

„Jasně, klidně mě nechte napospas mému osudu. Pěkně děkuju. Jste pěkná ukrutnice.“ Zvýšil hlas a zavolal: „Ahoj, Matte. Co pro tebe můžu udělat?“

„Jordane, ty a šerif přece musíte něco provést s těma výrostkama, co mi každý víkend zaberou parkoviště. Já sice chápu, že se jim bouřej hormony, ale...“

Měla jsem se vsadit. Hollis s pobaveným úsměvem kličkovala mezi zaparkovanými vozy a zamířila ke vchodu, který se nacházel z boku budovy. Rozhodně to nebylo nejvhodnější umístění pro hlavní vstup a zřejmě by na to dojela většina podniků, ale Jordan tvrdil, že zdejší vdolky a omáčky jsou vyhlášené ve čtyřech okresech – což na jihu rozhodně něco znamená.

Zákazníci si dveře vždycky najdou, když se jim nabídka vážně moc zamlouvá, i když se přitom musí prodírat přerostlým křovím a protáhnout se mezi nepochopitelně umístěnými hromadami dřeva, které tu je zřejmě kvůli nějaké rekonstrukci, k níž se zatím teprve schyluje.

„Auvajs!“ A ještě se nechat poštipat od včel –

Hollis hleděla na předmět, který jí trčel ze stehna, a v první chvíli vůbec nechápala, co to...

Pak jí to došlo.

Stihla si už jenom z celého srdce přát, aby přece jen přijala Jordanovu sázku a počkala s ním na parkovišti, dokud jí nevyplatí výhru.

A potom se všechno kolem ní divoce roztočilo a propadla se do temnoty.

Dani zaklapla Markův přenosný telefon a umístila ho zpátky do podstavce. Všimla si, že se jí třesou prsty. „Zatraceně. Bishop říká, že Hollis s Jordanem šli na snídani. Jordan volal ani ne před dvěma minutama. Někdo ho zdržel na parkovišti s jakousi prkotinou, zatímco Hollis šla dál.

Když vešel dovnitř, zkrátka byla... pryč. Žádné stopy po zápase a nikdo nic neviděl.“

„Asi mě nikdy nepřestane fascinovat, že si zásadně nikdo nevšimne, když se děje něco mimořádného,“ odpověděl Maře a podal jí hrnek s kávou. „Ale kolikrát za rok přijde někdo s tím, že viděl UFO?“

Dani ocenila jeho snahu, ale nenechala se rozptýlit. „Proč jsem, do prčic, neviděla, k čemu dojde? Vlastně jo, nesmím zapomínat – já to *viděla*.“

„Nesmíš být na sebe tak přísná.“

„Marku, měla jsem vědět, jak se to vyvrbí. Ten sen se pořád měnil a pokaždé jako kdyby tak vlály velké poutače, které se mě snažily na něco upozornit. Ty různé hodinky mě od začátku varovaly, že čas je nejdůležitější faktor, že ho zbývá málo, než si myslím. Past s návnadou, které se nedá vyhnout ani uniknout, na nás čeká na samém konci. Potenciální oběti, které sloužily jako návnada, se měnily tak snadno, jako kdyby v podstatě ani nezáleželo na tom, která tam bude: Miranda nebo Paris nebo Hollis –“

„Copak?“ pobídl ji, když se náhle odmlčela.

„To bylo nejvýraznější znamení,“ pronesla rozvážně. „A já ho celou dobu přehlížela.“

„Dani, o čem to mluvíš?“

„Přece ta návnada. Pořád tam figurovala Miranda, i když se Bishop postaral, aby byla z dosahu, ale stejně mi to nikdy pořádně nesesedlo. To byla návnada čistě pro něj, aby se zdejšího honu účastnil – ale ne společně s Mirandou. Jeho část pasti. Proto nás v tom snu pokaždé opustí a jde sám z jedné strany.“

„Oddělený od všech ostatních,“ dumal Marc. „Strategicky oslabený.“

„Přesně tak. Právě toho měla ta léčka – celá tahle operace – docílit.“

„A ta další část? Z druhé strany?“

„Ta se zlověstnými zuby. Ta má čapnout kořist šíleného vraha-senzibila, který se umanol na její dar.“

„Ale proč vůbec chystá pasti?“ nechápal Marc. „Proč si zkrátka nevezme, po čem touží? Vždyť když zaútočil na tebe a na Paris, málem se mu to povedlo. Tak proč to nezkusí znovu?“

Soustředěně svažila čelo. „Myslím... teda cítím to tak, že... má omezené schopnosti jako každý jiný senzibil. Takže na to, aby byl schopen ukrást schopnosti někoho jiného, musí třeba být vhodné podmínky. Správně nabitě elektromagnetické pole. Pokusil se vzít Parisin dar díky tomu, že zuřila bouřka, a jemu se nějak podařilo na ten živel napojit. Potřeboval jeho energii. Čímž by se taky dala vysvětlit bouřka v mém věšteckém snu. Je součástí pasti. On zkrátka potřebuje nějakou vnější energii, aby byl schopný na někoho z nás zaútočit.“

„Má to svou logiku,“ připustil Marc. „Muselo ho pořádně namíchnout, že s ním počasí odmítá spolupracovat. Odejde z Bostonu a ví, že pronásledovatelé jsou mu v patách, přijde sem, aby si vzal Parisiny schopnosti – a to se mu nepovede. Možná že právě tohle způsobilo tvůj první věštecký sen. Že se snažil dostat k Paris.“

„A nebyl dost silný, aby kteroukoli z nás ovlivnil – ne při plném vědomí,“ souhlasila Dani. „Ale moje podvědomí ho zaregistrovalo. A moje schopnosti se mě pokusily varovat. Zatímco on přemýšlel, jak si pomoci, mně se zdálo o pasti.“

„Třeba je to i důvod, proč jsou zdejší vraždy tak krvavé,“ nadhodil Marc. „Protože je zkrátka vytočený. Celé týdny ani nekápně, bouřky se ženou jinam – tím pádem ani potřebná energie, kterou by využil k útoku, aby získal, co si umanol.“

„A protože musel útok odložit, věděl, že je třeba se postarat o senzibily, co mu jdou po krku. Měla jsem pravdu. On věděl, že tu bude Bishop, nejspíš si jeho přítomnost i přál. Jde mu konkrétně o něj a zrovna tady, zatímco Miranda

je někde daleko, co nejvíc odříznutá od Bishopa, nejvíc jak to jde, dokud jsou oba naživu.“

„Narážíš na jejich zvláštní spojení?“

„Přesně na to,“ přitakala Dani. „Jako u mě s Paris, i Bishop má svou druhou polovinu. Spolu s Mirandou jsou neuvěřitelně silní. Sám o sobě je každý z nich mnohem zranitelnější.“

Vrah musel vědět, že Bishop po něm půjde. A protože tomu hajzlovi nezbývá než čekat, dokud nenastanou příhodné podmínky, nebo dokud si je sám nebude schopen vytvořit, musel se postarat o to, aby svého nepřítele maximálně oslabil.“

„Takže sebral Bishopovu druhou polovinu. Aniž by na ni vůbec vztáhl i jediný prst.“

„Myslím, že to tak opravdu je.“ Dani se zhluboka nadechla a pomalu vydechla. „Podle mě i Bishop mu nahrál, když zareagoval, přesně jak to vrah očekával.“

Marc se mračil. „Brzdi. Nebyla to náhodou tvoje vize, kvůli které Bishop uklidil svou ženu do bezpečí daleko odtud?“

„Jo,“ připustila Dani. „Nedá se nic dělat. Miranda vždycky říká, že předtuchy jsou zrádné potvůrky.“

Hollis si uvědomovala, že je jí zima, a to ji probudilo. Ležela na studeném stole v místnosti, z níž sálal chlad v každém ohledu. Neotevřela oči hned, protože měla strach z toho, co – jak tušila – uvidí a chtěla co nejvíc oddálit ten okamžik, kdy bude muset čelit realitě.

Nestála smrti tváří v tvář poprvé, ale to vůbec neznamenalo, že by to pokaždé zvládala snáz.

Musím si najít jinou práci.

Co se vlastně stalo? Šla s Jordanem na snídani a... co dál? Matně si uvědomovala, že je něco vyrušilo, ale nemohla si vzpomenout co přesně. Pak ucítila píchnutí do nohy, a když si na to místo sáhla, objevila jakousi šipku.

Do prdele. Není divu, že jsme nikdy nenašli žádné stopy po zápase, když sbalí nějakou ženskou. Používá uspávací látku.

A stejně jako všechny ženy před ní i Hollis se nacházela přesně tam, kde ji vrah očekával, a byl na ni připravený.

Ne že by ji tenhle objev nějak pomohl ze současné svízelné situace, nanejvýš jí poskytl odpověď na jednu z otázek, s nimiž si lámala hlavu.

A taky jí dopřál pár minut blaženého klidu předtím, než se střetne s nevyhnutelným. Jenže pak se úplně probrala. Zůstala však ležet nehnutě se zavřenýma očima a zaslechla, jak si někde poblíž kdosi pobrukuje.

Ten zmetek ji dostal.

A pokud o něm mohli aspoň něco tvrdit s jistotou, pak její šance na přežití právě klesly zhruba na nulu.

Hollis již dříve zjistila, že na tom, když člověk stojí tváří v tvář smrti, je nejlepší, že po počátečním nevýslovném, ochromujícím děsu, ho zalije zvláštní osvobozující pocit. Alespoň u ní to tak bylo. Najednou jako by sepnul pud sebezáchovy a Hollis soustředila veškerou energii do úsilí jakýmkoli způsobem zlepšit své vyhlídky na přežití.

Zkrátka ještě *nechtěla* umřít.

Možná to nebylo náhodou, že právě tenhle stav také nejlépe podporoval její schopnosti média. Proto ji nijak zvlášť nepřekvapilo, že když nakonec otevřela oči, nakláněla se nad ní Becky Huntleyová.

„Lež úplně klidně,“ radila jí Becky šeptem. „Nepokoušej se uvolnit, stejně to nejde, všechny jsme se o to doopravdy snažily. On si myslí, že jsi pořád ještě mimo. Jakmile zjistí, že jsi vzhůru, bude chtít začít. A věř mi, že tohle ty nechceš.“

Hollis okamžitě zase oči zavřela a přinutila se naprosto uvolnit, takže její tělo opět leželo jako bezvládné. A nebylo to jen kvůli tomu, že ji tahle absurdně snadná spojení s mrtvými stále rozrušovala.

Můžeš mi prozradit ještě něco víc, Becky? Věděla, že se nemusí ptát nahlas, což bylo jenom dobře, přesto jí to pořád připadalo divné.

„Pokusíme se ti pomoci. Jenže... nemáme moc sil. Karen je strašně smutná, protože se těšila na miminko, a Shirley se ještě nesmířila s tím, že už je po všem. A on... už to není člověk, Hollis. Myslíš, že ví, že existuje peklo? A myslíš si, že ho to vůbec zajímá?“

Pokud už v něm nezůstalo nic lidského, tak asi ne...

Jenže tím si Hollis nebyla jistá, proto tu možnost úplně nezavrhl. Každý střípek informace pro ni může představovat prostředek nebo zbraň, která jí třeba zachrání život.

Když dokáže najít způsob, jak ji použít.

A použije ji ve vhodný čas.

„Tví přátelé se tě snaží najít,“ prozradila jí Becky. „Možná je naděje... Pokud si Dani uvědomí, co dokáže.“

Aniž by se zeptala o co jde, Hollis si jen pomyslela: *běž jí poradit, prosím.*

„Ona by mě stejně neviděla. Ani neslyšela. Stejně jako mě nevnímá on. Pokusím se mu ukázat, protože by to mohlo rozptýlit jeho pozornost, aby na tebe zapomněl, jenže zatím jsem k tomu nenašla – žádná z nás nenašla – dost energie, abychom k němu pronikly. Lež úplně klidně, Hollis, jde sem. Snaž se nedat najevo, že už jsi vzhůru.“

Kristepane.

Dani prohlásila: „Nemyslím si, že by mohl nějak vyvolat nebo změnit moji předtuchu. Můžu se sice mýlit – to samozřejmě – ale zkrátka si to nemyslím. Domnívám se, že od začátku šel po Paris, ale když jsem se na scéně objevila já a on to zjistil, řekl si, že by to mohl využít ve svůj prospěch.“

„Zní to jako příliš velká náhoda.“

„Mno, nemyslím, že spoléhá na náhodu. Jeho původní úmysl byl obrat Paris o její schopnosti, zvláště tu, díky které dokázala usměrňovat energii. Z téhle schopnosti by se v těch správných rukou mohla stát zbraň. Nebo v těch špatných. Chtěl tu potenciální zbraň vlastnit. O to mu pořád šlo, jen prvotní plán trochu doplnil.“ Zavrtěla hlavou. „Ale myslela jsem to vážně, když jsem řekla, že mě nezajímá, jak to dělá nebo proč, teď už je mi to jedno. Zkrátka ho chci najít a to řádění mu zarazit, pokud možno předtím než ublíží Hollis, případně než bude mít další příležitosti znovu zaútočit na Paris.“

„No dobře. Hele, oba víme, že přehrabování v papírech a prošetřování skladišť zabere víc času, než Hollis má, nebo i než má Paris. Tak proč nezkusíme nějakou zkratku?“

„Jakou zkratku myslíš?“

„Společný sen.“

„Marku... sice jsme toho v noci moc nenaspali, ale trochu přece jen, a já neumím navodit snění, pokud to nepřijde samo během normálního spánku. A teď zrovna nemám na spaní ani pomyslení, na to můžeš vzít jed.“

„Nemyslím si, že u toho musíš spát, Dani. Už ne – možná, žes nikdy nemusela. Co se týká nadpřirozených schopností, sice toho moc nevím, ale vím, že už od dávných dob se senzibilové sami uvedli do transu, aby z těch tajných studní mohli čerpat.“

„Mně se to nikdy nepovedlo. A učili mě všechny možné meditační techniky – je to běžná součást práce pro Útočiště. U hodně lidí to funguje, ale já jsem se ještě v životě nepřivedla do transu.“

„Jak moc jsi to zkoušela? Na rovinu.“

Zaváhala. „Nevím. Teda chci říct, že... myslím, že jsem se opravdu snažila, jenže...“

„Jenže ses tenkrát zároveň snažila před svými schopnostmi prchnout. Teď už to není pravda. A máš ty nejlepší důvody na světě, aby ses o to pokusila s veškerým

vnitřním přesvědčením. Vsadím se, že to půjde.“ Vzal ji za ruku a odvedl ji do obývacího pokoje na gauč. „Pomůžu ti.“

„Jak? Copak jsi někdy něco podobného dělal?“

„Ne. Ale nezapomínej, že díky své pasivní schopnosti dokážu rozeznat, jaký dar se skrývá v druhých. Mám tušení, že možná není až tak pasivní, jak jsem se domníval – nebo se taky vyvíjí, protože v poslední době jsem ji používal velmi často. Anebo díky spojení s tebou. Nemůžu to tvrdit jistě, ale zkrátka mám takový dojem, že bych ti mohl pomoci se soustředit.“

Nedokázala si představit, jestli to bude fungovat, ale hodiny v její mysli tikaly čím dál hlasitěji; pohledem na digitální číslice na Markově elektronice zjistila, že je 9:05.

Paris ani Hollis už nezbývá moc času.

„Dobře,“ souhlasila. „Začneme meditovat. Hluboký nádech – a s výdechem se zbavuji veškerého napětí...“

„Kašli na to,“ přerušil ji Marc, uchopil ji za ruku a otočil se k ní čelem. Nepatrně se usmíval. „Energii řídíš pouhým úmyslem; když budeš něco doopravdy chtít, tak to najdeš. Zavři oči, představ si Hollis a mysl na to, kde by se mohlo skrývat to monstrum.“

Dani by nikdy nenapadlo, že to může jít tak snadno, ale poslušně zavřela oči – velmi intenzivně přitom vnímala jeho přítomnost i jejich spojení, které společně strávená noc rozhodně utužila – a řídila se jeho radami.

Myslela na Hollis a na možné skryše té zrůdy.

Na rozdíl od předchozích zkušeností se tentokrát přenesla bez námahy a skoro okamžitě. Už neseseděla naproti Markovi v obývacíku, ale stáli spolu na hlavní třídě v centru Venture. Nepochybně známá hlavní třída s typickým lidským hlaholením a dopravním ruchem, jen se tu vyskytla malá zvláštnost.

„Dávno jsem se chtěl zeptat,“ promluvil Marc. „Proč je tu tolik fialové?“ Prohlížel si fialový hydrant zapuštěný

nepochopitelně uprostřed chodníku nedaleko od místa, kde stáli, poblíž zaparkovaných fialových aut.

„Mám ráda fialovou.“ Nikdy se nad tím vlastně nezamýšlela, ale koneckonců to byl stejně dobrý důvod jako každý jiný. Vždyť přece šlo o snění.

Marc odevzdaně pokrčil rameny. „Tak to jo. Proč ale stojíme v centru? Aha, už vím – i předtím jsi to tak dělala. Vybrala sis známý bod jako východisko. Říkalas, že se tím jaksi ukotvíš.“

„Jo. A když už jsme zakotvili... Musím zjistit, kde je Hollis. Potřebuju vypátrat, kde se skrývají zrůdy.“ Nebylo to, jako kdyby vyslovovala přání a třela u toho kouzelnou lampu, spíše přikazovala vlastní mysli, svému snovému já, kam má nasměrovat energii.

Buď díky tomu, že ji poháněla nutnost, nebo protože se tolik změnilo, známé kulisy kolem nich se roztočily ve víru barev a zvuků, a najednou stáli na místě, které jim nebylo úplně povědomé, ale přesto se dalo poznat, že se nacházejí na okraji prophetského okresu.

„Do prdele,“ ulevil si Marc. „To není skladiště. Býval tu blázinec, teda tenkrát se tomu tak ještě smělo říkat. Matně se mi vybavuje, že když jsme byli malí, někdo se z toho pokoušel udělat hotel, vzpomínáš si?“

„Myslím, že máš pravdu. Ale dlouho to nevydrželo. Ovšem sklepní prostory tu budou pořádně rozlehlé.“

„Nebude to hračka je prohledat a už vůbec ne rychlovka,“ souhlasil. „Měli bychom se vrátit, ať se do toho hned pustíme.“

Na okamžik zaváhala. „Nejradši bych se tam rozběhla a začala pátrat po Hollis, i když vím, že je to blbost, když to vidím jen ve snu. Našla bych ji tak, jak bych si to přála. Nezraněnou. Ne v zajetí nějaké zrůdy.“

Marc jí stiskl prsty. „Musíme se vrátit, Dani. Potřebujeme svolat ostatní a vymyslet, jak pokryjeme celou

oblast. A jestli si dobře pamatuju, tak snění obvykle zabere více reálného času, než by člověk očekával. Je to tak?“

„Jo, to pořád platí.“

„Tak musíme jít.“

„Máš pravdu. Samozřejmě. Nedokážu zastavit čas. Možná tady, ale ne ve skutečnosti.“

„My ten závod s časem vyhrájeme,“ povzbudil ji.

Dani pochybovala, jestli má pravdu i tentokrát, ale bohužel neměla dost času – ironie osudu – aby se nad tím mohla dlouze zamýšlet.

„Tak jo, jdeme domů...“ Ani si v té chvíli neuvědomila, že „domů“ pro ni znamená k Markovi.

Hollis byla ráda, že se jí ho podařilo ošálit, když ji přišel poprvé zkontrolovat, ale když se vrátil znovu, píchl ji špendlíkem do paže.

Protože to vůbec nečekala, tak sebou před prudkou bolestí trhla a zalapala po dechu, a pak už nemohla dále předstírat, že je v bezvědomí.

„Ále. Takže jsi vzhůru. Říkal jsem si, že na mě asi hraješ činu, Audrey. To od tebe nebylo hezké. Budu tě za to muset potrestat.“

Audrey? To jméno na náramku přece jen něco znamenalo. Kristepane, když ji posledně sériový vrah pokládal za jinou ženu, nazýval ji Audrou. Co komu udělala, že ji pronásledují variace toho jména?

Vzhledem k tomu, že věděl, že je při vědomí, pomalu otevřela oči a zamžikala před ostrým světlem, které jí nevadilo, když se nad ní prve nakláněla Becky.

Možná to něco znamená, pomyslela si.

„Dobré ráno, zlatíčko,“ oslovil ji něžně, jeho rty se s těmi slovy přímo mazlily.

Neměla ponětí, kdo to je, ale naprosto přesně věděla, co je zač. A jako dřív nevycházela z údivu, jak je možné, že takové zrůdy vypadají navenek úplně normálně.

„Obyčejný chlap“, kterého má každý v sousedství.

Něco děsivého v normálních lidských šatech.

Nebyl nijak vysoký ani malý. Průměrná výška, průměrná postava, neurčitá barva vlasů. Ovšem jeho malé nevýrazné oči... se podivně leskly, téměř kovově a všimla si, že skoro nemrká.

Kromě toho vypadal... zkrátka normálně.

Nesmíš se nechat rozptylovat jeho vzhledem, krucipísek. Jestli chceš tuhle epizodu přežít, musíš pro to něco udělat. Přežilas i předtím, dokážeš to znovu. Máš přece devět životů jako kočka.

Quentin to tvrdí.

Sice taky řekl, žeš jich už minimálně sedm vypotřebovala, a to bylo před pár měsíci...

„Ahoj.“ Nesnažila se na svého věznitele usmívat, ale zvolila škádlivý tón. „Takže já se jmenuju... Audrey? Fajn. Hele, napadlo tě někdy, že existuje peklo?“

Když se setkali před policejní stanicí, Jordan obdařil Dani s Markem pokřiveným úsměvem a jeho první slova byla: „Ježíšikriste, netuším, jak jsem ji mohl ztratit.“

Marc zavrtěl hlavou. „Nic si z toho nedělej. Jestli se Dani nemýlí, tak ten parchant je celou dobu o krok před námi.“

Dani hleděla na Bishopa a konečně pochopila, že jeho znepokojený výraz, s nímž se seznámila během svých opakovaných vizí, nepramení z toho, že něco hrozí jeho ženě, ale z jistoty, že svým jednáním, když urputně sleduje toho vraha, způsobil, že se jeden člen jeho týmu ocitl v přímém ohrožení života.

„Bude to stát za to?“ zeptala se ho, aniž tušila, jestli ji k tomu dohnala zvědavost nebo co vlastně. „Jestli Hollis zaplatí životem, bude to stát za to?“

„Nevím.“ Nadechl se a pokrčil širokými rameny, jako kdyby mu na nich spočívalo velké břemeno. „Pokud toho

netvora najdeme, chytíme... dostaneme za mříže... nebo zabijeme... Kolik dalších životů tím můžeme zachránit? Nevím. Opravdu tentokrát ani netuším.“

„Etiku můžeme rozebírat potom,“ ozval se Gabriel, „teď musíme jednat. Dani, víš jistě, že jsou v té bývalé psychiatrické léčebně?“

„Naprosto jistě.“ Znovu pohlédla na Bishopa. „Vaše strážkyně. Je pořád –“

„Před deseti minutami podávala hlášení.“ Bishopův klidný hlas ladil s jeho vyrovnaným pohledem. „S Paris to nevypadá dobře, Dani, ale ne kvůli nějaké hrozbě zvenčí. Mozková aktivita klesla na minimální únosnou mez... i jiné životní funkce se rapidně zhoršily. Doktoři říkají, že byste měla být u ní.“

Zoufale ji to táhlo k sestře, k jejímu dvojčeti, strašně moc, přesto zaváhala jen na okamžik.

„*A až bude třeba, uděláš, co musíš, Dani. Až nastane čas. Poznáš to. A rozhodneš se správně.*“

„Musím to dotáhnout do konce,“ oznámila ostatním i sobě. „Zkrátka musím. Paris to chápe.“

Marc ji vzal za ruku a stručně zavelel: „Jdeme!“

Bylo 12:35.

Hollis se rozkašlala a pohmožděným hrdlem se zoufale snažila nabrat dostatek vzduchu.

„Dávej si pozor na pus,“ přísně ji napomenul věznitel. „Ještě za jednu věc tě musím potrestat, Audrey.“

Dobře, tak to byl blbý nápad. Hodně blbý. Poznámka na okraj: šílený sériový vrah si nepotrpí na chytrácké otázky.

Ach, ježíšikriste, příšerně se bojím...

Než Marc s Dani přijeli na stanici, někdo mezitím vyhledal původní stavební plány starého blázince. Ty teď – když zaparkovali na začátku dlouhé příjezdové cesty – rozložili na kapotě Markova vozu.

Bylo 1:15.

„Pokud to chápu správně, tak nás ten chlápek očekává,“ ujišťoval se Jordan.

Dani zamračeně koukala do plánů a přála si, aby si vybavila co nejvíce podrobností ze svého věšteckého snu, i když v něm zrovna nebloudí. Neměla by se blížit bouřka?

Jen co si to pomyslela, zaslechla jako na zavanou vzdálené hřmění.

Někdy jí připadalo, že vesmírné síly mají opravdu svérázný smysl pro humor.

Až na to, že tentokrát na tom nebylo nic vtipného.

„Musíme předpokládat, že o nás ví,“ odpověděl Marc Jordanovi. „Dani věří, že o to mu celou dobu šlo, aby k sobě přitáhl hrstku senzibilů. Rozdělil je a podrobil si je, obrazně řečeno, aby si vylepšil vlastní soupis výjimečných schopností. Zřejmě chtěl začít s Paris, protože její dar mohl využít jako zbraň, ale...“

Dani dokončila za něj: „Ale podle mě vezme jakoukoli schopnost, která se mu připlete pod ruku.“ S obavami pohlédla na tmavnoucí oblohu.

Gabriel kontroloval svoji zbraň a zabručel: „Rox a já mu teda připravíme pěkné zklamání. Oba jsme senzibilní, jen když spíme. Tak trochu jako bývala Dani dřív. Krucinál, Dani –“

„Promiň.“

„Kopeš nás všechny,“ zahučel Jordan a kousek se posunul, aby mezi jeho a Daninou paží zůstala mezera. „Teda všechny kromě Marka.“

Dani si s Markem vyměnila pohled. „Jo, taky jsme si toho všimli. Všem se omlouvám za výboje statické elektřiny. Nevím, jestli mě nedráždí ta bouřka nebo... prostě to, co tam najdeme, ale momentálně to nedokážu moc dobře ovládat.“

„Není divu, když je to tak silné,“ řekla Roxanne, a když znovu koukla do plánů, dodala: „Dvě hlavní budovy a zřejmě každá má vlastní sklepní prostory. Rozdělíme si pátrání?“

Marc přikývl. „Jinak to nemáme šanci pokrýt, když si musíme pospíšet. A to musíme. Dani, říkají ti ty budovy něco?“

Soustředěně se zamračila a bolestně zkřivila tvář. „Všeobecný pocit bolesti a smutku, staré ozvěny. Během své existence tohle místo nikdy nezažilo šťastné chvíle.“

„Bishope? Vy něco cítíte?“

Zavrtěl hlavou. „Spojení s Mirandou jsme zavřeli, jak nejvíce to šlo, a bez toho nemám ani poloviční sílu. Navíc na mě bez ochrany jejího štítu víc působí i počasí. Stěží dokážu číst Jordana a ten přímo signalizuje jako maják.“

Jordan zamrkal. „Fakticky?“

„Bez keců. Až tohle všechno skončí, připomeňte mi, ať vás naučím něco o ochranném štítu, pokud budeme mít chvíli.“

„Chcete říct, pokud z toho vyvážneme se zdravou kůží? Protože mám ten dojem, že by se nám to nemuselo podařit.“

„Nebud' pesimista,“ okřikl ho Marc. „Dani, jestli nemáš z těch budov žádnou přesnější odezvu, vybral bych tu přední

pro sebe, tebe a Bishopa. Gabriel, Roxanne a Jordan prohlédnou tu zadní.“

Roxanne s bratrem na sebe krátce pohlédli, pak Roxanne řekla: „Já musím jít s vámi.“

„Proč?“

„Protože jestli má tahle zrůda záslusk na senzibily, každá skupina potřebuje alespoň jednu nesenzibilní osobu, co umí zacházet se zbraní a kterou nemůže ohrozit žádným psychickým útokem. Což já splňuji. Když jsem vzhůru, mám nulové parapsychické schopnosti.“

„Moje schopnost se projevuje pasivně,“ podotkl Marc.

„Jenže se rozvinula. Pravděpodobně díky spojení s Dani. Věřte mi, že jestli si ten magor dělá sbírku užitečných schopností, pak o tu vaši bude určitě stát. Umět rozpoznat lidi s mimořádným nadáním mu vážně může přijít vhod, když po něm takoví lidé pátrají.“

„Má pravdu,“ konstatovala Dani.

„Chtěl jsem vás upozornit,“ zamumlal Bishop, „že momentálně sloužíte tak trochu i jako vodič pro Dani. Což znamená, že by se k vám mohl přes ni dostat.“

„A obráceně,“ doplnila Dani.

Bishop přikývl.

„Ta zadní budova se zdá podstatně menší,“ ozval se Jordan, „takže bychom ji zvládli docela rychle prohlédnout sami s Gabrielem. Teda pokud – Dani, víš jistě, že se jedná o sklep?“

„Jistě vím akorát to, že jsem neviděla žádné okno,“ odpověděla.

Jordan si povzdechl. „Pospíšíme si.“

„To je dobrý nápad.“

„Marku, jestli se s tím individuem střetneme, jaké jsou rozkazy?“

„Zastřelit.“

Jordan znovu překvapeně zamrkal. „Ve filmech to vždycky zní tak melodramaticky. Ve skutečném životě je to jiné. Co když nebude ozbrojený?“

„Je ozbrojený. A nebezpečný. Ber to jako oficiální prohlášení šerifa zdejšího okresu.“ Marc svého zástupce probodával pohledem. „Nemohli jsme sem přijet v plné parádě a zatraceně nás tlačí čas. Někde uvnitř je Hollis a on ji dost pravděpodobně mučí. Je to zvíře, Jordane. Jestli ho zahlédneš, tak střílej.“

„Rozkaz,“ hlesl Jordan.

Marc pohlédl na ostatní. „Dobrá tedy. Roxanne půjde s námi.“

„Rozkaz,“ kývla Roxanne.

Než se opatrně proplížili k budově, nad hlavami se jim rozpoutala bouře. Nebezpečná bouřka, když už několik týdnů pořádně nezapršelo; a pořad nespada ani kapka, vzduch byl nabitý elektřinou.

Energie v nejčistší formě, jež kolem vířila, Dani moc neprospívala. Když sáhla na kovovou kliku, odlétly jiskry a zapálily trs suché trávy, která rostla u prahu.

„Sakra,“ ulevila si.

„Dovolíte.“ Bishop prošel kolem ní, aniž by si všímal jiskření na rukávu kožené bundy, a zastavil se, aby udusl plamínek; pak se sklonil k zámku.

Dani se svěřila Markovi: „Jestli vraha ta energie nabíjí stejně jako mě, pak je to mnohem horší než past. Čím hlouběji pronikneme do budovy, tím snadnější bude energii zkrotit a nasměrovat. Zdi, strop i podlaha tomu pomůžou. Chci říct, že pomůžou jemu, pokud trénoval, jak energii ovládnout. Jenže já necvičila. Vůbec nevím, jestli to zvládnou.“

„Musíš to použít jako zbraň,“ radila Roxanne, přičemž sama měla svoji připravenou. „Nevím, jestli by to mohlo být

i smrtelné, ale každopádně dokážeš člověka řádně vyvést z míry.“ Vstoupila za Bishopem do budovy.

„Dej na ni,“ naléhal Marc. „Vím, že nestojíš o pistoli, tak použij, co máš.“

„Čím dál víc mi čteš myšlenky.“ Když jen tázavě zvedl obočí, dodala: „O té pistoli. Nikdy jsme se o tom nebavili. Přinejmenším ne nahlas.“

Vešli za kolegy dovnitř, a když se Dani rozhlédla, absolutně nic jí nepřipadalo povědomé.

Ani trochu to nepřipomínalo skladiště.

Prošli velkou kuchyní a odtud pokračovali dál do hlavní haly.

Dýchla na ně podivná a nepříjemná směsice viktoriánské nemocnice a hotelu ve stylu art deco – pořád tady stál nábytek, byly zde různé bronzové úchyty a ozdoby a všechna okna halily zaprášené sametové závěsy, takže místnost tonula v šeru a stínech.

„Fujtajbl,“ otřásla se Roxanne. „Naskakuje mi z toho husí kůže. Jak jsme na tom s časem?“

Dani se nemusela dívat na hodinky na zápěstí. „Spatně. Hlavně Hollis ho moc nezbývá. A já nevidím nic povědomého.“

„Každopádně je plus, že ten barák nehoří,“ poznamenal Marc. „Že by ten oheň jen symbolicky vyjadřoval koncentrovanou energii?“

„Možná,“ souhlasila Dani.

„Ještě pořád sem může uhodit blesk a vzplane to tady jako troud.“ Roxanne pokrčila rameny. „Mám ve zvyku čekat vždy to nejhorší, pak aspoň můžu být příjemně překvapená. Rozdělíme se?“

Marc pohlédl na Dani a přikývl. „Budeme muset. Hledáme schody vedoucí dolů. Ale nikdo nepůjde dolů sám. Jasně?“

Bishop i Roxanne přikývli a potom se každý vydali jiným směrem.

„Marku, tohle vůbec neodpovídá mému snu.“

„A tebe to udivuje? Sama jsi říkala, že se pořád měnil. Třeba takhle vypadá jeho poslední verze.“

„Třeba jo. Ale když se toho tolik změnilo a pokud máme většinu podrobností chápat symbolicky a ne doslovně, proč pořád trváme na tom, že hledáme sklep?“

Zamyslel se. „Jestli si dobře vzpomínám, říkalas, že to jediné se nemění: že scházíme dolů do pasti a budova nad námi se zřítíla.“

„Tak nějak.“

„To zní jako smrtící past. Naprostá zkáza. Možná proto to bylo všechno tak... vyumělkované. Budova v plamenech a kolem plno kouře, abys ji pořádně neviděla. A pak sestup do sklepa, kde číhá vrah. Možná platily jen hlavní body a to ostatní má na svědomí tvoje mysl; zkrátka sis vyvolala obraz té nejstrašnější pasti, jakou si dokážeš představit.“

Navzdory nehybnému zatuchlému vzduchu se Dani zachvěla. „Možná. Nesnáším oheň. Děsí mě k smrti.“

„Tak to vidíš.“

„No dobře, ale –“

„Poslouchej mě.“ Volnou rukou ji lehce pohladil po tváři. „Nechci, abys ses otevřela útoku v jakékoli formě vzhledem k tomu, že na nás ten zmetek nejspíš čeká a odněkud nás pozoruje. Ale mohla bys na chvíli zapomenout na ten věštecký sen a soustředit se na to, co se ti tahle budova snaží říct? Protože ke mně rozhodně hovoří.“

Jakmile se Dani přestala snažit vybavit si sen, ve chvíli, kdy se její mysl uklidnila, i ona slyšela budovu zcela jasně promlouvat.

„Sklep. Tak přece tu je sklep.“

„Jo a v něm se usadil chladný a slizký podnájemník.“

„Hele, bando.“ Roxanne se nečekaně vynořila z chodby po její levici. „Tudy. Bishop objevil schodiště.“

Dorazili k němu za necelou minutu a hleděli na rozsvícená světla, která jako by je zvala dál.

„Tak tohle,“ nechala se slyšet Dani, „vypadá stejně. Ale proč nastražil past tak okatě? Očekávala bych od něj něco nenápadnějšího.“

„Možná právě proto ji schválně nachystal tak, aby bila do očí,“ namítl Marc. „Ovšem na věci to nic nemění.“

Dani přikývla. „Cítím Hollis.“

„Je –“ Bishop se zarazil uprostřed věty.

„Je naživu,“ ujistila ho Dani. „Ale... trpí. Musíme si pospíšet.“

Obezřetně sestoupili po schodech, ale dole se zase ocitli v prostorné hale, z níž se rozbíhala spousta dlouhých chodeb s řadami stejných neoznačených dveří.

„Do prčic,“ zašeptala Dani. „Tohle je mi taky povědomé.“ Ale ne z věsteckého snu. Stejně chodby spatřily při společném snění s Paris a Hollis. A aby toho nebylo málo, překypovalo to tu železem a ocelí. Příliš mnoho tvrdých, odrazových povrchů, díky nimž se dala nasměrovat jakákoli energie.

„Působí to opuštěně.“ V Roxannině hlase zaznívalo napětí.

„Těžko říct,“ přemítal nahlas Marc. „Od teď se ale v žádném případě nerozdělíme.“

Velmi povědomé.

Dani se bezděky vydala k prostřední chodbě. Něco ji tam táhlo tak silně, až ji překvapilo, že se před ní neodvíví opravdické lano. „Tudy. Nejspíš to bude na konci.“

„Dani, počkej –“

Ale už udělala tři dlouhé kroky do chodby, a přestože ji Marc s ostatními bleskově následovali, měla dostatečně velký náskok, aby v prostoru, který je dělil, spatřili její auru. Nejenže byla viditelná, ale začala hrát duhovými barvami.

„Dani –“

„Já vím,“ odbyla je. Rozpažila ruce, skoro jako kdyby chtěla prozkoumat nějaký ohraničený prostor. „Jde po mně. Akorát netuším, jak to dokáže. Neslyším jeho hlas... jako

předtím.“ Rychle se nadechla a Marc si všiml, že zbledla. „Musíme se rychle dostat k Hollis. Okamžitě. Možná bych ho mohla... rozptýlit... na dost dlouho.“

Marc se jí chtěl dotknout, ale aura kolem ní začala praskat a jiskřit, a tak chvatně stáhl ruku, protože měl strach, aby jí ještě více neublížil. „Jdeme,“ řekl ostatním.

Dani neměla v úmyslu čekat a sama už vykročila kupředu. Postupovala pomalu a mrak živoucí energie se přesouval s ní.

Zpočátku se Marc obával, že ji ta energie vysiluje, ale když pootočila hlavu a přes rameno na něj pohlédla, okamžitě pochopil, co se děje.

„Použij to jako zbraň!“

Co dělala, bylo nebezpečné. Potenciálně i smrtící. Protože člověk může přijmout a zpracovat pouze určité množství energie, aniž by přitom zahynul.

Marc netušil, odkud energii čerpá, ale hádal, že ji stále krmí bouřka, i když byli dost daleko v podzemí. Každopádně měla pravdu, že tenhle prostor pomůže energii udržet.

Do prdele, ten hajzl možná doopravdy vybral tu nejvhodnější past, protože věděl, jak ji využije, když si tady mohl v minulých týdnech procvičovat své triky s energií.

Zato Dani neměla čas na pokusy, teorie ani trénink. Čerpala pouze ze své intuice a ze zoufalství. Marc věděl jistě jenom to, že jeho láska vědomě riskuje život a že on nemůže udělat absolutně nic, aby ji zastavil.

Bishopovi se podařilo proklouznout kolem Dani, aniž by narušil její jiskřící auru, jenomže když dorazil ke dveřím, bylo tam – vlastně tam nebylo nic. Žádný knoflík nebo klika, ani zámek, jen jednotvárná plocha z bytelné oceli.

Ohlédl se po ostatních a zachmuřeně zavrtěl hlavou.

Nikoho nenapadlo vzít s sebou něco, čím by mohli vyrazit dveře. A nebyl tu žádný zámek, který by se dal odemknout, nebyly vidět ani panty, natož aby k nim měli přístup.

Když na konec chodby dorazila Dani, pronesla: „O ty dveře se postarám. Ale – až je vyrazím, musíte jednat rychle. Nevím, co se může stát, když použiju... Zkrátka sebou musíte hodit.“

„Dani, proboha, dávej pozor,“ požádal ji Marc tichým hlasem. Myslel si, že je připravený na všechno, ale v posledních vteřinách, když mrak energie kolem ní zhoustl a ona se očividně obrnila, viděl ji v bublině aury dvakrát.

„Kristepane,“ hlesl.

Najednou zazněla rána jako při výbuchu. Vlastně šlo o výbuch. Zřetelná vlna čisté energie se odpoutala od Dani a v nehybném tichu se burácivé prásk!, jak se dveře rozletěly dovnitř, rozlehlo s ohlušujícím rachotem.

Marc následoval Bishopa a Roxanne ke dveřím, ale dovnitř už nevstoupil. Zůstal na chodbě a podpíral Dani, která se mu náhle vyčerpaná složila do náruče.

Co uviděli, nebylo jen překvapivé, a z toho, jak všichni ztuhli uprostřed pohybu, Marc vyčetl, že i je doslova ochromila scéna, která se jim odehrávala před očima.

Muž velmi průměrného vzhledu, kolem kterého by kdokoli na ulici prošel, aniž by se za ním ohlédl, se choulil ve vzdáleném rohu místnosti, v ruce třímal něco, co silně připomínalo skalpel, a divoce jím sekal do vzduchu kolem sebe, přičemž vydával hrdelní zvuky, jež mohly vyjadřovat vztek – nebo hrůzu. Vypadal, jako kdyby se s někým pral, nebo se snažil bránit, ale co jeho podivně lesklé oči vnímaly jako hrozbu, zůstávalo pro nově příchozí neviditelné.

Ke své nesmírné úlevě však spatřili Hollis; ležela připoutaná na nerezovém stole uprostřed místnosti, jehož deska se nakláněla zhruba v pětáctyřicetistupňovém úhlu tak, že Hollis měla zvednutou hlavu.

Vypadala příšerně; samá modřina a bylo jasné, že na ní ten šílenec začal rozřezávat oblečení, než ho něco... vyrušilo. Ale rozhodně byla naživu.

„Hollis?“ Bishopův obvykle klidný hlas se zachvěl.

Otočila hlavu, pohlédla na něj a na oteklých rtech vykouzila nepatrný úsměv. „Šéfe, chci zvýšit plat. Buď to, nebo si budu hledat novou práci.“

„Co jste mu, ksakru, provedla?“ zajímala se Roxanne s pohledem upřeným na zoufalce bojovně se rozhánějícího v koutě.

„Sice je nemůžete vidět, ale mám tu spojence. Všechny oběti přišly navštívit svého vraha. A můžete si domyslet, že na něj mají docela pifku. Momentálně mu barvitě líčí, jak vypadá peklo.“

Bishop naznačil Roxanne, aby držela na mušce tu zrůdu, sám zasunul zbraň do pouzdra a šel vysvobodit Hollis.

„Všechny jeho oběti?“

„No, většina. V té hrůze jsem pozotvírala spoustu dveří.“ Sykla bolestí a mimoděk sebou škubla. „Au.“

„Asi ho budu muset zastřelit, abychom mu vůbec mohli sebrat ten sklápěl,“ podotkla Roxanne.

„Jen do toho,“ povzbudil ji Marc. Pak se zadíval na Dani. „Jsi v pořádku? Vypadalo to –“

„Pomohla mi Paris. Úplně ke konci.“

„Jak je...“

„Je mrtvá.“ Dani nevnímala, kdy se rozbřečela, ale nedokázala přestat. Připadala si prázdná jako skořápka a věděla, že to není kvůli tomu, že právě vyčerpala svou zásobu energie, ale kvůli tomu, co ztratila. „Myslím, že se tu držela akorát tak dlouho, aby mi ještě mohla pomoci.“

Pro Dani nebyla útěcha, že hluboko v srdci obě věděly už několik týdnů, že k tomu dojde. Ani jí nepomohlo vědomí, že alespoň měly možnost se rozloučit.

Přišla o polovinu své bytosti, nebo skoro o polovinu, protože jí Paris předala své schopnosti, dokonce jí propůjčila i poslední zbytky životní síly, jak Dani dobře vnímala. Věděla, že není zdaleka tak sama, jak se bude jevit ostatním.

Jenže ani to nijak nepomohlo zmenšit její žal.

„Je mi to líto. Panebože, Dani, strašně mě to mrzí.“

„Mě taky.“ Pokusila se o úsměv, ale bylo jí jasné, že jde o špatnou napodobeninu. „Přestože jsem celou dobu věděla, že to tak dopadne.“

„Tys to věděla?“

„Ano. A Paris taky. Proto mi předala svůj dar, dokud toho ještě byla schopná.“

„On teď šel po tobě místo po ní.“

„Třeba se pokoušel dostat nejdříve k Paris a narazil na její strážkyni. Nebo možná celou dobu usiloval o mě. Ale myslím si, že jsem ho zaskočila, možná dokonce i zranila. Zřejmě nepředpokládal, že bych se mohla tak rychle naučit ovládat energii. Já bych tomu taky nevěřila.“

Zažívala se na netvora, který jí toho tolik vzal – a ne jenom jí – a přes otupělost ze ztráty ji zachvátil pocit nejistoty. „Nezdá se mi...“

„Copak?“ zajímal se Marc.

„Sice jsem příliš unavená, než abych někoho přečetla, ale z téhle stvůry cítím... hnus a zlo, jenže... prostě si nemyslím –“

„Kristepane, podívejte na to,“ vyhrkla Roxanne a kývla bradou směrem ke zdi, kde fotografická sbírka dokumentovala sledování i mučení obětí. „Zdá se, že nebudeme mít problém přesvědčit porotu, že tohle je náš vrah. Pokud vůbec dojde na nějaký proces. Jestli vás zajímá můj názor, tak podle mě si vybral zrovna tohle místo, protože mu vesmírné síly napověděly, že sem ve skutečnosti patří. Do blázince.“

Dani se očima vyhnula trofejím, ale neubránila se tomu, aby se nemračila. „Pochybuj, že v něm vůbec kdy bylo něco lidského.“

„Dani?“ Marc jí stiskl paži.

Uvědomila si, že nepotřebuje, aby otázku vyslovil nahlas, ona přece ví, na co se jí chce zeptat. „V té chodbě... a co jsem cítila během toho předchozího útoku. Nepocházelo to z téhle místnosti. Vlastně to tady nikdy nebylo, Marku.“

„Co tím chceš říct?“

„Tohle je vrah, o tom nepochybuju.“ Přestože byla na pokraji sil a otupovala ji bolest ze ztráty sestry, věděla, že to tak je, cítila to. „Má v sobě tolik temných a pokroucených představ, hemží se v něm jako larvy.“ Na okamžik přivřela oči, jako kdyby se chtěla vyhnout nechtěnému zjištění. „Audrey...“

„Jeho matka.“ Hollis, osvobozená z ocelového vězení, si opatrně osahávala modřiny a dodala: „Všem obětem o ní ke konci vykládal do omrzení. Lpěla na něm. Velmi nezdravým způsobem.“

Dani zavrtěla hlavou. „Už se narodil zvrácený; kvůli ní se akorát zhoršil.“

„No, předtím, než mu začaly vyhrožovat peklem, mi jedna oběť poradila, ať se podíváme do místnosti poblíž téhle. Prý nás čeká překvapení.“

Ovšem překvapení se dočkali, ještě než se pustili do prohlídky, protože když se Marc vraha dotkl, mohl potvrdit to, co Dani už předtím vycítila.

„Nemá žádné mimořádné schopnosti.“

„Třeba je zkratoval,“ navrhla Roxanne. „Ten poslední útok na Dani byl hodně divoký. Co když překročil svou mez?“

Hollis stále překvapivě klidně poznamenala: „Pokud je řeč o energii, která vysadila ty dveře, pochybuju, že s tím měl něco společného. Takových deset patnáct minut předtím, než jste dorazili, ho plně zaměstnávalo něco jiného, to mi věřte.“

„Nemyslím si, že tenhle... člověk... měl parapsychické schopnosti,“ konstatoval Marc a podvědomě si otíral prsty dlaň druhé ruky poté, co se dotkl vraha. „Dokážu vycítit skrytý dar, ale z něj nevyzařuje vůbec nic.“

Pohlédli zkoumavě jeden na druhého a Hollis nakonec doporučila, aby se šli podívat na to, co jim podle Becky vyrazí dech.

Objevili to zhruba po deseti minutách, když prohlíželi místnosti nejbližše vrahově mučírně. Momentálně nehybnou zrůdu nechali v želízkách pod bedlivým dohledem Gabriela a Roxanne a jejich odjištěných zbraní.

Jednalo se o úhledný, dokonale vymydlený pokojík, který miniaturními rozměry a nedostatkem výzdoby připomínal mnišskou celu. Stálo tam pouze jednoduché lůžko, kovová židle a stůl a skříň z nemořeného borového dřeva, v níž ležely pečlivě poskládané svršky.

„Vedl si o svém životě deník s výstřížkami,“ utrousil Bishop, když na knihu narazil v jedné zásuvce stolu. Perem ji otevřel a otočil pár stran. „Narozen... Carl Brewster, nijak neobvyklé jméno. O jeho raném dětství tu jinak nic moc není, jen rodný list a nějaké vysvědčení ze základky. Ale stačí to, abychom věděli, kde o něm získáme víc informací. Spousta čmáranic, nad kterými psychologové zajásají, včetně nápisu *Prorocství*, který se pořád opakuje.“

„Jen to jedno slovo?“ divila se Dani.

„Vypadá to tak. Pak začínají novinové výstřížky. Jenom z toho se nedá usoudit, co byla ta poslední kapka, ale zřejmě jsme měli pravdu, když jsme předpokládali, že v Bostonu zabíjel poprvé. Nejsou tu žádné výstřížky ani jiné informace o nějakých předchozích vraždách.“

„Kdy zemřela jeho matka?“ zeptala se Dani.

Bishop chvíli listoval deníkem a nakonec se zastavil přibližně v polovině. „Jo, to by mohlo být ono. Je tu její parte. Zemřela letos na jaře po dlouhé nemoci.“

„Sice mohla být despotická,“ poznamenala Hollis, „ale pravděpodobně byla jediná, kdo ho dokázal držet na uzdě, a to do posledního dechu. Jakmile umřela, nemělo ho co zabrzdit.“

„Dělá se mi zle,“ ozval se Marc, „z pomyšlení, že zbytek života nejspíš stráví pohodlněji, než žil dosud; ve věznici, kde se dveře jeho cely netrhnou před procesím psychologů, policajtů a odborníků na profily, kteří se budou snažit přijít na to, jaké pohnutky ho k tomu vedly.“

„Může to pomoci při pátrání po někom dalším,“ připomněl Bishop.

„No jo, já vím. Ale přesto.“

Než mohl ještě něco dodat, ve dveřích se objevil Jordan a rukou v rukavici mával tvrdou žlutou obálkou. „Pánové, koukněte na tohle. A řekněte mi, že to není to, co si myslím.“ Vstoupil do místnosti a vysypal obsah obálky na postel.

Samé fotografie.

„Na všech jsem já,“ vydechla Hollis.

„Přesně tak.“ Jordan se jí upřeně zahleděl do očí. „Naproti přes chodbu měl svoji pracovnu, kde se bavil vystřihováním fotek. Našel jsem to rozložené na stole. Nezdá se vám na tom něco divného?“

Dani si toho všimla jako první. „Na všech je datum. Fotil je digitálním foťákem. A některé... jsou víc jak rok staré.“

„Ten parchant mě sledoval víc než rok?“ Hollis to natolik rozhodilo, že se nedokázala ani vztekat. Alespoň momentálně.

„To si nemyslím.“ Jordan jim ukázal obálku. „Tohle mu někdo poslal do schránky, co si zřídil na ventureské poště. Podle razítka to odešlo před dvěma dny z *Washingtonu*.“

„Ale on byl před dvěma dny tady,“ pronesl Marc pomalu.

„Jo. Jsou tam i další obálky. S razítkem z hlavního města a z New Yorku. Různá data, ale všechny nejmíň měsíc staré.“

Znovu se dívali jeden na druhého, zatímco si v duchu horečně třídili myšlenky.

„Ochočený zabiják,“ prohodil Bishop. „Nebo možná jen... nástroj. Loutka. Ale ne ten, kdo tahá za provázky.“

„Tak proto jsem z něj měla jiný pocit,“ vyslovila rozvážně Dani. „Proto jsem v té jeho mučírně nevnímala stejnou energii jako předtím v chodbě. Marc má pravdu, ten chlap nikdy nebyl senzibil. Hlas, co jsem slyšela, nepatřil jemu.“

„Vrah vlastně taky fungoval jako návnada,“ konstatoval Bishop.

Dani přikývla. „Návnada, která nás sem měla přilákat. Když někdo chce vlákat do pasti lovce nestvůr, musí jim nějakou zrudu nastrčit. Najít ji a vysvobodit z klece. Nebo vytvořit. Pokaždé, když jsme se během vyšetřování ocitli ve slepé uličce, vždycky se vynořila nějaká drobnost, která mohla sloužit jako vodítko, jako kdyby nám mával před nosem mrkvičkou. Aby nás pořád napadaly další a další otázky, co nás vykolejí. Abychom se nemohli zastavit a neustále směřovali k jeho pasti.“

„Jenže nakonec do ní nic nechytíl,“ podotkl Jordan. „Nebo snad jo?“

„Nezískal Parisiny schopnosti,“ potvrdila Dani. „Přesto jsem z toho posledního útoku měla... jiný dojem. Jako kdyby byl silnější, lépe se soustředil. Možná přece jen něco získal, i když nejde o novou schopnost. Zřejmě mu už samotná zkušenost přinesla něco cenného.“

„Říkalas, žeš měla pocit, jako bys mu ublížila,“ připomněl Marc.

„Připadalo mi to tak. Vnímala jsem bolest, zklamání. Ale... ne nějaké hluboké zranění. Pořád jsem cítila ozvěnu velmi silné, zřetelné přítomnosti někoho, nějaké osobnosti – zvlášť úplně na konci, kdy jsem odpálila všechnu energii. Pochopil, že prohrál... tohle kolo.“

Jordan se neudržel. „Do prdele. Tohle kolo?“

„Ještě není po všem,“ hlesl Marc.

Epilog

Boston

Senátor Abe LeMott se odvrátil od okna a pohlédl na muže sedícího v křesle pro návštěvy. „A to je všechno?“

Bishop konstatoval: „Ten netvor, co zabil vaši dceru, stráví zbytek svého ubohého života ječením ve čtyřech zdech, bude plácát něco o prorocství, které si nespíš sám vymyslel, když už i jeho začaly vlastní skutky příliš děsit. To zřejmě nikdy nezjistíme; poslední zbytky jeho zdravého rozumu se roztrhly, když nastal konec. Nebo možná ještě dlouho předtím.“

„Ale co ta zrůda, která tahala za nitky? Ten chladný, vypočítavý mozek za jeho činy?“

„Toho jsme ani nezahledli,“ přiznal Bishop. „Přestože se domníváme, že se vyskytoval někde poblíž, a to nejednou, aby nás mohl pozorovat. Dost blízko na to, aby některé z nás zasáhl. Tak akorát blízko, aby mohl vysлідit a pravděpodobně i ulovit... kořist pro... svého ochočeného zabijáka.“

LeMott odporem zkroutil rty. „Jako kdyby krmil pavouka.“

„Tak nějak.“

„Kdo teda upředel pavučinu?“

„Zatím se nám nepodařilo najít ani stín důkazu, že vůbec existuje. Až na to, samozřejmě, že to víme.“

„A co dál ještě víte?“

„Myslím si, že vím, kde po něm začít pátrat.“

Senátor LeMott se usmál. „To je dobře, Bishope. To mě opravdu těší.“